KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 200 NAD-D Acc. No. 13081

Author നടുക്കണ്ടി ചന്തു

Title തൈവവിധി

920

13081

ദൈവവിളി

എസ്. നടയ്ക്കൽ

NATIONAL BOOK STALL
SPCS LTD.
BR. KOTTAYAM

[MALAYALAM]

DEIVAVILI

(A TREATIES ON VOCATION)

BY

S. NADAKAL

First Impression Copies 2000
20th January 1959.

Price: 80 N. P.

PUBLISHED BY: S. H. LEAGUE ALWAYE N. P. O.

(All Rights reserved to the Publishers.)

Nihil Ostat — Fr. Michael Angel, O.C.D.
Alwaye, 10-1-1959. — *Rector, Ap. Seminary.*

Imprimatur — † Joseph Parecattil,
Ernakulam, 19-1-1959. — *Abp., Ernakulam.*

Printed at the J. M. Press, Alwaye North P. O.
Kerala (India)

അവതാരിക

റെവ. റവ. ഡോ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വയലിൽ

ലോകരക്ഷകനായ ഈശോമിശിഹായെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നവനാണു വൈദികൻ. മിശിഹായുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവം ജനസാമാന്യത്തിനു് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നതു വൈദികനിലൂടെയാണു്. ക്രിസ്തു ചിന്തിക്കുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതും വർത്തിക്കുന്നതും ഒരു പുരോഹിതനിൽ ജനങ്ങൾ ദർശിക്കണം. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ശരിപ്പകർപ്പായി, മറ്റൊരു ക്രിസ്തുവായിത്തന്നെ വർത്തിക്കേണ്ടവനാണു പുരോഹിതൻ.

പുരോഹിതന്റെ ജീവിതം ത്യാഗസുരഭിലവും നിസ്തുലസുകൃതസുന്ദരവുമായിരിക്കണം. ഈ നിലയിൽ ഒരാൾ എത്തിച്ചേരണമെങ്കിൽ ദീർഘകാലത്തെ നിരന്തരപരിശ്രമംകൊണ്ടു് അഗാധജ്ഞാനവും അവിരാമമായ ആത്മസംയമനയത്നങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വഭാവനൈർമ്മല്യവും സമ്പാദിച്ചിരിക്കണം. സാധാരണ കുടുംബങ്ങളിൽ ജനിച്ചു്, സാധാരണ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ വളർന്നുവരുന്ന ബാലന്മാരെ ദിവ്യനാഥൻ തന്റെ മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിലെ വേലയ്ക്കായി ക്ഷണിക്കുകയാണു്. ഈ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു പൗരോഹിത്യത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങി, ഒരുക്കങ്ങൾ തുടർന്നു്, ഒരുക്കങ്ങൾ പൂ

ത്തിയാക്കി, അഭിഷിക്തരായി രംഗത്തു പ്രവേശിക്കുന്ന യുവാക്കന്മാർ സഭാസേവനവും തദ്വാരാ ദൈവസേവനവും നിർവഹിക്കുവാൻ നിയുക്തരാകുന്നു. അവർ ഭാഗ്യശാലികൾ! സഭയും സമുദായവും ഉത്തമവൈദികരെ എപ്പോഴും സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു.

ദൈവവിളിയുടെ സ്വഭാവവും ലക്ഷണങ്ങളും അതിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട മറ്റുകാര്യങ്ങളും പ്രതിപാദിച്ചു ബ: നടയ്ക്കൽ സെബാസ്റ്റ്യൻ ശമ്മാശ്ശൻ ഒരു ചെറു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യത്നം അതീവ പ്രശംസനീയമാണു്. പ്രേഷിതവൃത്തിക്കായുള്ള മഹത്തായ ആഹ്വാനം യുവഹൃദയവേദികളിലേയ്ക്കു സുഗമമായി പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് ഈ ഗ്രന്ഥതല്ലജം സഹായകമായിഭവിക്കുമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരനായ വൈദികാത്മിക്കു മംഗളങ്ങൾ നേരുകയും ഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രചുരമായ പ്രചാരം ആശംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഹൃദയംഗമമായ ആശിസ്സുകളോടുകൂടി,

✠ Sebastian Vayalil,
Bishop of Palai.

Bishop's House,
PALAI
January 20, 1959.

രണ്ടുവാക്ക്

വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാംസ്കാരികമുന്നേറ്റത്തിന്റേയും വൈജ്ഞാനിക കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടേയും ചൂടുപിടിച്ച അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് നാം ജീവിക്കുക. ഭൗതികവാദവും മതവിരുദ്ധചിന്തയും രൂപംകൊടുത്ത വഴിപിഴച്ച ആശയങ്ങളുമായ്ചേർന്നൊരു ജനതയെയാണ് സഭയ്ക്കിന്ന് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതു്.

ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങളിൽ ഉറച്ചവിശ്വാസവും ദൈവവിളിയിൽ തികഞ്ഞ അവബോധവുമുള്ള വൈദികരുടെ ഇന്നു ജനതയ്ക്കു നേതൃത്വം നല്കുവാനാവൂ.

ആധുനികവും പ്രസരിപ്പും തികഞ്ഞ ഈ യുഗത്തിന്റെ ആദർശങ്ങൾക്കും നിദർശനങ്ങൾക്കും വിലകുറിക്കുവാൻ ശക്തമായ ഒരു വൈദികതലമുറയ്ക്കു മാത്രമേ ഇന്നത്തെ തലമുറയിലുടലെടുത്തിട്ടുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരം കാണാൻ കഴിയൂ. ദൈവത്തിനും ജനതയ്ക്കുംവേണ്ടി അത്ഭുതങ്ങൾ വിരചിക്കുവാൻ പോരുന്ന കർമ്മശക്തി കെട്ടിനില്ക്കുന്ന യുവതലമുറയിൽനിന്നുവേണം ഇങ്ങനെയുള്ള ദൈവവിളികൾ ഉയിരെടുക്കുവാൻ.

പരിപാവനമായ പുരോഹിത്യജീവിതത്തിലേക്കു നോട്ടമിട്ടുന്ന യുവതലമുറയ്ക്ക് ആശയും പ്രചോദനവും നല്കുകയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പരമ്പരാഗതമായി, സഭയിൽ നിലനിന്നുപോരുന്ന അദ്ധ്യാപനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഇതു രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ദൈവവിളിയെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ പ്രകടവും പ്രത്യക്ഷവുമായ താത്വികവിശകലനങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്ക് ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ രചനയ്ക്ക് ആധാരമായ വിശ്രുതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടിക അവസാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി പഠനം നടത്താനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഗവേഷകന് അവ ഉപകാരപ്രദമാകും. സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന അർത്ഥിയിൽ പൊന്തിവരുന്ന സംശയങ്ങൾക്കു സാമാന്യമായ ഉപശാന്തി നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ഇതു പര്യാപ്തമാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ധാരാളം നല്ലതിക

ഞ്ഞ ദൈവവിളികൾ ഉയിരെടുത്ത ദേശത്തിന്റേയും കാലത്തിന്റേയും അതിർത്തിരേഖകൾ കവച്ചുവെച്ച കേരളപ്രേഷിതരുടെ ധർമ്മഭടവ്യൂഹം മുന്നേറുന്നതിന് ഇതു പ്രചോദനമേകട്ടെ.

എന്റെ കൃതജ്ഞത പ്രത്യേകവിധം അർഹിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയുണ്ട്. വെ. റവ. ഫാദർ സക്കറിയാസ് ഒ. സി. ഡി. ഈ സംരംഭത്തിന പ്രേരണയും പ്രചോദനവും നല്കിയതു അദ്ദേഹമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഓരോവരിയിലൂടേയും ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ പാവനസ്മരണ ജീവിക്കട്ടെ. പ്രൗഢവും പ്രശസ്തവുമായ അവതാരിക എഴുതി ഇതിനെ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുഗ്രഹിച്ച വന്ദ്യപിതാവു റൈറവ്. റവ. ഡോ. സെബാസ്റ്റ്യൻ വയലിൽ തിരുമേനിയോടു് എന്റെ കടപ്പാടു നിസ്സീമമാണ്. അവിടുത്തേ അപാരമായ പൈതൃകസ്നേഹത്തിന്റേയും വാത്സല്യത്തിന്റേയും മുമ്പിൽ എന്റെ വിനീതമായ കൃതജ്ഞത. അകമഴിഞ്ഞ പ്രോത്സാഹനവും നിർദ്ദേശവും നല്കിയ വെരി. റവ. ഫാ. റെക്ടർ മൈക്കിൾ എയിൻജൽ ഒ. സി. ഡി., അവർകൾക്കു എന്റെ കൃതജ്ഞതാനിർഭരമായ കൃപ്പുകൈ.

ഇതിന്റെ കൈയെഴുത്തു പ്രതി വായിച്ചു തിരുത്തലുകൾ ചെയ്ത റവ. ഫാദർ തോമ്മസ് കൊച്ചുപുരക്കനാൽ, ഗ്രന്ഥശാലയിൽ സഹകരിയ്ങ്ങൾ ചെയ്തന്ന റവ. ഫാദർ ഡോമിനിക്ക് സി. ഡി. എന്നീ വന്ദ്യഗുരുഭ്രതന്മാർക്കും എന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിച്ച സുഹൃത്തുക്കൾക്കും പ്രത്യേകിച്ചു ഐ. തോമ്മസിന എന്റെ ഹൃദയപൂർവ്വകമായ കൃതജ്ഞത.

മംഗലപ്പുഴ,
20 ജനുവരി, 1959.

രചയിതാവു്.

1887–ൽ സ്പെയിനിൽ ജനിച്ചു്

റോമിൽവെച്ചു പ്രഭുപ്പട്ടം സ്വീകരിച്ചു്

കേരളത്തിൽ ജീവിച്ചു്

മലബാറിന്റെ ദൈവവിളിക്കുവേണ്ടി

അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്തു്

1957–ൽ ആലുവായിൽ മരിച്ചു

എന്റെ അഭിവന്ദ്യ ഭ്രഷ്ടൻ

വെറി. റവ. ഫാ. സക്കറിയാസ്, ഒ. സി. ഡി. യുടെ

പാവനസ്മരണയ്ക്കു്.

ഉള്ളിൽ

ഒന്ന്: സ്വർഗ്ഗീയക്ഷണം	1
രണ്ട്: എന്താണ ദൈവവിളി	16
മൂന്ന്: ദൈവവിളിയുടെ മാനദണ്ഡം	41
നാല്: ഭൂമിയിലേ മാലാഖാ	81
അഞ്ച്: അലകൾ അലർണിയുന്ന	101

സ്വർഗ്ഗീയക്ഷണം

മഹനീയമാണു പൗരോഹിത്യം. ദൈവാസ്തിത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന, മതത്തിൽ അടിയുറച്ച സമുദായം പൗരോഹിത്യത്തിനു് അതർഹിക്കുന്ന വിലയിരുത്തുന്നുണ്ടു്. നഗരങ്ങളോ, പ്രാകാരങ്ങളോ ഇല്ലെങ്കിലും ബലിവേദിയും പുരോഹിതന്മാരുമില്ലാത്ത ജനതയെ കാണുക അസാദ്ധ്യമെന്നു പ്ലൂട്ടാർക്കു പറയുവാനിടയായതു് അതുകൊണ്ടാണു്. സംസ്കാരമുള്ള മനുഷ്യൻ എക്കാലത്തും പൗരോഹിത്യത്തെ ആദരിക്കുന്നു. അതിനെ വെല്ലുന്ന മറെറാരു സ്ഥാനമില്ല. പ്രധാനമന്ത്രിപദമോ, പ്രസിഡണ്ടുസ്ഥാനമോ, അതിനോടു കിടനില്ക്കുന്നില്ല. ഒന്നു രാഷ്ട്രീയം, മറെറാന്നു മതപരം. മതം രാഷ്ട്രത്തെ അധിക്കരിക്കുന്നു. അതുപോലെ, രാഷ്ട്രീയസ്ഥാനമാനങ്ങളും പൗരോഹിത്യത്തിനു വഴിമാറിക്കൊടു

ക്കുന്നു. അലൗകികമായ മൂല്യം പൗരോഹിത്യത്തിനുണ്ട്. ദൈവമാണതിന്റെ സ്ഥാപകൻ. ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യം ഭൂമിയിലേ ഒരു അഭൗമികവസ്തുവല്ലേയെന്നു വി. ക്രിസോസ്റ്റോം സകാരണം സംശയിക്കുന്നു.

പണ്ഡിതനായ വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരി കുറച്ചുകൂടി കടന്നു ചിന്തിക്കുകയാണു്. ക്രിസ്തു പൗരോഹിത്യസ്ഥാപനാത്മം മരിച്ചു. പരിത്രാണത്തിനു നാഥന്റെ മരണം അവശ്യമായിരുന്നില്ല. ഒരുതുള്ളി നിണം, നിമിഷനേരത്തേ പ്രാത്ഥന, ഉപവാസം ഇവ അധികമാണുപോലും ലോകരക്ഷയ്ക്കു്. എന്നാൽ, പൗരോഹിത്യസ്ഥാപനത്തിനു അവിടുത്തേ മരണം അവശ്യമത്രേ. അല്ലെങ്കിൽ പുതിയനിയമത്തിലെ ബലിവേദി ശൂന്യമാകും; പരിത്രാണകർമ്മം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ ബലി അർപ്പണത്തിനു ബലിവസ്തു എവിടെ? ആകയാൽ ഈ ബലി അർപ്പിക്കുന്ന പുരോഹിതന്റെ സ്ഥാനം എത്ര മഹത്തരം!

കാർഡിനൽ ഗിൽറോയി പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: "ഒരുവനു ജീവിതത്തിൽ നേടാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ അനുഗ്രഹം പൗരോഹിത്യമാണു്. ഒരു വൈദികനായിരിക്കുക എന്ന ബഹുമതിയിൽ നാം ആനന്ദിക്കുകയും ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുകയും വേണം" എന്നു്. അഖിലലോകപ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച ജപമാലപ്രേഷിതനാണു ഫാ. പെയ്റ്റൻ. അദ്ദേഹം പൗരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു: ക്രിസ്തു ഇന്നും കാൽവരിയിലെ പരമബലി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, വൈദികന്റെ സഹകാർമ്മികത്വത്തിൽ. മനുഷ്യരക്ഷാകർമ്മത്തിൽനിന്നു് അവിടുന്നു

വിരമിച്ചിട്ടില്ല. ഏവരേയുംകാൾ കൂടുതൽ ഈ രക്ഷാകരവേലയിൽ സഹകരിക്കുന്നതു വൈദികരാണ്. ഹാ, വൈദികന്റെ വിളി!

പൗരോഹിത്യം ഒരു വിളിയാണ്. സ്വർഗ്ഗീയമായ ക്ഷണം. മനുഷ്യൻ അതർഹിച്ചിട്ടില്ല. ദൈവം ഏറ്റവും യോഗ്യന്മാരെയല്ല ക്ഷണിക്കുക. അങ്ങനെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, മാനുഷികകഴിവുകളെ കൂടുതൽ ആശ്രയിച്ചിരുന്നേനെ ദൈവികമാനങ്ങൾ. ഇത്ര ഉന്നതമായ പൗരോഹിത്യദൈവവിളിയുടെ കാര്യത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം അന്ധമാണെന്നു പറയാം.

പഴയനിയമത്തിലെ പൗരോഹിത്യം

പഴയനിയമം പരിശോധിക്കുക. ദൈവം മോശവഴി വെളിപ്പെടുത്തിയ ഒരു പൗരോഹിത്യം നാം കാണുന്നു. ദൈവികമായ അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും അതു് ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. യഹൂദജനതയോടു തനിക്കുള്ള പ്രത്യേകവാത്സല്യവും സ്നേഹവും പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ നിത്യമായൊരു ലക്ഷ്യം ദൈവം അവരിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. പഴയനിയമം എപ്പോഴും അപൂർണ്ണമായിരിക്കുന്നതുപോലെ പഴയനിയമത്തിലെ പൗരോഹിത്യവും ബലിയും അപൂർണ്ണങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ, നിത്യപുരോഹിതനായ മിശിഹായിലുള്ള പ്രതീക്ഷയുടെ നീറ്റാലുകൾ അവയ്ക്കു ജീവൻ നല്കിയിരുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ പുസ്തകാരംഭത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നതുപോലെ ആബേലിന്റെ പരിശുദ്ധമായ ബലിപീഠംമുതൽ, ദൈവമഹത്വത്തിനായി ബലിപീഠങ്ങളും പുരോഹിതന്മാരും ഏതൊരു

ജനസമൂഹങ്ങളിലും അവശ്യമെന്നോണം നാം കണ്ടുവരുന്നു. അഗാമിയായ ലോകരക്ഷകനിലുള്ള പ്രതീക്ഷയെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുവാനുതകത്തക്കവണ്ണം ജഗന്നിയന്താവു പഴയനിയമത്തിലെ പൗരോഹിത്യത്തേയും കടമകളേയും, അപൂർണ്ണമാക്കുകയും, ക്രമേണ പരിപൂർണ്ണതയിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബ്രഹ്മാണ്ഡവും നയനാഭിരാമവുമായ ശ്ലോമോന്റെ ദൈവാലയം, അലിഖിതവും ലിഖിതവുമായ നിയമങ്ങളും, ആകർഷകവും ഭക്തിനിർഭരങ്ങളുമായ തിരുക്കർമ്മങ്ങളും, മനോഹരവും ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളും സ്ഫുരിക്കുന്നതുമായ ദിവ്യബലിപീഠം, കഞ്ഞാടിന്റെ രക്തം നിത്യപിതാവിനു കാഴ്ചയണയ്ക്കുന്ന പുരോഹിതഗണം ഇവ ഏകദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ വിളിച്ചു പറയുന്നില്ലയോ? ബലിസമർപ്പണസമയത്തു് അത്ഥസംപുഷ്ടവും കണ്ണപീയൂഷകവുമായ ഗാനങ്ങളും ഗായകസംഘം ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പഴയനിയമത്തിലെ ഈവക ഭക്തിനിർഭരങ്ങളായ ചടങ്ങുകളും അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയെപ്പോലും മുട്ടുകുത്തിച്ചുവെങ്കിൽ അവയുടെ പ്രാഭവം വിസ്മയനീയംതന്നെ.

പൗരോഹിത്യം പുതിയനിയമത്തിൽ

ക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുവവതാരത്തോടെ പുതിയനിയമം ആരംഭിക്കുന്നു. പുതിയനിയമത്തിന്റെ ആരംഭം ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യത്തിന്റേയും ആരംഭമാണു്. ക്രിസ്തു നിത്യപുരോഹിതനാണു്. നരകുലപരിത്രാണാർത്ഥം അവിടുന്നു് അവതരിച്ചു. രക്ഷാകരവേല തുടരുവാൻ പുതിയനിയമത്തിലെ പൗരോഹിത്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചു.

പുരോഹിതനെ 'മറെറാരു ക്രിസ്തു' എന്ന അനന്യ സുലഭമായ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തി. ഇങ്ങനെ പഴയനിയമത്തിലെ പൗരോഹിത്യത്തെ അവിടുന്നു പൂർണ്ണതയിലെത്തിച്ചു. "എന്റെ പിതാവു് എന്നെ അയച്ചതുപോലെ ഞാനും നിങ്ങളെ അയയ്ക്കുന്നു." "ഇതു് എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങളും ചെയ്യുവിൻ" എന്നു പറഞ്ഞു പരമപിതാവിൽനിന്നു തനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അധികാരത്തെ ഓരോ പുരോഹിതനും നല്കുന്നു.

ടെൻറ്സ്മനഹോസ് പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ക്രിസ്തുനാഥൻ അന്തിമാത്താഴസമയത്തു പുതിയനിയമത്തിലെ പരമബലിയും പൗരോഹിത്യവും സ്ഥാപിച്ചു. പിന്നീടു് അപ്പസ്തോലന്മാരും പിൻഗാമികളും, മലാക്കി പ്രവാചകൻ ദീർഘദർശനം ചെയ്ത "നിർമ്മലമായ സമർപ്പണം" സത്യത്തിലേക്കു് ഉയർത്തുവാൻ ആരംഭിച്ചു. ഇതിൽപ്പരമൊരു ബലി ദൈവത്തിനു പ്രസാദകരമായി ഇല്ലതന്നെ. ഇങ്ങനെ "എന്റെ നാമം പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ വലുതാണു്" എന്ന പ്രവചനം ഇന്നും നിറവേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ യഥാർത്ഥബലിക്കു് ദൈവികശക്തിയുടെ അടുക്കൽ പാപപ്പരിഹാരത്തിനുള്ള ശക്തിയും മഹത്വവുമുണ്ടു്. "ഈ പരമബലിയാൽ സംപ്രീതനായി കർത്താവു് അനുഗ്രഹവും, കൃപയും, അനവരതം നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു."

ആരാണു വൈദികൻ?

ദൈവിക രഹസ്യങ്ങളും കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽനിന്നു ദൈവത്താൽ തെരഞ്ഞെടു

ക്കപ്പെട്ട ഒരു മനുഷ്യനാണു വൈദികൻ. സാവ്വത്രികസ ഭയിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായി തന്നെ ബഹു മാനിക്കുന്നതിനും, തന്റെ ദിവ്യസന്ദേശം ലോകത്തിനു നല്കുന്നതിനും, അനുഗ്രഹങ്ങൾ ധാരാളമായി മനുഷ്യ രിലേക്കു പകർന്നു കൊടുക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി ദൈവം നിയോഗിക്കുന്ന ഒരുവനാണു കത്തോലിക്കവൈദികൻ. സകല വിശുദ്ധരും ദൈവദൂതന്മാരും, പരി. കന്യകയോ ടു ചേർന്നു ദൈവത്തിനു നല്കുവുന്നതിലധികം ബഹുമാ നാദരവുകൾ ഒരൊറ്റ ദിവ്യബലിവഴി നല്കുവാൻ ഒരു വൈദികനു കഴിയും. അവരുടെ ആരാധനയ്ക്കു നിത്യമാ യൊരു വിലയില്ല. അനർഘവും നിത്യവുമാണു പര മബലി. നമുക്കു വേണ്ട അനുഗ്രഹങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന തിനും ലഭിച്ച അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു പ്രതിനന്ദി പ്രദർശി പ്പിക്കുന്നതിനുമായി ദിവ്യബലി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. പ രമപിതാവു പുത്രന്റെ ബലിയിൽ സംപ്രീതനായിത്തീ രുന്നു. വൈദികൻവഴി ദൈവാനുഗ്രഹധോരണി മാന വസമുദായത്തിനു ചൊരിയപ്പെടുന്നു.

ഒരർത്ഥത്തിൽ, ദൈവദൂതന്മാരെപ്പോലും വെല്ലുന്ന വൈദികൻ; പാപവിമോചനാധികാരം ദിവ്യനാഥൻ ത ന്റെ ദൂതഗണങ്ങളെയല്ല ഏല്പിച്ചതു്; പ്രത്യുത, വൈദി കരെ. പരിശുദ്ധ കന്യകയുടെ സ്ഥാനത്തേക്കാൾ വലുതാ ണു പുരോഹിതന്റെ നിലപാടു്. അമ്മയ്ക്കു നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാം, അനുഗ്രഹങ്ങൾ യാചിക്കാം. എന്നാൽ, പാപിയുടെ പാപക്കറയിൽനിന്നു് അവനെ പുണ്യത്തി ന്റെ പൊൽപ്രകാശത്തിലേക്കുയർത്തുവാൻ സാധിക്ക കയില്ല. അവൾ ക്രിസ്തുവിനെ ഒരിക്കൽമാത്രം ഗർഭം ധ

രിച്ചു പ്രസവിച്ചു; ഒരിക്കൽമാത്രം ക്രിസ്തു അവതാരം വഴി ഭൂജാതനായി. എന്നാൽ, ഒരു വൈദികൻ വി. കുർബാന സമർപ്പിക്കുന്ന ഓരോ പ്രാവശ്യവും ക്രിസ്തുവിനെ ഭൂമിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയാണു ചെയ്യുക.

പാപവിമോചനം നടത്തുന്ന വൈദികൻ ആത്മാക്കളുടെ പവിത്രീകരണമെന്ന നിലയിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ജോലിയാണു നിർവഹിക്കുക. ക്രിസ്തു പാപവിമോചനാധികാരം ശിഷ്യന്മാർക്കു നല്കിയപ്പോൾ അവരുടെമേൽ ഊതി "നിങ്ങൾ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കുവിൻ, നിങ്ങൾ ആരുടെ പാപങ്ങൾ പൊറുക്കുന്നുവോ, അവ പൊറുക്കപ്പെട്ടും. ആരുടെ പാപങ്ങൾ പിടിക്കുന്നുവോ അവ പിടിക്കപ്പെട്ടും" എന്നരുൾചെയ്തു. അവിടുന്നു തന്റെ പവിത്രാത്മാവിനെ, ആത്മാക്കളുടെ പവിത്രീകരണത്തിനു വൈദികർക്കു നല്കി. അപ്പസ്തോലന്റെ വാക്കുകളിൽ "ദൈവത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകരാണു വൈദികർ" (1 കൊറീ. 3. 9). വി. ക്ലെമെന്റ് വൈദികനേയും ദൈവത്തേയും സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നു: "വൈദികൻ ഭൂമിയിലേ ദൈവമാണ്."

പതിനൊന്നാം പീയൂസ് "കത്തോലിക്കപൗരോഹിത്യം" എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ പറയുന്നു: "വി. ക്രിസോസ്തോം പറയുന്നതുപോലെ മാലാഖാമാർക്കോ, മുഖ്യഭൂതന്മാർക്കോ നല്കാത്ത ഒരധികാരം പുരോഹിതന്മാർക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നു. അതാണു പാപവിമോചനാധികാരം. ക്രിസ്തു പരസ്യമായി പാപം മോചിച്ചപ്പോൾ യൂദന്മാർ വിസ്മയിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ പുച്ഛിച്ചിരുന്നു. ദൈവത്തിനുമാത്രം കഴിയുന്ന പാപവിമോചനാധികാരമുള്ള

ഇവനാരു്? എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നു. (ലൂ. 5: 21; ലൂ. 7: 48) പാപവിമോചനാധികാരം ദൈവത്തിനുമാത്രമുള്ളതാണു്. മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു വിവേചിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഈ അധികാരം ദൈവം ക്രിസ്തീയപുരോഹിതന്മാക്കു നല്കി. ഈ അധികാരം ഒരു മനുഷ്യൻ പ്രയോഗിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ഭയഭക്തിയോടേ ചോദിക്കാം: 'ആരാണു പാപം മോചിക്കുകൂടി ചെയ്യുന്ന ഈ മനുഷ്യൻ?' ഭൂമിയിൽ പാപവിമോചനാധികാരമുള്ള ദൈവം, മനുഷ്യർക്കു് ആ അധികാരം തരുവാൻ തിരുമനസ്സായി! സാന്മാർഗ്ഗികാധപ്പതനത്താലുണ്ടായ കരിപിടിച്ച മറ വെട്ടിമാറ്റി പവിത്രീകരണരശ്മി മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ ചൊരിയുക—ഇതാണു് ഓരോ വൈദികനും ചെയ്യുക. 'നിന്റെ പാപങ്ങളും ഞാൻ മോചിക്കുന്നു' എന്ന വാക്കുകളും എത്ര ഇമ്പമുള്ളവ! എളിമയിൽ അടിയുറച്ച അനുതാപിയുടെ ഹൃദയമനുഭവിക്കുന്ന ആനന്ദം വാചാമഗോചരംതന്നെ. ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ച ഒരല്മായനെഴുന്നു: 'പുതിയനിയമത്തിലെ കാര്യക്കാരൻ എന്ന നിലയിൽ എളിമപ്പെട്ട, മഹത്പദവിയേറിയ ഈ ജോലിക്കുള്ള അയോഗ്യതയെ മനസ്സിലാക്കി, പൂശപ്പെട്ട തന്റെ കരങ്ങളെ അനുതാപിയുടെ ശിരസ്സിൽവച്ചു, ജീവദായകങ്ങളായ മധുരവചനങ്ങൾ ഉദ്ഘോഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ ഓരോ വൈദികനും സ്വയം വിസ്മയിക്കുകയും, അത്ഭുതപരതന്ത്രനാകുകയും ചെയ്യുന്നു. നാം ഒരു മനുഷ്യന്റെ പാദത്തിങ്കലല്ല കുമ്പിടുന്നതു പ്രത്യുത, ക്രിസ്തുനാഥന്റെ പാവനപാദങ്ങളിൽ'..."

"ദൈവത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവു"

ദിവ്യബലി സമർപ്പണം വൈദികന്റെ കടമയാണ്. പരിത്രാണകർമ്മം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ വൈദികരെ ക്രിസ്തുനാഥൻ ഭരമേല്പിച്ചു. അനവരതം നമ്മോടുകൂടി വസിക്കുവാനും, തന്റെ ഓർമ്മ നിലനിർത്തുവാനും ദിവ്യബലി അവിടുന്നു സ്ഥാപിച്ചു. അവിടുന്നു രക്തം ചിന്തി കാൽവരിഗിരിമുകളിൽ ആത്മബലി അർപ്പിച്ചു. ഇന്നും അതേ ബലിതന്നെ രക്തംചിന്താതെ ഓരോ അൾത്താരയിലും അർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. അന്നു കാർമ്മികൻ ക്രിസ്തുവായിരുന്നു. അവിടുന്നു തന്നെ ഇന്നും പ്രധാനകാർമ്മികൻ. സമർപ്പകനായി ഒരു വൈദികന്റെ സഹായംകൂടി അവിടുന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പുരോഹിതന്റെ ഉർബ്ബുലവചസ്സുകൾക്കു കീഴ്പ്പഴങ്ങി ഈശോ ദൈനംദിനം അൾത്താരയിൽ വസിക്കുന്നു. "കണ്ടാലും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം! മറിയത്തിന്റെ തിരുവുദരത്തിലെന്നപോലെ വൈദികന്റെ കരങ്ങളിൽ ഈശോ അവതരിക്കുന്നു" എന്നു വി. ആഗുസ്തീനോസ് ഉദ്ഘോഷിക്കുകയാണ്. പുരോഹിതൻ സ്രഷ്ടാവിന്റെ സ്രഷ്ടാവെന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യപ്പെടാമെന്നു വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരി ശക്തിയുക്തം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. "അവിടുന്നു പറഞ്ഞു. എല്ലാമുണ്ടായി." "ഇതു എന്റെ ശരീരമാകുന്നു" എന്നു വൈദികൻ പറയുന്നു: അപ്പക്ഷണം ദിവ്യരക്ഷകന്റെ തിരുശ്ശരീരമായി പകരുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ വീഞ്ഞു തിരുരക്തമായി മാറുന്നു! സിയന്നായിലെ വി. ബർണാർദിൻ പറയുന്നു: പുരോഹിതന്റെ മാഹാത്മ്യം ദൈവികപുരു

ഷനേറതിനു തുല്യമത്രേ. പരിശുദ്ധ കുമ്പാനയിലെ വസ്ത്രമാറത്തിനു സൃഷ്ടികർമ്മത്തിലാവശ്യമായിരുന്ന ശക്തിയും, അധികാരവും അവശ്യാവശ്യകമാണു്. "ഓ! വിസ്മയകരമായ വിശുദ്ധിയേ, മഹത്വപൂർണ്ണമായ സ്ഥാനമേ, എന്നെ സൃഷ്ടിച്ച എന്റെ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും, അധികാരവും എനിക്കു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നെക്കൂടാതെ എന്നെ സൃഷ്ടിച്ച എന്റെ സ്രഷ്ടാവിനെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നു!" എന്നാണു വി. ആഗുസ്തീനോസ് വീണ്ടും വിളിച്ചുപറയുന്നതു്!

വിശുദ്ധിയുടെ വിളനിലം

പഴയനിയമത്തിലേ പുരോഹിതരും പൗരോഹിത്യവും, പുതിയനിയമത്തിലേതിന്റെ പ്രതീകങ്ങളായിരുന്നു. ദൈവം തന്റെ ശുശ്രൂഷികളോടും ലേവായരോടും അരുൾചെയ്തു: "ആകയാൽ അവർ പരിശുദ്ധരായിരിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഞാൻ പരിശുദ്ധനാകുന്നു. ഞാൻ അവരെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നവനാകുന്നു." ശ്ലോമോൻ അഹറോന്റെ പുത്രന്മാർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണു്: "അവിടുത്തെ പുരോഹിതന്മാർ നീതിയെ ധരിക്കുകയും, അവിടുത്തെ വിശുദ്ധന്മാർ ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ." വി. റോബർട്ട് ബെല്ലാർമിൻ ചോദിക്കുന്നു. "ആട്ടിൻകുട്ടികളേയും, കാളക്കിടാക്കളേയും ബലികഴിക്കുകയും ഭൗതികാനുഗ്രഹങ്ങൾ യാചിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരോഹിതന്മാരിൽ വലിയ വിശുദ്ധിയും, ഉന്നതജീവിതനൈർമ്മല്യവും ആവശ്യമായിരുന്നെങ്കിൽ, ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു: ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാടി

നെ ഭോമിക്കുകയും അനന്തമായ ദിവ്യാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കായി ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്ന വൈദികരിൽ നിന്ന് എത്ര അധികമായ വിശുദ്ധി ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല?" വി. അകപിനാസ് പറയുന്നതുപോലെ "തിരുപ്പട്ടത്തിന്റെ കടമകൾ അവയ്ക്കനുയോജ്യമാംവിധം നിറവേറുന്നതിനു സാധാരണ വിശുദ്ധി പോരാ. പിന്നെയോ, അനന്യസാധാരണമായ നന്മയും, വിശുദ്ധിയും ആവശ്യമത്രേ."

ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ പതിനൊന്നാം പീയൂസ് പറയുന്നു: "പരിപാവനമായ ഈ ജോലി ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിക്കു തൽസ്ഥാനോചിതമായ വിശുദ്ധിയും ആവശ്യമാണ്. ഒരു വൈദികനു തന്റെ സ്ഥാനത്തിനനുസരണം ആദ്ധ്യാത്മികോന്നതിയും, ഹൃദയശുദ്ധിയും, പരിശുദ്ധിയും, നിഷ്ക്കളങ്കതയും, ദൈവസ്നേഹോജ്വലമായ ഹൃദയവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഇവ വൈദികനെ ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും മദ്ധ്യവർത്തിയാക്കിത്തീർക്കുന്നു..... ദൈവം വിശുദ്ധിയെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു, സ്നേഹിക്കുന്നു, സ്വീകരിക്കുന്നു." ഈ മദ്ധ്യവർത്തി ദൈവത്തിന്റേയും മനുഷ്യരുടേയും മുമ്പിൽ നല്ല മനസ്സാക്ഷിയോടുകൂടി വർത്തിക്കുകയും, സൽകീർത്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യണം എന്നു വി. തോമസ് അകപിനാസ് പറയുന്നു. വിശുദ്ധവസ്തുക്കൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഉർമ്മാറ്റി വിധിക്കുദീനത്തും, ദൈവദോഷത്തിനവകാശിയും അനേകരുടെ വീഴ്ചയ്ക്കു കാരണവും ആയിത്തീരും. "വിശുദ്ധനല്ലാത്തവനു വിശുദ്ധവസ്തുക്കളുടെമേൽ യാതൊരു അധികാരവുമില്ല" (വി. അൽഫോൻസ് ലിഗോരി).

വൈദികൻ അജഗണങ്ങളുടെ അധിനാഥനാണ്. ഇടവകജനങ്ങളുടെ ആത്മീയവും ലൗകികവുമായ ഉന്നതിക്കും ഉയർച്ചയ്ക്കുംവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന സൽപിതാവാണദ്ദേഹം. ലൗകായതികതയും നിരീശ്വരതയും നടമാടുന്ന ആധുനികയുഗത്തിൽ ഒരു വൈദികൻ—ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിൽ പ്രശോഭിക്കേണ്ട ദിവ്യതാരം—ഭൗതികോൽക്കർഷത്തെ ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുക എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ, അതിൽപ്പരം ശോചനീയം മറെറാന്നില്ല. അടിയുറച്ച വിശ്വാസിയില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവി ആശങ്കാജനകമാണ്. പലരുടെ പീഴ്ചയ്ക്കു കാരണമായിത്തീരും. ലോകത്തെ പരിത്യജിച്ച "വൈരാഗി"ക്കു ഭൗതികാനന്ദമോ ഐഹികസമ്മാനമോ പ്രതീക്ഷിക്കാവതല്ല. കാരണം, വൈദികൻ മറെറാരു ക്രിസ്തുവാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ രാജ്യം പാരത്രികമാണ്. വൈദികന്റെ സകല പ്രവൃത്തികളിലും അലൗകികമായ ഈ ലക്ഷ്യം മുന്നിട്ടു നില്ക്കട്ടെ.

ഇവ ഗണ്യമാക്കാതെ, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണയായ പ്രചോദനങ്ങൾക്കു വിധേയരായി അധഃപതിക്കുന്ന ചില വൈദികരെക്കുറിച്ചു പരിശുദ്ധ പിതാവു പതിനൊന്നാം പീയൂസ് പ്രലപിക്കുകയാണ്: "ഇങ്ങനെയുള്ള വൈദികർ ദ്വിവിധാപകടങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ടുന്നു. ഒന്ന്: സ്വരക്ഷ അപകടത്തിലാക്കുന്നു. വി. അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നു: ഞാൻ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ അവർക്കു ഞാനൊരു പുറജാതിക്കാരനെപ്പോലെ ആകാതിരിക്കുവാൻ എന്റെ ശരീരത്തെ അമർത്തുകയും, അതിനെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന്. രണ്ട്:

ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ അഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം നശിക്കുന്നു. നാഥൻ അരുൾചെയ്യുന്നു: എന്നെക്കൂടാതെ നിങ്ങൾക്കു ഒന്നും ചെയ്യുക സാധ്യമല്ല! പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വിസ്മയാവഹമായ ആന്തരികപ്രവർത്തനമാണു ബാഹ്യമായ പ്രേഷിതവേലയ്ക്കു ഉണർവും ഉത്തേജനവും നല്കുന്നതു്. പ്രേഷിതവേല ഫലമണിയുന്നതും അതുകൊണ്ടുതന്നെ." ആകയാൽ, പ്രേഷിതൻ വിശുദ്ധനായിരിക്കണം.

"അവനവന്റെ ജീവിതാവസ്ഥയ്ക്കനുയോജ്യമായ വിശുദ്ധി സമ്പാദിക്കുവാൻ ഓരോരുത്തനും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു വി. അഗസ്തീനോസ് പറയുന്നു. "ഒരുവൻ വൈദികപദത്തിലേക്കു് ഉയർത്തപ്പെടുമ്പോൾ വിശുദ്ധനാകുന്നതിനു സ്വയം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു." (സെൻറഗസ്റ്റിൻ)

ആസ്സപ്പാട്ടപട്ടത്തിനണയുന്ന വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയോടു സഭ ആവശ്യപ്പെടുന്നു: ലൗകായതികതലത്തിൽ താൻ മുഴുകുകയില്ലെന്നും, ദൈവമല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ഭാഗഭോഗിത്വവും തനിക്കില്ലെന്നും വിളംബരം ചെയ്യുവാൻ. "എന്റെ അവകാശത്തിന്റേയും, പാനപാത്രത്തിന്റേയും ഭാഗം കർത്താവത്രേ. നീയാണല്ലോ എന്റെ അവകാശം എനിക്കു തിരികെത്തരുന്നവൻ" (Ps. XVI: 5.) എന്നു് ആ വിദ്യാർത്ഥി സസന്തോഷം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. വി. ജറോം പറയുന്നു: "വൈദികന്റെ വസ്ത്രംപോലും വിശുദ്ധിയുടേയും, ശുദ്ധതയുടേയും ചിഹ്നമായി കരുതപ്പെടുന്നു."

വിശുദ്ധ അപ്പസ്തോലൻ തീമോത്തിക്കും തീത്തു

സിനും (തിമോ. 3: 2-3; 6-10; തീ. 1: 7-9) നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളും ഒരു വൈദികനിൽ തെളിഞ്ഞു കാണണമെന്നാണ് വി. ലിഗോരി പറയുന്നത്. വൈദികൻ പാപവിഹീനനായിരുന്നാൽ പോരാ, പ്രത്യുത, സകല പുണ്യങ്ങളുടേയും വിളനിലമായിരിക്കണം. നീസ്, തൊളേദോ, എല്പിരാമുതലായ സൂനഹദോസുകളുടെ തീരുമാനമാകട്ടെ, മാമ്മോദീസമുതൽ ചാവുദോഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ പൗരോഹിത്യത്തിന് യോഗ്യരല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നും തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ കർശനനടപടി പതിനൊന്നു ശതാബ്ദത്തോളം നീണ്ടുനിന്നു. ഇപ്പോൾ ഈ നിയമം നിലവിലില്ലെങ്കിലും, വൈദികപദത്തിൽ വിശുദ്ധിയുടെ നിലപാട് ഉന്നതമാണ്.

വിശുദ്ധന്മാർ പിന്മാറുന്നു!

വിശുദ്ധന്മാർപോലും പൗരോഹിത്യത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കുമ്പോൾ, മഹത്വമേറിയ ആ സ്ഥാനത്തിനു തങ്ങൾക്കുള്ള അയോഗ്യതയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു ഭയവിഹ്വലരായിരുന്നു എന്നു വി. സിപ്രിയാൻ പറയുന്നു. തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കുവാൻ സ്വയം യോഗ്യനെന്ന് അഭിമാനിച്ച് ആരും മുന്നിട്ടു വന്നിരുന്നില്ല എന്നു വി. എപ്പിഫാനിയൂസ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. വി. സിപ്രിയാനെ പട്ടം സ്വീകരിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ അയോഗ്യതയെ മനസ്സിലാക്കിയ വിശുദ്ധൻ വിനയാതിരേകത്താൽ ഒളിച്ചു കളയുകയാണ് ചെയ്തത്. ഇതുപോലെതന്നെ വി. ഫ്രൂംജെൻസിയൂസും. വി. അത്തനേഷ്യസ് തന്റെ അയോഗ്യ

തയെ മനസ്സിലാക്കി നാടുവിടുകയാണുണ്ടായതു്. വി. അംബ്രോസു വളരെ നാളത്തെ ധ്യാനത്തിന്റേയും, ഉപവാസത്തിന്റേയും ശേഷമാണു പട്ടം സ്വീകരിച്ചതു്. വി. അപ്രേം ഭ്രാന്തനെന്നു നടിച്ചു. വി. അമ്മോനിയൂസ് അയോഗ്യതനിമിത്തം ചെവികളും മൂക്കും ഛേദിച്ചുകളഞ്ഞശേഷവും വൈദികനാകാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുകയാൽ നാക്കുപോലും മുറിച്ചുകളയുവാൻ വെമ്പൽ പൂണ്ടു!

വിശുദ്ധ ഫ്രാൻസിസ് അസീസ്സിക്കു തന്റെ കാവൽദൂതൻ ഒരു സ്പടികപ്പാത്രം നിർമ്മലജലം കാണിച്ചുകൊണ്ടു വിശുദ്ധനോടു പറഞ്ഞു: ഈ നിർമ്മലജലം പോലെ വിശുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ നിനക്കു പട്ടം സ്വീകരിക്കാം. തന്മൂലം തന്റെ അയോഗ്യതയെ മനസ്സിലാക്കി, അദ്ദേഹം ആറാംപട്ടക്കാരനായി ജീവിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഇങ്ങനെയാണു വിശുദ്ധന്മാർ പൗരോഹിത്യത്തെ പരിഗണിച്ചിരുന്നതു്.

മനുഷ്യബുദ്ധിക്കഗ്രാഹ്യമായ അധികാരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യം. വിജയഭാസ്സോടെ അതു തല ഉയർത്തി നില്ക്കുന്നു, ഇതരജീവിതാവസ്ഥകളുടെമദ്ധ്യേ. ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനുംമദ്ധ്യേ അഭൗമികതേജസ്സു ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ തേജഃപുഞ്ജം ലോകത്തിനു് ആശയും ജീവനും പകർന്നു കൊടുക്കുന്നു. ഇവയെപ്പറ്റി സമൃക്കായി പ്രതിപാദിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ, കറകളഞ്ഞ ഈ ജീവിതരംഗത്തു കടന്നു പറവാൻ ഒരുത്സാഹിക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതിനുപരി ചുരുക്കി ചെയ്യാം.

രണ്ട്

എന്താണ ദൈവവിളി?

സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ, ഒരു പ്രത്യേക ജീവിതാന്തസ്സിലേക്കുള്ള ദൈവികക്ഷണമാണ ദൈവവിളി. ഏതു ജീവിതാവസ്ഥയ്ക്കുമുണ്ട് ഈ ദൈവികാഹ്വാനം. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൗതികശരീരത്തിലെ ഓരോ അംഗത്തിനും നിറവ്വഹിക്കേണ്ട ഓരോ പങ്കുണ്ട്. ഇതു വേണ്ടവിധം നിറവ്വഹിക്കാൻ, ആദ്ധ്യാത്മികവും ശാരീരികവുമായ എല്ലാ സംവിധാനങ്ങളും ദൈവപരിപാലന ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിയെസ്സംബന്ധിച്ചും ദൈവനിശ്ചയം എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുക, അപ്രകാരം പ്രവത്തിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാവുക, ദൈവഹിതത്തിനു പൂർണ്ണമായി കീഴ്വഴങ്ങുക ഇതെല്ലാം പൂർത്തിയാകുമ്പോഴാണ ദൈവവിളി പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. ഓരോരുത്തനേറെയും സ്വന്തമായ പ്രവണതകളും കഴിവുകളും ചുറ്റുപാടുകളും പരിശോധിച്ചിട്ടുവേണം ദൈവവിളി എന്തെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ. ഒരുവനു പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കാണെങ്കിൽ, മറെറാരുവനു കുടുംബജീവിതത്തിലേക്കായിരിക്കാം. ഇതരനു സമുദായസേവനത്തിനു് ആയിരിക്കാം

ദൈവവിളി. ആ ദൈവവിളിയെ പിന്തുടരുകയും, അതിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുകയും, ദൈവസേവനം നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ ഓരോ വ്യക്തിക്കും കടമയുണ്ട്.

നിഷ്ക്കളങ്കത്തിൽ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കോ, സന്യാസത്തിലേക്കോ ഉള്ള ദൈവികാഹ്വാനമാണ് ദൈവവിളി. അതാണിവിടെ പ്രതിപാദ്യം. ദൈവം സ്വഹിതമനുസരിച്ചു ചിലരെ ദൈവസേവനത്തിനു പ്രത്യേകമായി നിയോഗിക്കുകയും പുതിയ നിയമത്തിലെ യോഗ്യരായ ശുശ്രൂഷികളാകുന്നതിന് അവശ്യകമായ ഗുണങ്ങളും കൃപാവരങ്ങളും നല്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവപരിപാലനയുടെ ക്രമീകരണമാണ് ദൈവവിളി. ഇതാണ് ദൈവവിളിയുടെ അംഗീകൃതമായ നിർവ്വചനം. പലപല വിരക്തജീവിതാന്തസ്സുകളുള്ളതുപോലെ തൽസ്ഥാനാനുഗുണമായ ദൈവവിളിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. മിഷനുപോകുവാൻ, ഇടവകപ്പട്ടക്കാരനാകുവാൻ, സന്യാസിയാകുവാൻ മുതലായവ. എങ്കിലും, ഒരു പ്രത്യേകജീവിതാവസ്ഥയിലേക്കു വ്യക്തമായ ഒരു ദൈവികപ്രചോദനം ആദ്യം സുസ്പഷ്ടം തെളിഞ്ഞുകാണുകയില്ല. പൊതുവും അവ്യക്തവുമായ ആകർഷണമോ പ്രചോദനമോ ആണ് ആദ്യം അനുഭവപ്പെടുക. ഈ അവസ്ഥയിൽ ഇന്ന ജീവിതാന്തസ്സാണ് അഭികാമ്യമെന്നു നിശ്ചയിക്കുക അസാദ്ധ്യവുമായിരിക്കും.

ഒരുവനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദൈവവിളി സ്വാഭാവികവാസനകളിലൂടെയും പ്രവണതകളിലൂടെയും വ്യക്തമാകുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ അനുകൂലമോ വിപരീതമോ ആയ നിലപാടുകളും ഇവിടെ പരിഗണിക്കേ

ണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജന്മസിദ്ധമായ ചില വാസനകൾ ഓരോരുത്തനിലും നിക്ഷിപ്തമാണ്. അവ സ്വാഭാവികമായി തനിക്കു നല്കപ്പെട്ടതോ, അഥവാ ദൈവപരിപാലനയുടെ അത്ഭുതാവഹമായ ക്രമീകരണമോ ആയിരിക്കാം. ആ വാസനകൾക്കു ജീവിതവുമായി ദൃഢമായ ബന്ധമുണ്ട്. ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന പരമലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക് ഒരുവനെ കൈകൊട്ടിയുയർത്തുവാൻ ദൈവപരിപാലന നിർവ്വഹിക്കുന്ന ക്രമപ്പെടുത്തലായി വേണം ഈ പ്രത്യേകവാസനകളെ പരിഗണിക്കുവാൻ. അവയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ഒരുവന്റെ ദൈവികപ്പാൻ അഥവാ, ദൈവവിളി എന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഈ പ്രവണതകളും, വാസനകളും കാലം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ വളർന്നു വികസിക്കുകയും ഫലമണിയുകയും ചെയ്യുന്നതു നമുക്കു കാണാം. വാസനകൾക്കു വളമിട്ടുകൊടുക്കുക. ഇതാണു സ്വതന്ത്രവ്യക്തിയുടെ ചുമതല.

മറ്റുള്ളവരെ പിടിയിലൊതുക്കുവാനും നയിക്കുവാനും അവരുടെമേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തുവാനും കഴിവുള്ള സേവനതൽപരനായ ഒരുവന്റെ ദൈവവിളി എന്തായിരിക്കാം? നേതൃത്വമായിരിക്കും. അവനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ജീവിതമൂല്യം രാഷ്ട്രീയമാണെങ്കിൽ ആ നിരയിലേക്ക് അവനെ കയറ്റിനിറുത്തണം. ഇതുപോലെയോ, ഇതിനെക്കാൾ എളുപ്പത്തിലോ തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിയും ഒരുവൻ ക്രിസ്തുവിന്റെ പൂന്തോപ്പിൽ പണിയെടുക്കേണ്ടവനോ അല്ലയോ എന്ന്. ഇങ്ങനെ ഏതനിലും കുടികൊള്ളുന്നുണ്ട്, പൊതുവായൊരു ജീവിത

മൂല്യം—ദൈവവിളി. ഇതു അപരിത്യാജ്യവുമാണ്. പൊതുവായ ഈ ദൈവവിളി പ്രത്യേകമായതും അനാദിമുതൽ തനിക്കായി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടതുമായ പ്രത്യേക ദൈവവിളിക്ക് ഉപോദ്ബലകവും മാർഗ്ദർശകവുമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ജോൺ ബ്ലോവിക്ക പറയുന്നു: "ദൈവവിളിയുള്ളോരാത്മാവിനെ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നതോടെ, ദൈവികപ്ലാൻ അവിടുന്നു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ആരംഭിക്കുകയായി. ചില അടയാളങ്ങളും ഗുണവിശേഷങ്ങളും അതിൽ മുദ്രകുത്തുന്നു. കാലം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ ഈ അടയാളങ്ങൾ പ്രസ്പഷ്ടമാകുന്നു. അയാൾ വൈദികനായിത്തീരുമെന്ന് ഉറപ്പുനല്കത്തക്ക ചില തോന്നലുകളും, ആഗ്രഹങ്ങളും വളർന്നു പുഷ്ടിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, അനന്തമായ ദൈവികപ്ലാൻ രൂപംകൊള്ളുകയായി."

ദൈവാഹ്വാനം ആത്മാവിൽ രണ്ടു പരിണാമങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നു. ഒന്ന്: ഒരുതരം ശൂന്യതാബോധം. ലോകം അതിനു സംതൃപ്തി നല്കുന്നില്ല. ജീവിതസുഖങ്ങളിൽ മനംമടുത്തതുകൊണ്ടല്ല ഇതു ഉടയം ചെയ്യുക. പിന്നെയോ ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ഈലോകമാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട്. രണ്ടാമത്തേതു്: ദൈവത്തിനു തന്നെത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി സമർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ. ദൈവഹിതാനുസരണം വിനിയോഗിക്കപ്പെടുവാനുള്ള ആഗ്രഹം. ത്യാഗത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിലും ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഏതും നിർവ്വഹിക്കുവാൻ അതു് അഭിലഷിക്കുന്നു; സ്വജീവൻപോലും ബലികഴിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നു.

ദൈവം വിളിക്കുന്നു

യഥാർത്ഥമായ ദൈവവിളിക്കു രണ്ടു ഭാഗമുണ്ട്. ദൈവികവും മാനുഷികവും. ദൈവത്തിന്റെ വിളി ദൈവികമെങ്കിൽ ആത്മാവിന്റെ വിളികേൾക്കലാണു മാനുഷികം. ദൈവവിളിക്ക് അനുപേക്ഷണീയമാണു ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള വിളി. "അഹ്രോനെപ്പോലെ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെട്ടവനല്ലാതെ ഒരുവനും ഈ ബഹുമാനം സ്വയം സ്വീകരിക്കുന്നില്ല" (എബ്രാ. 5: 4). "വാതിലിൽക്കൂടി പ്രവേശിക്കാതെ വേറെസ്ഥലത്തുകൂടി കയറുന്നവൻ കള്ളനും കവർച്ചക്കാരനും ആകുന്നു" (യോഹ. 10: 1). "നിങ്ങൾ അല്ല എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തത്; ഞാനാകുന്നു നിങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തത്" (യോഹ. 15: 16). "തന്റെ കൊയ്ത്തിനു വേലക്കാരെ അയയ്ക്കുവാൻ കൊയ്ത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനോടു നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുവിൻ" (ലൂക്കാ 10: 2). ഇവ വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങളിലേ തെളിവുകളാണ്.

ക്രിസ്തു പുരോഹിതസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടതു പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തിലെ രണ്ടാമത്തെ ആളെന്ന നിലയിലല്ല പ്രത്യുത, മനുഷ്യനായ ദൈവം എന്ന നിലയിലാണ്. പഴയനിയമത്തിന്റെ ഏടുകൾ മറിക്കുക. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ മൂശയോട് ദൈവം കല്പിക്കുന്നു: "നിന്റെ സഹോദരനായ അഹരോനെ അവന്റെ സന്താനങ്ങളോടുകൂടി ഇസ്രായേലിന്റെ സന്തതികളിൽനിന്ന് എനിക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാൻ നീ തിരഞ്ഞെടുക്കുക.... എന്നാൽ, എനിക്കു

ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന അപരിചിതൻ വധിക്കപ്പെട്ടും" (സംഖ്യ. 3: 10).

ദൈവം നേരിട്ടു ശുശ്രൂഷികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു തന്റെ ഹിതം അവരെ അറിയിക്കുകയാണു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു പഴയനിയമത്തിൽ. പുതിയ നിയമാരംഭത്തിലും ഈ പതിവു തുടരുന്നതായിക്കാണാം. എന്നാൽ, പിന്നീടതാവർത്തിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല. ശ്ലീഹന്മാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെപ്പറ്റി വിശുദ്ധ യോഹന്നാൻ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: "..... യോഹന്നാൻ തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ രണ്ടുപേരോടുകൂടി അവിടെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവൻ ഈശോ നടന്നുപോകുന്നതു കണ്ടു് ഇതാ! ദൈവത്തിന്റെ കുഞ്ഞാടു് എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അവന്റെ രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരും കേട്ടു. അവർ ഈശോയുടെ പിന്നാലെ പോയി" (യോ. 1: 35-37). ഇവരായിരുന്നു ആദ്യശിഷ്യന്മാരായ യോഹന്നാനും അന്ത്രയോസും. അന്ത്രയോസിന്റെ സഹോദരനാണു പത്രോസ്. അദ്ദേഹം പത്രോസിനോടു മിശിഹായെക്കുറിച്ചു സവിസ്തരം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചശേഷം "അവനെ ഈശോയുടെപക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഈശോ അവനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. 'നീ യോനായുടെ പുത്രയായ ശെമ്ഓൻ ആകുന്നു, നീ കേപ്പാ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടും' എന്നരുൾ ചെയ്തു" (യോഹ. 1: 42).

വേറൊരു രംഗം. ഗ്ലീലായിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽ, ഈശോ ഫീലിപ്പോസിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടും "എന്റെ പിന്നാലെ വരിക" എന്നാഹ്വാനം ചെയ്യുവാൻ ഈശോ മടിക്കുന്നില്ല (യോഹ. 1: 43). അട്ട

ത്തതായി യാക്കോബിനെ ക്ഷണിക്കുന്നു. അത്ഭുതകരമായ മീൻപിടുത്തത്തിനു ശേഷമാണു യാക്കോബു വിളിക്കപ്പെടുന്നതു്.

പന്ത്രണ്ടിൽപ്പരം ശിഷ്യന്മാരെ ക്രിസ്തുനാഥൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. ഗിരിപ്രഭാഷണത്തിനു തലേദിവസം ഉഷസ്സുവരെ മലമുകളിൽ പ്രാർത്ഥനയിൽ ചെലവഴിക്കുന്നു. അടുത്തദിവസം നടക്കുവാനിരിക്കുന്ന മഹൽകൃത്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അവിടുത്തേക്കു നന്നായറിയാം. അവിടുന്നു തിരുസ്സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമുറപ്പിക്കുവാൻ പോവുകയാണു്. ഉറപ്പുള്ള അടിസ്ഥാനത്തിൽ പണിയാത്ത കെട്ടിടം നദിയുടെ ശക്തിയായ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ടു വീണുപോകുമെന്നും മറ്റും പ്രസംഗിക്കാൻ പോകുന്ന ആ ദിവ്യപ്രഭാഷകൻ ഇതാ, ആ സാരോപദേശം പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നു. മലയിൽ "ദൈവത്തോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയിൽ ഉഷസ്സുവരെ കഴിച്ചുശേഷം, അവൻ ശിഷ്യന്മാരെ വിളിച്ചു് അവരിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടുപേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. അവർക്കു ശ്ലീഹന്മാർ എന്നു പേർ നല്കി" (ലൂക്കാ 6: 13)

ഇങ്ങനെ, ഈശോ ശിഷ്യന്മാരെ നേരിട്ടു വിളിക്കുന്നു. ഇനിയും, അവർ പുരോഹിതന്മാരായിട്ടില്ല. ഈശോ തിരുവത്താഴസമയത്തു് അവർക്കു പട്ടംകൊടുക്കുന്നു. "നിങ്ങൾ ഇതു് എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ചെയ്യുവിൻ." (ലൂക്കാ 22: 19) ഹൃദയസ്പർശിയായ അന്തിമോപദേശം നല്കി, അവർ ചെയ്യുവാനുള്ള ജോലിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ അവിടുന്നു പ്രകീർത്തിക്കുന്നു: "നിങ്ങൾ പോയി ഫലങ്ങൾ ഉളവാക്കുവാനും നിങ്ങളുടെ ഫല

ങ്ങളും നിലനില്ക്കുവാനും വേണ്ടി ഞാൻ നിങ്ങളെ നിയമിക്കുന്നു. നിങ്ങളും എന്റെ നാമത്തിൽ എന്റെ പിതാവിനോട് അപേക്ഷിക്കുന്നതെല്ലാം അവിടുന്നു നിങ്ങൾക്കു നല്കും" (യോഹ. 15: 16).

പാപികൾക്കു ദൈവവിളി

വി. പൗലോസ് യഹൂദനായി ജനിച്ചു. അദ്ദേഹം റോമൻ സൈനികന്മാരിലൊരുവനായി. മതപീഡനം മൂർദ്ധന്യാവസ്ഥയിലെത്തിയ കാലം. തീക്ഷ്ണതയും, 'ഉശിരും ഉഷാറും' നിറഞ്ഞ ആ സേനാനി മതവൈരാഗ്യത്തിന്റെ അത്യുച്ചിയിലെത്തി. സഭയെ ആവുംവിധം ഞെരുക്കി. "ദർമ്മസോക്കടുക്കാറായപ്പോൾ ആകാശത്തുനിന്ന് ഒരു വെളിച്ചം പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ പ്രകാശിച്ചു. അദ്ദേഹം നിലത്തുവീണു. 'ശാവോൽ, ശാവോൽ നീ എന്നെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതെന്തു"? മുള്ളുകളുടെ നേരേ ഉതയ്ക്കുന്നതു നിനക്കു കഠിനമാകുന്നു'. എന്നു തന്നോടു പറയുന്ന ഒരു സ്വരം അദ്ദേഹം കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഉത്തരമായി കർത്താവെ, അങ്ങ് ആരാകുന്നു? എന്നു ചോദിച്ചു. നമ്മുടെ കർത്താവരുംചെയ്തു: ഞാൻ നീ പീഡിപ്പിക്കുന്ന നസ്രായനായ ഈശോ ആകുന്നു. നീ എഴുന്നേറ്റു പട്ടണത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക. നീ ചെയ്യേണ്ടതു് അവിടെ നിന്നോടു പറയപ്പെടും." (നടപടി 9: 3-6) ശാവോൽ പുറപ്പെട്ട ഹനനിയായുടെ ശിഷ്യനായി. പിന്നീട് അറേബ്യൻ മണലാരണ്യത്തിൽ പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലും ദൈവൈക്യത്തിൽ ചെലവഴിച്ചു. തികഞ്ഞ ധൈര്യത്തോടെ ആ പ്രേഷിത

വര്യൻ "ഈശോതന്നെയാകുന്ന ദൈവപുത്രൻ എന്നു യു ദന്മാരുടെ സംഘങ്ങളിൽ ഉടനെ പ്രസംഗിക്കുകയും ചെ യ്തു." (നടപടി 9: 20) ക്രിസ്തു ശാവോലിനെ സഭയുടെ മൂലക്കല്ലായ പൗലോസായിത്തീരുവാൻ നേരിട്ടു വിളി ച്ചു. അദ്ദേഹം പറയുകയാണു്: എന്റെ മാതാവിന്റെ ഉദരത്തിൽവെച്ചുതന്നെ അവിടുന്നു് എന്നെ വേർതിരി ക്കുകയും, തന്റെ കൃപയാൽ എന്നെ വിളിക്കുകയും ചെ യ്തു (ഗാല. 1: 15) എന്നു്. ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമാ യ പരിപാലന യുഗങ്ങൾക്കു മുമ്പേ അദ്ദേഹത്തെ വിളി ച്ചിരുന്നു.

വിശുദ്ധൻ പറയുന്നു. "അതുകയാൽ, ഇച്ഛിക്കുന്നവ ന്റെ കൈകളിലുമല്ല, ഓടുന്നവന്റെ കൈകളിലുമല്ല, കരുണയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ കൈകളിലത്രെ തിരഞ്ഞെ ടുപ്പു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്." (റോമാ 9: 16)

ദൈവപരിപാലന ഓരോരുത്തനേയും വിളിക്കു ന്നുണ്ടു്. "ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മുഖംനോട്ടമില്ലല്ലോ." (റോമാ 2: 11) ഓരോരുത്തനും ദൈവികപ്രചോദനത്തെ പിൻചെന്നു സസൂക്ഷ്മം അനുകരിക്കുക അവശ്യകമാണു്. ദൈവവിളി സ്വതന്ത്രമനുഷ്യനു നല്കുന്ന മഹാ ദാനമാ കയാൽ, മനുഷ്യൻ അതിനെ സ്വീകരിക്കുകയോ തിര സ്കരിക്കുകയോ ചെയ്തു ദൈവേഷ്ടത്തിനു തലകുനിക്കണം.

തിരുസ്സഭയിലേ നലംതികഞ്ഞ ദൈവശാസ്ത്രപണ്ഡി തനാണു സെൻറഗസ്റ്റിൻ. മനിക്കയിസ്സം എന്ന പാ ഷണ്ഡതയെ വച്ചുപൂജിച്ചു ആ യുവതത്വജ്ഞാനി വഷ ളത്തം നിറഞ്ഞ സുഖഭോഗങ്ങളുമായി കൈകോർത്തു. അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ യുവതത്വത്തിൽ സന്മാർഗ്ഗത്തിനും, മത

ത്തിനും വലിയ വിലയൊന്നും നല്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. കാലം ഒന്നുകൂടി കറങ്ങി. അദ്ദേഹം അംബ്രോസുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. ആ പുണ്യപുരുഷന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി അഗസ്റ്റീനോസു മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി. "ഈലോകത്തിലേ ഭാഗ്യവാന്മാരിൽ ഒരുവനായി അംബ്രോസിനെ ഞാൻ പരിഗണിച്ചു. അദ്ദേഹം സകലരാലും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. പക്ഷേ, ബ്രഹ്മചര്യം മാത്രം ഭാരമായി എനിക്കു തോന്നി" എന്നു വി. അഗസ്റ്റിൻ പിന്നീടു പറയുകയുണ്ടായി. അലച്ചിലിന്റെ ഉലച്ചിലിൽ വിലപോകുവാനുള്ളതല്ല മാനവജീവിതം. വി. പൗലോസിന്റെ ഈടുറ്റ ലേഖനങ്ങളും അഗസ്റ്റിൻ മനസ്സിരുത്തി വായിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താവിഹഗം പാരത്രികതയുടെ അപാരതയിലേക്കു പറന്നുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ജഡികബലഹീനതയുടെ ചേർക്കണ്ടകളിൽനിന്നു സംയമനസമ്രാട്ടായി അദ്ദേഹം ആരോഹണം ചെയ്തു. പാപത്തിന്റെ കരിപുരണ്ട കഴിഞ്ഞജീവിതം പശ്ചാത്താപാശ്രുപ്രവാഹത്താൽ പ്രക്ഷാളിതമായി, പ്രസാദവരത്തിന്റെ പുതുപ്രഭയിൽ ഉണർന്നുയർന്നു. 15081

കദനത്തിന്റെ കാർക്കശ്യം കൽവരിവരെ കാണുവാൻ കാപ്പുകെട്ടിക്കാത്തിരുന്ന മോനിക്കയുടെ കഴിവുറ്റ ഹൃദയപേടകത്തിൽനിന്നു ജഗൽപിതാവിന്റെ സവിധത്തിലേക്കു സഹതാപത്തിന്റെ നെടുവീർപ്പുകൾ ഉയർന്നുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അഗസ്റ്റിൻ മുട്ടിന്മേൽനിന്നു. കഴിഞ്ഞവയുടെ ഇരുണ്ടപുറം മായിച്ചുകളയുവാൻ തയ്യാറെടുത്തു. ആ ഉദ്യമം സഫലമായി.

അങ്ങനെ, ത്യാഗത്തിന്റേയും സേവനത്തിന്റേ

യും പൊൽത്താരയിലൂടെ ആ യുവകേസരി—അഗസ്റ്റിൻ— പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ നടുവേദിയിലേക്കു നടന്നു കയറി. ഇങ്ങനെ, ദൈവവിളി ലഭിച്ചു പാപിഷ്ഠമായ ജീവിതത്തിൽനിന്നു വിശുദ്ധിയുടെ അത്യുച്ചിയിലേക്കു കയറിയ വിശുദ്ധർ അനവധിയാണു്.

എന്തുകൊണ്ടു ചിലർക്കുമാത്രം ദൈവവിളി?

ദൈവം എല്ലാവരേയും വിളിക്കുന്നില്ല. ദൈവപരിപാലന വളരെ നിഗൂഢവും അവ്യക്തവുമാണു്. നമ്മുടെ യോഗ്യതകളോ പൂർവികന്മാരുടെ സൽപ്രവൃത്തികളോ ദൈവവിളിയുടെ പ്രഥമകാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവതല്ല. "നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികളനുസരിച്ചല്ല പിന്നയോ, അവിടുത്തേ ഇഷ്ടവും യുഗങ്ങളുടെ സമയത്തിനുമുമ്പേ ഈശോമിശിഹായിൽ നമുക്കു നല്കപ്പെട്ടതുമാണു്" (2 തിമോ. 1: 9). എന്നു വി. അപ്പസ്തോലൻ തന്റെ ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ചു തിമോത്തിക്കെഴുതുന്നു. ഇപ്രകാരംതന്നെ തിത്തൂസിനോടു് അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു: "നാം ചെയ്ത നീതിയുടെ പ്രവൃത്തികളംകൊണ്ടല്ല, തന്റെ കരുണനിമിത്തമാകുന്നു. . . " എന്നു്. കരുണാമൂർത്തിയായ ദൈവത്തിന്റെ മാർഗ്ഗവും നിഗൂഢമത്രേ.

നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളും സഹപാഠികളുമായി നമ്മോടൊത്തു ജീവിച്ച നല്ലമനുഷ്യരെ നാം കാണുന്നുണ്ടു്. ഏതുവിധത്തിലും അവർ നമ്മെക്കാൾ നല്ലവരായിരിക്കാം. സ്വഭാവവും പെരുമാറ്റവും നമ്മുടേതിനെക്കാൾ വളരെ മെച്ചപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. നല്ല ഗായകൻ, പ്രാ

സംഗികൻ. ഉപരി, തെളിയുന്നൊരു ഒന്നാംകിട സാഹിത്യകാരൻ. ഉൽകൃഷ്ടകുടുംബം. സൽഗുണസമ്പൂർണ്ണരായ മാതാപിതാക്കൾ. ഇവ ദൈവവിളിയുടെ മാനദണ്ഡമായി നമുക്കു തോന്നിയേക്കാം. കുടുംബനിലയോ, ഇതുപോലുള്ള മറ്റു് ഉണർവുകളോ ഉൽക്കഷ്ടമോ ദൈവവിളിയുടെ ഉറവിടമായി ഗണിക്കാൻ പാടില്ല. വി. അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നു: "നിങ്ങളിൽ ജഡപ്രകാരം ജ്ഞാനികൾ വളരെയില്ല, നിങ്ങളിൽ ശക്തന്മാർ വളരെയില്ല; നിങ്ങളിൽ വലിയ കുടുംബക്കാരും വളരെയില്ല." (1 കൊറീ. 1: 26) ഇനിയും, അല്പായനാവസരങ്ങളിൽ പലരും പറഞ്ഞിരിക്കാം അവൻ ഭാവിയിൽ ഒരു വൈദികനാകും, ഒരു മെത്രാനായിത്തീരും എന്നൊക്കെ. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങനെയൊരു റിമാർക്കു് ആരും പറഞ്ഞുകാണുകയില്ലായിരിക്കാം. എങ്കിലും, നിങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട, അപരൻ തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ട. ഇതിന്റെ രഹസ്യമെന്തു്?

ലോകാരംഭംമുതൽക്കേ ദൈവം ഒരു ഗണം ആളുകളെ—ഒരു ജനസഞ്ചയത്തെ—വൈദികരാകുവാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമനസ്സിൽ അവരെല്ലാം ഇപ്പോൾ വൈദികരാണു്. വി. അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നു, സുവിശേഷപ്രസംഗത്തിനായി താൻ അനാദിമുതൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു്. (റോമ 1: 1–6) അവർക്കു ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കനുസരണമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾ അവിടുന്നു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ദൈവം എന്തിനു് ഇവരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. മറ്റുള്ളവരെ എന്തുകൊണ്ടു തിരഞ്ഞെടുത്തില്ല? ഇതു് അവിടുത്തെ ഹൃദയ

ത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന പരമരഹസ്യമാണ്. ചോദിക്കുവാനോ സംശയിക്കുവാനോ നമുക്കവകാശമില്ല. "ഹാ! ദൈവത്തിന്റെ സമ്പത്തിന്റേയും ജ്ഞാനത്തിന്റേയും ബുദ്ധിയുടേയും ആഴം! എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവന്റെ വിധികളെ ഒരു മനുഷ്യനും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. അവന്റെ വഴികൾ പരിശോധിക്കപ്പെടുവാൻ വയ്യാത്തവ. കർത്താവിന്റെ മനസ്സ് അറിഞ്ഞവർ ആരുണ്ട്?" (റോമാ 11: 33, 34)

സ്വാഭാവികമായി, ദൈവവിളി എല്ലാവർക്കും ഉണ്ട്. എന്നാൽ, അനന്തജ്ഞാനിയായ ദൈവം, ദൈവവിളി വ്യക്തികളുടെ സ്വതന്ത്രമനസ്സിനു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. ദൈവഹിതം വ്യക്തികളിൽ പൂർണ്ണമാകത്തക്കവിധം പ്രസാദവരത്തിന്റെ നീർച്ചാലുകൾ ഒഴുക്കിവിടുന്നു. സ്വതന്ത്രനായ മനുഷ്യൻ അവയ്ക്കു ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കുകയോ വിഘ്നമായി പ്രവർത്തിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം അവനു ലഭ്യമായ ദൈവവിളികളഞ്ഞുകളിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, ദൈവവിളി നഷ്ടപ്പെട്ടവരെയാണു നാം ചിലപ്പോൾ കാണുക. അല്ലാതെ ദൈവവിളി ഇല്ലാത്തവരെയല്ല. ദൈവികപ്പദ്ധതിയനുസരിച്ചുള്ള സമയത്തിനുമുമ്പുതന്നെ നമ്മുടെ ദൈവവിളി ഫലമണിയുന്നു. നിസ്സഹകരണത്തിൽ ദൈവവിളി നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. "എന്നെ അയച്ച പിതാവു് ആകർഷിച്ചിട്ടല്ലാതെ ഒരു മനുഷ്യനും എന്റെ അടുക്കൽ വരുവാൻ കഴിയുകയില്ല." (യോഹ. 6: 44) എന്നു ദിവ്യഗുരു അരുൾചെയ്യുന്നു.

ദൈവവിളിയുടെ സ്വീകരണം

ഗലിലയാ തടാകതീരത്തുക്കൂടി മന്ദാനിലനേറ്റു ശിഷ്യരെ അന്വേഷിച്ചുനടന്ന ദിവ്യരക്ഷകൻ "വരൂ, എന്നെ അനുഗമിച്ചാലും" (മാർക്ക് 11: 4) എന്നു പറഞ്ഞു് അപ്പസ്തോലന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. നിരപരാധികളായ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ ഉശിരോടെ ഡമാസ്കസിലേക്കു പുറപ്പെട്ട സാവൂളിനെ തടഞ്ഞുനിറുത്തി അനാഗതരുടെ അപ്പസ്തോലനാകുവാൻ നാഥൻ നേരിട്ടുക്ഷണിക്കുന്നു (നടപടി 9: 3). സ്വഗുരുവിനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തു സ്വയംനശിച്ച യൂദാസിനു പകരം സത്യത്തിനു സാക്ഷിനില്ക്കുവാൻ മത്യാസിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു (നടപടി 1: 26). എന്നാൽ, ഇങ്ങനെയൊന്നും ദൈവം തന്റെ ദിവ്യദൗത്യം സാധാരണ അറിയിക്കുന്നില്ല. പിന്നെയോ, ചുമതലപ്പെട്ട അധികാരികൾവഴി ദൈവം അതു നിർവഹിക്കുന്നു. "സഭയുടെ നിയമാനുസൃതരായ അധികാരികളാൽ വിളിക്കപ്പെടുന്നവൻ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെടുന്നു" എന്നു റോമൻ വേദോപദേശത്തിൽ കാണുന്നു. വി. യോഹന്നാൻ ആദ്യം ഈശോയെ പിൻചെന്നതു് അവിടുത്തെ കേൾക്കുന്നതിനായിരുന്നു. പിന്നീടാണു ക്രിസ്തുശിഷ്യനായിത്തീർന്നതു് (യോഹ. 1: 37).

ആകർഷണം, ആഗ്രഹം, പ്രത്യേകസ്നേഹം ഇവ ഒരു ബാലന്റെ ഉള്ളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്ന ദൈവവിളിയെ തട്ടിയുണർത്തുന്നു. സെമ്മിനാരിയിൽ പോകുവാനും പഠിക്കുവാനും അയാൾ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. സെമ്മിനാരിവിദ്യാർത്ഥികളെ കാണുമ്പോൾ അയാളു

ടെ ആശകൾ ഉയരത്തിൽ ചിറകടിച്ചുയരുകയാണ്. അവൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട് വൈദികർ സ്വഗൃഹത്തിൽ വരുന്നതും, മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരെ വളരെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു സത്കരിക്കുന്നതും മറ്റും. ശമ്മാശ്ശന്മാരോടും വൈദികരോടും കന്യാസ്ത്രീകളോടുംമറ്റും അവർ കാണിക്കുന്ന ബഹുമാനങ്ങൾ മക്കൾക്കു നല്ലമാതൃകതന്നെ. സദാ ആനന്ദം തുളുമ്പുന്ന അവരുടെ വദനം, സ്നേഹസമന്വിതമായ പെരുമാറ്റം ഇവ അവനെ ആകർഷിക്കുന്നു. വൈദികനായാൽ എനിക്കും ഇതുപോലാകാമല്ലോ എന്ന വിചാരം അയാൾക്കുണ്ടാകുന്നു. ബന്ധുമിത്രങ്ങളുടെ ഉപദേശവും നല്ലവളർത്തലും അയാൾക്കു പ്രചോദനവും ഉന്മേഷവും നല്കുന്നു. അവൻ ഒരു നല്ല പുസ്തകത്തിൽനിന്നു വായിച്ച ചില നല്ലകാര്യങ്ങൾ ഈശോയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള സ്നേഹത്തിനു മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. ഒരു നല്ല പ്രസംഗം കേൾക്കുമ്പോൾ അവൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുകയായി "അച്ചനാകുകതന്നെ" എന്ന്. ദൈവവിളിധ്യാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത എത്രയെത്ര യുവതീയുവാക്കൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതാവസ്ഥ തിരഞ്ഞെടുത്തു സസന്തോഷം ജീവിക്കുന്നു? ആദർശപരമായ ജീവിതം നയിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് അവർ വൈദികരായത് എന്നയാൾ ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

യുദ്ധക്കളത്തിൽവച്ചു മുറിവുപറ്റിയ ഒരു യോദ്ധാവ് ആശുപത്രിയെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയുണ്ടായി. സമയം തള്ളിവിടുവാൻ ഒരു പുസ്തകം അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. 'വിശുദ്ധന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം' അയാൾക്കു ലഭിച്ചു. അതു മുഴുവൻ വായിച്ചുതീർത്തു. ദൈവാനുഗ്രഹ

ത്തിന്റെ ധാര അദ്ദേഹത്തിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചു. "അവർക്കാകാമെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടെനിക്ക് പാടില്ല?" അദ്ദേഹം വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിച്ചു. ഇദ്ദേഹമാണ് മഹാവിശുദ്ധനായ ഇഗ്നേഷ്യസ് ലയോളാ.

പാരീസു സർവ്വകലാശാലയിലേ ഒന്നാംകിട പ്രൊഫസ്സർമാരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന ഫ്രാൻസിസ് സേവിയർ. ഇഗ്നേഷ്യസ് ഇദ്ദേഹവുമായി കണ്ടുമുട്ടി. "ലോകം മുഴുവൻ നേടിയാലും ആത്മാവു നശിച്ചാൽ ഫലമെന്ത്?" ഇഗ്നേഷ്യസ് തട്ടിവിട്ടു; ഒന്നല്ല പല പ്രാവശ്യം. ഫ്രാൻസിസ് ചിന്തിച്ചു. ദൈവസ്നേഹാഗ്നിയിൽ അദ്ദേഹം നീറിനീറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം ലോകം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി. ഇന്നദ്ദേഹം ഇൻഡ്യയുടെ ദ്വിതീയാപ്പസ്തോലനായിരിക്കുകയാണ്.

സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു ബാരിസ്റ്റർ ഇറാലിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. വിജയത്തിന്റെ അത്യുച്ചിയിൽ വിരാജിച്ചിരിക്കവേ, ലോകത്തിന്റെ നിസ്സാരതയെക്കുറിച്ചൊരു ബോധമുണ്ടാകയും അദ്ദേഹം കോർട്ടിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ കേസ്സിൽ താൻ തോല്പിക്കപ്പെടുകയാൽ ലോകം അദ്ദേഹത്തെ പുച്ഛിച്ചു. ലോകത്തെ ത്യജിച്ച് അദ്ദേഹം സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നലംതികഞ്ഞ ഒരു വൈദികനായി പുറത്തുവന്നു. പിന്നീട് മെത്രാനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ദിവ്യരക്ഷകസന്ന്യാസസഭയുടെ സ്ഥാപനശേഷം 1787-ൽ ഈ മഹാൻ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ഇദ്ദേഹമാണ് വി. അൽഫോൻസസ് മരിയ ലി

ഗോരി. ഇങ്ങനെ ഓരോ വൈദികനും പറയുവാൻ കഴിയും തന്റെ ദൈവവിളിയുടെ കാരണമെന്തെന്ന്.

സുപ്രസിദ്ധനായ ലക്കോർഡയർ പറയുന്നു: ലൗകായതികനു ജീവിതം സുഖകരമായൊരു പാതയാണ്. ദൈവികപുരുഷന് അങ്ങനെയല്ല. ഓരോരുത്തനും ക്രിസ്തുവിന്റെ വികാരിമാരാണ്. സ്വപ്രയത്നംമൂലം രക്ഷാകരവേല തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടവർ. ഓരോരുത്തനു മുണ്ടോരോ പ്ലാൻ ഇതിലേക്ക്. അനാദിമുതൽ അതു തീർച്ചപ്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവപരിപാലനയെ തിരസ്കരിക്കുന്നെങ്കിൽ അവൻ നിലംപതിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിജീവികം ദൈവഹിതത്തിനു തലകുനിക്കണം.

താത്പര്യികമായി ദൈവവിളി സ്വതന്ത്രമാണെങ്കിലും, പ്രയോഗികമായി അതു സ്വീകരിക്കുക അവശ്യമാണ്. സ്റ്റുവീനി പറയുന്നു: "ദൈവവിളിയില്ലാത്തവൻ ആ ജീവിതാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കരുതു്. എന്നാൽ, വിളിക്കപ്പെട്ടവൻ അതിൽ പ്രവേശിക്കുകതന്നെവേണം. അല്ലെങ്കിൽ വിളിയുടെ പ്രയോജനമെന്തു്?" ഇങ്ങനെ അനന്തജ്ഞാനിയായ ദൈവം ദൈവവിളി വ്യക്തികളുടെ സ്വതന്ത്രമനസ്സിനു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു.

ദൈവവിളി സ്വീകരിക്കുന്നവൻ അഹന്താരഹിതയിലേക്കു തന്നെ നയിയ്ക്കുന്ന പ്രസാദവരത്തോടു വിശ്വസ്തനായിരിക്കണം. "നീ പൂർണ്ണനാകുവാൻ മനസ്സാകുന്നെങ്കിൽ....." എന്ന ഉപദേശം ഒരാജ്ഞയല്ല, സ്നേഹസമന്വിതമായ ഉപദേശം മാത്രമാണ്. "സസന്തോഷം കൊടുക്കുന്നവനെ കർത്താവു സ്നേഹിക്കുന്നു."

ഫാ. വില്യം ഡോയൽ 'ദൈവാഹ്വാനം' എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നു: "ദിവ്യാഹ്വാനം ഒരു കല്പനയല്ല. അതു് ഉപദേശം മാത്രമാകയാൽ, ലംഘിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരുവൻ ക്ഷമയുള്ള പാപമൊന്നും ചെയ്യുന്നില്ല. എങ്കിലും, ഏതൽകൃത്യംമൂലം സ്വനിത്യരക്ഷ അപകടത്തിലാക്കുക എന്ന വലിയ സാഹസം നിർവ്വാദമായും അവൻ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്." അതുകൊണ്ടു ദൈവാഹ്വാനത്തെ അനുഗമിക്കുവാൻ വിമുഖരാകുകയോ അതിനെ തിരസ്കരിക്കുവാൻ മുതിരുകയോ ചെയ്തതിനാൽ തങ്ങൾക്കു കിട്ടുമായിരുന്ന പ്രത്യേകദാനങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുത്തിയവരുടെ ജീവിതം സാധാരണ സൗഭാഗ്യരഹിതവും നിരവധിയായ പാപങ്ങളാൽ മലിനീകൃതവുമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

ദിവ്യാഹ്വാനം ഉദാരമതികൾക്കുള്ള ഒരു ക്ഷണം മാത്രമാണെന്നല്ലാതെ ഭീരുക്കൾക്കുള്ള ആജ്ഞയല്ല. വൈദികാന്തസ്സിനുള്ള ആഹ്വാനം ഓരോരുത്തന്റേയും തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആവശ്യമായ ആരോഗ്യവും കഴിവുമുള്ള ഏതൊരുവനും സ്വയം മനസ്സാകുകയും സഭ അവനെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ, വൈദികനാകാം എന്നാണു ഫാ. ഫിഷർ S. J. D. ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതു്.

സ്വന്തദൈവവിളിയെ അനുഗമിക്കണം

ഓരോരുത്തനും സ്വന്തദൈവവിളിയെ അനുധാവനം ചെയ്യണം. ഒരുവന്റെ രക്ഷ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് അവന്റെ ദൈവവിളിയുടെ അനുഗമനത്തിലാണു്. കുടുംബത്തിന്റേയും സമുദായത്തിന്റേയും സഭയുടേയും

ക്ഷ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു വ്യക്തികളുടെ ദൈവവിളിയുടെ സ്ഥിരതയിലാണ്. യഥാർത്ഥദൈവവിളിയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കുന്നവരിൽനിന്നാണു ലോകത്തിലേ കലാപങ്ങളും കഷ്ടതകളും ഉണ്ടാവുക എന്നു ഷീൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. അവർ ദൈവഹിതത്തിനു വിപരീതമായി വർത്തിക്കുന്നു; അവരെ ദൈവം സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. വി. പൗലോസ് കൊറീന്ത്യരോടു് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: "ഓരോരുത്തനും ഏതിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടുവോ ആ വിളിയിൽത്തന്നെ നിലനില്ക്കട്ടെ." (1. കൊ. 7: 20).

ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിലേ പ്രധാന നായകന്മാരിൽ ഒരുവനായിരുന്ന ഫ്രാൻസീസ് ജോസഫ് റോബസ് പിയേർ. പാരീസിലേ കത്തോലിക്കകോളേജിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരാഗ്രഹമുണ്ടായി. ഏതെങ്കിലും സന്ന്യാസസഭയിൽ ചേർന്നു ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കണമെന്നു്. അടുത്തുള്ള ആശ്രമത്തിലെത്തി തന്റെ ആഗ്രഹം ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനെ അറിയിച്ചു. അത്ഥിയെ ആശ്രമശ്രേഷ്ഠനു നന്നേ പിടിച്ചു. ആനന്ദതുന്ദിലനായി യുവാവു് ആശ്രമജീവിതത്തിന്റെ മാധുര്യം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടു ഭവനത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. മാതാപിതാക്കളുടെ വിയോഗത്തിൽ, ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ സംരക്ഷണയിൽ വളർന്നവരുന്ന ഒരനാഥനായിരുന്നു അയാൾ. ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ഉന്നതവ്യക്തിയായിത്തീർന്നു്, തങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. അയാളുടെ ആഗ്രഹത്തെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ അവർ ശക്തിയുക്തം എതിർത്തു. പാവം! യുവാവിന്റെ ആശ പൊലിഞ്ഞുപോയി. ബന്ധുജനങ്ങളുടെ നിർബ്ബന്ധാനുസരണം,

പിന്നീട് അയാൾ ഒരഭിഭാഷകനാകുകയും മെത്രാൻക ച്ചേരിയിലേ ജഡ്ജിയായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാലംമാറി. ഫ്രാൻസ് രക്തപ്പുഴയിൽ മുങ്ങിക്കു ളിച്ചു. മതത്തേയും സമുദായത്തേയും രാഷ്ട്രത്തേയും ത കിടംമറിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയകലഹം അവിടെ ഫണമുയർത്തി. റോബസ് പിയേർ അവരുടെ നേതാവായി! ഫ്രാൻസി ലേ കൺവെൻഷൻപ്രസിഡൻറായ ശേഷം രാക്ഷസീയമായ മർദ്ദനഭരണം അയാൾ ഫ്രാൻസിൽ ഏർപ്പെടുത്തി. ബന്ധുമിത്രങ്ങൾപോലും ഗളച്ഛേദം ചെ യ്യപ്പെട്ടു!

മൂന്നുമാസത്തിനുശേഷം അയാൾ ബന്ധിതനായി. ഉറ്റമിത്രങ്ങൾ അയാളെ പരിത്യജിച്ചു. 1794-ൽ റോ ബസ് പിയേരുടെ തല ഗില്ലറ്റിൽ വെട്ടിമിഴുങ്ങി. ദൈ വവിളിയെ ലംഘിച്ചു ലൗകികപ്രതാപത്തിനു പരിശ്ര മിച്ചതിൻറെ ഫലം!

ദൈവവിളിയിൽ വിശ്വസ്തരായിരിക്കേണ്ട കടമനമു ക്കുണ്ട്. ഇനിയുമൊരുദാഹരണം: ജോസഫ് സ്റ്റാലിൻ ഒരു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. തൻറെ മകൻ ഒരു വൈ ദികനായിക്കാണണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻറെ അമ്മ വ്ലാദ യപൂവ് ആഗ്രഹിച്ചു. അയാൾ അമ്മയുടെ ആഗ്രഹപൂ ർത്തിക്കായി സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. തനിവിപ്ല വകാരിയായ ജോസഫ് ഉണ്ടോ കനത്ത സെമ്മിനാരി ഭിത്തികൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നു! റഷ്യയിൽ വി പ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. സ്റ്റാലിൻ നേതാവായി. . . . ഇ ങ്ങനെപോകുന്നു ഇക്രൂട്ടരുടെ നീണ്ടപട്ടിക.

"എൻറെ സ്വരംകേട്ടു വാതിൽ തുറക്കുന്നവനാ

രോ അവന്റെ പക്കൽ ഞാൻ പ്രവേശിക്കുകയും അവനോടുകൂടി ഞാനും, എന്നോടുകൂടി അവനും അത്താഴം കഴിക്കുകയും ചെയ്യും" (വെളി. 3: 20). "ദൈവമേ, ഞാൻ പോകേണ്ടവഴി എനിക്കു കാട്ടിത്തരണമേ" (സങ്കീ. 142: 8) എന്നു നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

തകർന്ന ദൈവവിളികൾ

ദൈവവിളി കളഞ്ഞുകുളിച്ച ചില വൈദികരെ ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ നാം ദർശിച്ചെന്നു വരാം. മധ്യയുഗങ്ങളിലെ നെപ്പോട്ടിസ്സവും Lay investiture-ും ധാരാളം വൈദികരെ സൃഷ്ടിച്ചുവിടുകയുണ്ടായി. അനനുകരണീയമായ അവരുടെ ജീവിതം സഭയ്ക്കു തീരാക്കളങ്കം ചാർത്തി. ആധുനികയുഗത്തിൽ ഇത്തരക്കാർ വളരെ വിരളം തന്നെയെന്നതു് ആശ്വാസകരമാണു്. ദൈവവിളിക്രൂടാതെ എങ്ങനെ ഇവർ വൈദികരായി? ഉയരുന്നൊരു ചോദ്യമാണിതു്. മെത്രാന്റെ വിളിയോടുകൂടി ദൈവവിളി പൂർണ്ണമാകുമെന്നു പറയുന്നു. മെത്രാനിൽ നിന്നു പട്ടംസ്വീകരിച്ച ചില വൈദികർ അധഃപതിച്ചിട്ടില്ലേ? അപര്യാപ്തരായ ചിലരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ദൈവം ചിലപ്പോൾ സഭയുടെ സമ്മതം മൂളിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു തോന്നും. ഇവയ്ക്കു് ഉത്തരമിതാണു്: ദൈവപരിപാലനയും സ്വതന്ത്രമനുഷ്യനും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത രംഗങ്ങളാണിവ. ദൈവവിളി ഫലമണിയുന്നതു വ്യക്തിയുടെ ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടുള്ള സഹകരണമനുസരിച്ചായിരിക്കും. അയാൾ വൈദികനാണെങ്കിൽത്തന്നെയും. നിരന്തരമായി ലഭിക്കുന്ന അനുഗ്രഹ

ങ്ങളെ ചെറുത്തു മുന്നോട്ടു പോകുമ്പോഴും അയാളുടെ പരിപാവനമായ ദൈവവിളി തകരുന്നു. അയാൾ പരാജിതനാകുന്നു, ജീവിതരംഗത്തു്. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ മനസ്സാക്ഷിയുടെ പ്രബലമായ പ്രചോദനങ്ങൾക്കു വിലയിരുത്തുന്നില്ല. അതു മൃതപ്രായമാകുന്നു. ക്രമേണ സ്വാർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിശ്വാസവസ്തുക്കളെപ്പോലും കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ അവർ മുതിർന്നെന്നുവരാം. ഒരു യൂദാസു ക്രിസ്തുവിനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തതുപോലെ, പരിപാവനമായ ദൈവവിളി കളഞ്ഞുകുളിച്ച യൂദാസുമാരുടെ നിരയിലേയ്ക്കു നാം അധ:പതിക്കാതിരിക്കട്ടെ.

ദൈവവിളികൂടാതെ

ദൈവവിളിക്കൂടാതെ ഒരു ജീവിതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കും നാം കാല് വച്ചുകൂടാ; പ്രത്യേകിച്ചു പൗരോഹിത്യത്തെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദൈവവിളി അവശ്യാവശ്യവുമാണ്. ഒരുവൻ വിശുദ്ധനോ, വിവേകിയോ പണ്ഡിതനോ ആയിരുന്നാലും സഭ അയാളെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അയാൾക്കു ദൈവവിളിയില്ല; പുരോഹിതനാകുവാൻ അയാളർഹനുമല്ല. നിയമാനുസൃതരായ അധികാരികളുടെ ഉപദേശങ്ങളെ അഗണ്യമാക്കി വൈദികനാകുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന അർത്ഥികളെപ്പറ്റി ദിവ്യനാഥൻ ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: "വാതിലിലൂടെയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ ആലയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവൻ കള്ളനോ കവർച്ചക്കാരനോ ആയിരിക്കും. കള്ളൻ വരുന്നതു മോഷ്ടിക്കുന്നതി

നും കവർച്ച ചെയ്യുന്നതിനുംവേണ്ടിയാണു്. ഇടയനല്ലാത്ത വെറും കാവൽക്കാരനാകട്ടെ, ആടുകൾ തന്റേതല്ലാത്തതിനാൽ ചെന്നായ് വരുമ്പോൾ ഓടിപ്പോകുന്നു. അതു് ആടുകളെ കൊല്ലുകയും തിന്നുകയും ചെയ്യുന്നു."

പ്രബുദ്ധമായ ഈ തത്ത്വത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ടെന്റ് സൂനഹദോസ് ഇങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചു: "ഒരുവൻ ദൈവവിളിക്കുടാതെ വൈദികനാകുന്നെങ്കിൽ, അയാളെ ഒരു കള്ളനെപ്പോലെയോ കവർച്ചക്കാരനെപ്പോലെയോ സഭ പരിഗണിക്കും" എന്നു്. ഇവരാകട്ടെ അജഗണങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്നില്ല. ശത്രുക്കൾ പാഞ്ഞുവരുമ്പോൾ അവർ ഭീരുക്കളായി മൗനമവലംബിക്കുന്നു. ഓടി ഒളിക്കുന്നു സ്വജീവരക്ഷാർത്ഥം. കഷ്ടതകളും ക്ലേശങ്ങളും ഒഴിച്ചുകൂടുവാനഭിലഷിക്കുന്നു. ഇവർ ജനങ്ങളുടെ ആത്മീയകാര്യങ്ങൾ പണത്തിന്റെ ത്രാസിൽ തൂക്കി നിണ്ണയിക്കുന്നു. അവരുടെ മഹൽസേവനങ്ങൾക്കു ജനത വിലയിരുത്തിയേക്കാം. പക്ഷേ, ദൈവം അവയെ ഗണ്യമാക്കുകില്ല. "എനിക്കു നിന്നിൽ സന്തോഷമില്ല; നിന്റെ കൈയിൽനിന്നു ഒരു ദാനവും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നതുമല്ല" (മലാ. 1: 10) എന്നു പ്രവാചകൻ പറയുന്നു.

നേരായ നിയോഗശുദ്ധിക്കുടാതെ സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അർത്ഥികളിൽനിന്നാണു് ഇത്തരം ദയനീയഫലങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതു്. സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനോ, അധികാരസമ്പാദനത്തിനോവേണ്ടി അവർ കയറി വരുന്നു. മാനുഷികബലഹീനതകൾക്കു വശംവദരായ അധികാരികളുമായി കൈകോർക്കുന്നു; അവരുടെ മുമ്പിൽ 'നല്ല പിള്ള' ചമയുന്നു. ലൗകികമായൊരു

ന്ത്യം അവരുടെ സകല പ്രവൃത്തികളെയും വട്ടമിട്ട നില്ക്കുന്നു. എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാനാവില്ല പല പ്പോഴും ഇക്രുട്ടരെ. അവസാനം പാവനമായ പൗരോഹിത്യവും കരസ്ഥമാക്കി ജീവിതരംഗത്തു പടമൂന്നുന്നു. ഇവിടെയാണയാളുടെ ചെമ്പു തെളിയുന്നതു്. ജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികാവശതകൾക്കു ശരിയായ പ്രതിവിധി കുറിക്കുവാൻ അയാൾ പരുങ്ങുന്നു. ആധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിൽ പരാജിതനായൊരു വൈദികന്റെ ഭാവി ആശങ്കാജനകമാണു്. ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ നീർച്ചാലുകൾക്കനുസരിച്ചു ജീവിതം നിയന്ത്രിതമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ അയാൾ നശിക്കുന്നു. ഇക്രുട്ടർ ദൈവവിളിക്രുടാതെ പുരോഹിതരായവരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നു.

യഥാർത്ഥദൈവവിളിക്രുടാതെ വൈദികരാകുന്നവരുടെ രക്ഷ സംശയകരമെന്നു് ആദ്ധ്യാത്മികനിയന്താക്കൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടുക്രുടി സഹകരിച്ചു ജീവിക്കുന്നെങ്കിൽ പരമകാരുണികനായ ദൈവം അവരെ രക്ഷിക്കട്ടേയെന്നു നമുക്കു പ്രത്യാശിക്കുക.

എന്തിനു കാത്തുനില്ക്കുന്നു?

വൈദികനാകാനാഗ്രഹമുള്ളവർ ധാരാളമുണ്ടു്. അവർക്കു ദൈവവിളി അപരിത്യാജ്യവുമാണു്. ചില നല്ല വിചാരങ്ങളും, തോന്നലുകളും ഒരുവനിലങ്കുരിക്കാം. ഇവ യഥാർത്ഥമോ എന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. "സകല പ്രവണതകളും ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ളതോയെന്നു പരീക്ഷിച്ചറിയുക ആവശ്യമാണു്" (യോഹ. 4: 1). പ്രത്യക്ഷ

ത്തിൽ നല്ലതെന്നു തോന്നാവുന്ന പ്രേരണകൾ നമ്മിൽ ഉദിപ്പിക്കുവാൻ അശുദ്ധാത്മാവിനും കഴിയും. പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന വ്യതിയാനവും പരീക്ഷണീയമാണ്.

സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടപോലും അവശേഷിക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യം. എനിക്കു ദൈവവിളിയുണ്ടോ? നല്ലപോലെ പഠിക്കുന്നുണ്ട്; അധികാരികൾക്കു സംപ്രീതിയുമുണ്ട്. എന്നിരുന്നാലും അയാൾക്കു ദൈവവിളിയുണ്ടെന്നു നിർണ്ണായകമായി വിധിക്കുക പ്രയാസം. നമ്മുടെ ദൈവവിളി പ്രഫുല്ലമാകുന്നതിനും, അതിനെ അഭംഗം പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള സ്ഥലമാണു സെമിനാരി. അതിന് ഉപയുക്തമായ സകല സംവിധാനങ്ങളുമുണ്ടവിടെ. സ്നേഹസമ്പന്നരായ ഗുരുഭ്രുതന്മാർ, പരസ്നേഹം സ്ഫുരിക്കുന്ന സ്നേഹസുഹൃത്തുക്കൾ. . . ഈശോയുമായി ബന്ധിതമായ സ്നേഹജീവിതം. ഇവ എത്ര അഭികാമ്യമല്ല?

ഇനിയും, നമ്മുടെ ദൈവവിളി നാം നിർണ്ണയിക്കണം. ദൈവവിളിക്കു ചില ലക്ഷണങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ യഥാർത്ഥദൈവവിളി നമുക്കുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കാം.

മൂന്ന്

ദൈവവിളിയുടെ മാനദണ്ഡം

ദൈവവിളിയുടെ പ്രായോഗികവശത്തെയ്ക്കു നാം കടക്കുകയാണ്. എങ്ങനെയാണറിയുക ഒരുവനു ദൈവവിളിയുണ്ടെന്ന്? അഥവാ പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിനു അയാൾ പര്യാപ്തനാണെന്ന്? കുട്ടിക്കാലംമുതൽ അയാൾക്കു വൈദികരോടും, വൈദികജീവിതത്തോടും കൗതീർന്നൊരാകർഷണമുണ്ട്. 'അച്ചനാ'കാൻ പലപ്പോഴും അയാൾ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാലം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ, ഈ ആഗ്രഹം അയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ പല പരിവർത്തനങ്ങൾക്കും വഴങ്ങുന്നു. അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ ആയ പരിതോവസ്ഥകളുമായി അയാൾ മല്ലിടേണ്ടി വന്നേയ്ക്കാം. പലപ്പോഴും ഈ പ്രവണതകളുംമറ്റും സുവ്യക്തം മനസ്സിലാക്കാൻ പാടില്ലായിരിക്കാം. ദൈവവിളിയുള്ളൊരു വ്യക്തിയിൽ തെളിഞ്ഞു കാണേണ്ട ഗുണവിശേഷങ്ങൾ, വൈദികജീവിതത്തിനു തരപ്പെടാത്ത പ്രകൃതിയുടെ അഭാവം ഇവയാണു ദൈവവിളിയുടെ മാനദണ്ഡം. ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും, അഭിജ്ഞന്മാരുടേയും ഇടയിൽ വളരെയേറെ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കിയ ഒന്നാണ് ഈ മാനദ

ണ്ഡം. ഗോദെവു്, ബുവലെറു്, ലിഗോരി, സ്ലവീനി, താങ്കറേ, ബ്രാൻകറേവു്, ലാഹിറേറാൻ എന്നിവർ ഈ ഗണത്തിൽ പെടുന്നു. വി. പത്താംപീയൂസിന്റെ വിശുദ്ധമായ തൂലിക ദൈവവിളിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെ നിസ്സായകമായി കുത്തിക്കുറിച്ചു. ഇങ്ങനെ, 1912-ഓടുകൂടി അന്തരീക്ഷം ശാന്തമായി.

ഫ്രാൻസിൽ ദൈവവിളി വിരളമായിരുന്നകാലം. ദൈവവിളിയുടെ കുറവിനെപ്പറ്റിയും, അതു നികത്തേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ഉന്നതതലങ്ങളിൽ തലക്കുത്തുണ്ടാക്കി. ഫാ. ബ്രാൻകറേവും, ലാഹിറേറാനും രംഗത്തുവന്നു, വ്യത്യസ്താശയങ്ങളുമായി. "ദൈവവിളിയുടെ പ്രധാനഭോഗം ഉന്നതത്തിൽനിന്നു ദൈവം നല്കുന്ന ആഹ്വാനമാണു"; അവിടുന്നു തന്റെ പ്രസാദവരം മൂലം ബാലമനസ്സിനെ ആന്തരികമായി പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കാനയിക്കുന്നു" എന്നു ബ്രാൻകറേവു യുക്തിപൂർവ്വം സമർത്ഥിച്ചു. "പൗരോഹിത്യദൈവവിളിയിൽ ആന്തരികാകർഷണത്തേയും ചാച്ചിലിനേയും അതുതന്നേ കാര്യമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും അർത്ഥിയുടെ യോഗ്യതയിലും സഭയുടെ സ്വീകരണത്തിലും മാത്രമാണു ദൈവവിളി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും" ലാഹിറേറാൻ സകാരണം ഉദ്ഘോഷിച്ചു.

ഇരുകൂട്ടരും അവരവരുടെ ന്യായങ്ങൾ റോമായുടെ തീരുമാനത്തിനു സമർപ്പിച്ചു. 1912-ൽ വി. പത്താം പീയൂസ് ഒരു കമ്മറിയെ നിയോഗിക്കുകയും, കമ്മറിയുടെ അഭിപ്രായാനുസരണം താഴെക്കാണുന്ന നിശ്ചയങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

1) മെത്രാന്റെ സ്വതന്ത്രസ്വീകരണത്തിനുമുമ്പ് ഒരുവനും ഇരുപ്പട്ടസ്വീകരണത്തിന് അർഹതയില്ല.

2) പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിനുള്ള ആന്തരിക പ്രചോദനമല്ല, മെത്രാൻ അപേക്ഷകനിൽ ദർശിക്കേണ്ട പ്രഥമഗുണം.

3) മെത്രാൻ, യോഗ്യതയും ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയുംമാത്രം നോക്കിയാൽ മതി. യോഗ്യതയാൽ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത് അർത്ഥി ഉത്തമപുരോഹിതനായിത്തീരുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ സ്വാഭാവികഗുണങ്ങളും, വരപ്രസാദജ്ഞാനങ്ങളും, തികഞ്ഞ പുണ്യജീവിതവും, ആവശ്യമായ വിജ്ഞാനവും അയാളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നാണ്.

ലാഹിറേറാന്റെ 'കുറിമാനം' റോമ്മാ അംഗീകരിച്ചെങ്കിലും സഭയുടെ പരമ്പരാഗതമായ തത്വങ്ങൾക്ക് ശേഷം എതിരല്ല അത്. നാളതുവരെ സഭയിൽ അടിയുറച്ച തത്വങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപീകരിച്ചൊരാശയം മാത്രമാണത്. ഇവയുടെനേരെ നെറിച്ചുളിക്കുന്നൊരു പുത്തൻപ്രവണത ഇന്നും 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രത്യേക പ്രചോദനം അത്യാവശ്യമെന്ന്' ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നവരിൽ കാണപ്പെടുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേയ്ക്കു മുഴിഞ്ഞിറങ്ങാത്തതുകൊണ്ടാണിതു രൂപം കൊള്ളുക. മെത്രാന്റെ വിളിക്കുകളൊരുക്കുന്നതും പര്യാപ്തതയുള്ള ചാലുകീറുന്നതും ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക പ്രചോദനമല്ലെന്നു വരുന്നില്ല. ഈ ആശയത്തിനു ഉപോദ്ബലകമായിട്ടാണു 1918-ലെ ഡിക്രിയിലും നാം കാണുക.

ഇവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ദൈവവിളിയുടെ മാനദണ്ഡം ഇങ്ങനെ ക്രമപ്പെടുത്താം:-

1. നിയോഗശുദ്ധി.
2. പര്യാപ്തത.
3. മെത്രാന്റെ വിളി.

1. നിയോഗശുദ്ധി

അത്മിയിൽനിന്നു തിരുസ്സഭ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണം ശുദ്ധനിയോഗമാണ്: ആ അന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള നേരായ ആഗ്രഹം. യഥാർത്ഥവാതിലിലൂടെ വേണം വിശുദ്ധസ്ഥലത്തു പ്രവേശിക്കുക. ഈശോ ആകുന്ന വാതിൽ. "ഞാനാകുന്ന ആലയുടെ വാതിൽ. ഇതിലൂടെ പ്രവേശിക്കുന്നവർ രക്ഷ പ്രാപിക്കും" (യോഹ. 10: 7). യഥാർത്ഥജീവിതം നയിക്കുന്ന ഏതൊരുവന്റേയും നിയോഗം ശുദ്ധവും, ശരിയുമായിരിക്കുമല്ലോ. നേരായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടെ പുരോഹിതനാകുന്നതു ബന്ധുമിത്രാദികളുടെ പ്രീതിക്കോ, കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിക്കോ, സ്വകാര്യസിദ്ധിക്കോ അല്ല പ്രത്യുത, ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കും ദൈവത്തിന്റെ ഉപരിമഹത്വത്തിനും വേണ്ടി ആണ്.

അറിവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മനസ്സിന്റെ പ്രവർത്തനമാണു നിയോഗ(Intention)മെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. പുരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും, അതിന്റെ അനിവാ

ുമായ കടമകളെക്കുറിച്ചും പൊതുവായ അറിവെങ്കി
ലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഈ അറിവു വ്യക്തിയുടെ വളർച്ച
യ്ക്കൊത്തു പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ബാലനിൽ,
വൈദികനാകണമെന്ന ആഗ്രഹം അസ്പഷ്ടവും, വ്യാകീ
ർണ്ണവും ആയിരിക്കും. അവൻ വളരുന്നതോടെ ഈ അറി
വു സ്പഷ്ടവും നിയതവും ആയിത്തീരുന്നു. നിർദ്ദിഷ്ടവും
അസന്നിശ്ചവുമായ അറിവു പരോഹിത്യസ്വീകരണ
ദിവസങ്ങളിൽമാത്രമേ അർത്ഥിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണൂ.
അപ്പോഴും നിയോഗവും പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. അർത്ഥി
യിൽ, ആരംഭത്തിലേ പൂർണ്ണമായ നിയോഗം അവശ്യാ
വശ്യകമല്ല. പ്രായത്തിനൊത്ത നിയോഗശുദ്ധി പ്രായം
കുറഞ്ഞ ഒരു അർത്ഥിയിൽ കാണുന്നെങ്കിൽ, അയാൾക്കു ദൈവവിളിയുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കാം.

പുരുക്കത്തിൽ, ശുദ്ധനിയോഗമെന്നു പറയുമ്പോൾ ദൈവമഹത്വവും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയും ആയിരിക്കട്ടെ ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം ദൈവവിളിയുള്ള എല്ലാവരിലും ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ വ്യക്തമായിക്കാണണമെന്നില്ല. ഈ ആശയങ്ങളായിരിക്കയില്ല ഒരുവനെ വൈദികനാകുവാൻ ആദ്യം ശക്തിയായി പ്രേരിപ്പിക്കുക. ഉദാഹരണമായി വിശുദ്ധനാവുക എന്നതായിരിക്കാം ഉൽക്കടമായ ആഗ്രഹം. ഈ ആഗ്രഹപൂർത്തിക്കായി ലോകത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു വൈദികനോ, സന്ന്യാസിയോ ആകുക ആവശ്യമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നുന്നു. ഇവിടെ, ദൈവമഹത്വം 'വിശുദ്ധനാവുക' എന്നതിൽ അവ്യക്തമായി അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു. കാലക്രമേണ അതു പ്രകടമായിക്കൊള്ളും. ആഫ്രിക്കയിൽ പോയി മൂർജാതികളുടെ

ഇടയിൽ മതം പ്രസംഗിച്ചു വേദസാക്ഷിമകുടമണിയുവാൻ വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നേ വി. അമ്മത്രേസ്യാ റൊഡ്രിഗോ സഹോദരനോടുകൂടി ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചു. ഈ പരിശുദ്ധമായ ആഗ്രഹത്തിൽ ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷ ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ട്. അവളിൽ മുളയെടുത്തിരുന്ന ദൈവവിളിയുടെ ബാഹ്യപ്രകടനങ്ങളായിരുന്ന ഇവയെല്ലാം.

അഞ്ചാംപട്ടസ്വീകരണാവസരത്തിൽ സഭ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് അയാളുടെ ഗൗരവാവഹമായ കർത്തവ്യത്തെപ്പറ്റി. പിന്നീട്, ആറാംപട്ടം സ്വീകരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ തന്റെ അയോഗ്യതയേയും, നേരായ നിയോഗമില്ലായ്കയേയും പറ്റി ബോധപ്പെട്ടാൽ ഭീരുത്വത്തിനു് അശേഷം വിധേയനാകാതെ ഉടൻ പിന്തിരിയേണ്ടതാണെന്നു സഭ അനുശാസിക്കുന്നു. അതിമോഹമോ, സ്വാർത്ഥമോ നിമിത്തം പുരോഹിതനാകുവാൻ പുറപ്പെട്ടുന്ന അർത്ഥിയിൽ ശ്രദ്ധാനിയോഗം കാണുകയില്ല. ആദരണീയവും, ബഹുമാന്യവുമായ ജോലിയാണല്ലോ വൈദികന്റേതു്. പോരെങ്കിൽ, ലോകത്തിലുള്ള മറേറതൊരു ജീവിതാവസ്ഥയേയും പിടിച്ചു മുടുന്ന ഭാരമേറിയ ജീവിതചുമതലകളിൽനിന്നും ദുഃഖദുരിതങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു വൈദികൻ ഏറെക്കുറെ വിമുക്തനുമാണു്. അതുകൊണ്ടു്, വൈദികനാവുക നല്ലതുതന്നെ—ഇങ്ങനെയുള്ള ചിന്താഗതികൾ അത്ര നല്ല നിയോഗമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ദൈവമഹത്വവും, ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയുമായിരിക്കണം പ്രധാനമായി വൈദികവിദ്യാർത്ഥി ലക്ഷ്യംവയ്ക്കേണ്ടതു്. അപ്പസ്തോലന്മാരോടു് എല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു തന്നെ അനുധാ

വനം ചെയ്യുവാനാജ്ഞാപിച്ചുകൊണ്ടു ദിവ്യഗുരു അവ
ക്കു വെളിപ്പെടുത്തി യഥാർത്ഥശിഷ്യന്റെ ലക്ഷണം.
"എല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കാത്തവനു് എന്റെ ശിഷ്യനായി
രിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല" (ലൂക്കാ 14: 23).

പ്രതിസമ്മാനം

സർവ്വവുമുപേക്ഷിച്ചു തന്നെ അനുഗമിച്ചവർക്കു് ഇ
ഹത്തിൽ നാഥൻ എന്തെങ്കിലും പ്രതിസമ്മാനം വാഗ്ദാ
നം ചെയ്തിരുന്നുവോ? തീർച്ചയായും. അപ്പസ്തോലപ്രമു
ഖൻ ഈശോയോടു ചോദിക്കുകയാണു്: "കർത്താവേ, ഞ
ങ്ങളം സകലവും ഉപേക്ഷിച്ചു് അവിടുത്തേ പിന്നാലെ
വന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കെന്തു പ്രതിഫലമുണ്ടാകും?"
(മത്താ. 19: 27). പ്രതിഫലകാംക്ഷിയായ ആ ശിഷ്യ
പ്രധാനിയോടു നാഥൻ അരുളിചെയ്തു: "എന്നെക്കുറി
ച്ചും എന്റെ സുവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചും വീടിനെയോ
സഹോദരന്മാരെയോ സഹോദരിമാരെയോ അപ്പനെ
യോ അമ്മയെയോ ഭാര്യയെയോ മക്കളെയോ പട്ട
ണങ്ങളെയോ വിട്ടുപേക്ഷിക്കുന്ന ഓരോരുത്തനും, ഒന്നി
നു നൂറായി വീടുകളേയും സഹോദരന്മാരേയും സഹോ
ദരിമാരേയും, അപ്പനേയും അമ്മയേയും മക്കളേയും പട്ട
ണങ്ങളേയും വരുവാനിരിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ നിത്യായു
സ്സിനേയും പ്രാപിക്കാതിരിക്കുകയില്ല" (മർക്കോസ് 10:
29, 30).

എല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കുന്ന
വർക്കു നല്കുവാനിരിക്കുന്ന നിത്യസമ്മാനം വി. പൗ
ലോസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ, കണ്ണുകണ്ടിട്ടില്ല, ചെ

വി കേട്ടിട്ടില്ല, മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുമില്ല. അനന്തമായ ആ സമ്മാനത്തെക്കുറിച്ച് എന്തു പറയട്ടെ!

പരിത്യാഗത്തിന്റെ പ്രതിഫലം വലുതുതന്നെ. ലൗകികലാഭത്തിനുവേണ്ടി എന്തുതന്നേയും സഹിക്കുന്നതിനു ബദ്ധകങ്കണനാണു മനുഷ്യൻ. അവ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കുമ്പോൾ കാണാം അളന്നുതിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതു്. വൈഭികതപം വലിയ പരിത്യാഗം ആവശ്യപ്പെടുന്നു എന്നതു വാസ്തവം. തന്മൂലം, ദൈവവിളിയുള്ള അനേകർ ഭീരുക്കളായി പിൻമാറുന്നു! ആംഗലസാഹിത്യകാരനായ തോമസ് കാർലൈൻ പൗരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു: "പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയെക്കാൾ സമുന്നതമായ ജോലി ലോകത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യനും നല്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അതിൽ വ്യാപരിക്കുകയും വ്യയംചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുക എത്ര അഭികാമ്യമല്ല!" പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെടുന്നവർ ഹൃദയകവാടം തുറന്നു, സസന്തോഷം വിളി സ്വീകരിച്ചു നേരായ വാതിലിലൂടെ പരിത്യാഗമനുഷ്ഠിച്ചു സമ്മാനം സ്വീകരിക്കട്ടെ.

ദിവ്യഗുരു ഒരിക്കൽ ശിഷ്യന്മാരെ പ്രേഷിതസന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ പറഞ്ഞയച്ചു. ഇതു് അവക്കൊരു പരിശീലനം കൂടിയായിരുന്നു. "തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ദൈവപരിപാലനയിൽ ഉറച്ചുനില്പിൻ" എന്നു് അവിടുന്നു് ബോധിപ്പിച്ചു. അവർ വിജയപൂർവ്വം തിരിച്ചു വന്നപ്പോൾ അവിടുന്നാരാഞ്ഞു: "നിങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും കുറവുണ്ടായോ" എന്നു്. "ഇല്ല" (ലൂക്കാ 22: 35) അവർ ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിച്ചു. ക്രിസ്തുനാഥൻ അ

വരുടെമേൽ തന്റെ സഹായഹസ്തം വിരിച്ചു കഴിഞ്ഞു അവർ അനാഥരായിപ്പോകാതിരിപ്പാൻ.

അപൂർണ്ണമായ ലക്ഷ്യം

സ്വന്തസുസ്ഥിതിക്കും ആത്മരക്ഷയ്ക്കുമായി ചിലർ വൈദികരാകുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. ലക്ഷ്യം മോശമല്ല; പക്ഷേ, അതിൽത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണമല്ല. ഒരുവൻ തനിക്കു വേണ്ടിയല്ല വൈദികനാവുക, പ്രത്യുത മറ്റുള്ളവരുടെ രക്ഷയ്ക്ക്. ആയിരങ്ങൾ വൈദികനിൽ ദൃഷ്ടി ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ ദിവ്യദൗത്യം ശ്രവിച്ച ക്രിസ്തു സവിധത്തിലെത്തേണ്ടതു വൈദികൻവഴിയാണ്. അവരുടെ രക്ഷയ്ക്കും നാശത്തിനും സാക്ഷി നില്ക്കേണ്ടവൻ വൈദികനാണ്.

ദൈവമഹത്വത്തിനും ഇതരരുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കുമായി വൈദികനാവുക. ഇതാണ് അത്ഥിയിൽനിന്നു സഭ ആവശ്യപ്പെടുന്ന നിയോഗശ്രുതിയുടെ മാനദണ്ഡം (കാ. നി. 973). നാം എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും നാഥനായ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിക്കണം. അവിടുന്നു മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തതു ലോകരക്ഷയ്ക്കും സ്വർഗ്ഗസ്ഥനായ നിത്യപിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിനും വേണ്ടിയാണ്. "ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ കാര്യത്തിൽ വ്യഗ്രനായിരിക്കണ്ടയോ?" (ലൂക്കാ 2: 49) എന്ന് അവിടുന്നു ചോദിക്കുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്നും വൈദികന്മാരിൽനിന്നും അവിടുന്നഭിലഷിക്കുന്നതു് ഇതുതന്നെയാണ് (യോ. 17: 6-9). അവരാണ് അവിടുത്തെ സന്ദേശവാഹകർ. അവിടുത്തെ സ്ഥാനപതികളാണവർ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനന

ത്തെയും ജീവിതത്തെയും മരണത്തെയും ഉത്ഥാനത്തെയും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തേണ്ടവർ! സഭ്ഗ്ലീയമേട്ടിൻചെരുവിലേയ്ക്കു പോകുന്ന അജഗണത്തെ തീററിപ്പോറേണ്ട നല്ല ഇടയന്മാർ

മൂന്നു തരക്കാർ

സുവിശേഷങ്ങളിൽ, ദൈവവിളി ലഭിച്ച ചിലരുടെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുവാനുണ്ട്. ദിവ്യഗുരു സമരിയായിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഒരു യുവാവ് ഓടിക്കിതച്ചുവന്നു ഗുരുവിനെ നമസ്കരിച്ചശേഷം അവിടുത്തെ ഉണർത്തിക്കുന്നു: "ഗുരോ, നീ പോകുന്നിടത്തേക്കു നിന്റെ പിന്നാലെ ഞാനും പോരട്ടെയോ" (ലൂക്കാ 9: 57). ദിവ്യഗുരുവിന്റെ പ്രസംഗചാതുരിയും അത്ഭുതപ്രവർത്തനങ്ങളും മറവും കണ്ട് ആ യുവാവു ഗുരുവിന്റെ അടുത്തുകൂടിയിരിക്കുകയാണ്. അന്യായമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ പണം സമ്പാദിക്കുകയും, പാവപ്പെട്ടവരെ ഞെരുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അധികാരപ്രമത്തരായ ധനവാന്മാരെ അവിടുന്നു ശാസിക്കുന്നതും, നീതിയുടേയും സത്യത്തിന്റേയും പ്രവാചകരായി വേഷം കെട്ടുകയും അതേസമയം അനീതിയും അക്രമവും വച്ചുപുലർത്തുകയുംചെയ്യുന്ന പ്രീശന്മാരേയും നിയമജ്ഞന്മാരേയും കഠിനമായി കുററപ്പെടുത്തുന്നതും അയാൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

തൊഴിലാളികളും ദരിദ്രരുമായ അയ്യായിരത്തിൽപ്പരം ജനങ്ങൾക്കു വിശപ്പടക്കുവാൻ അപ്പവും മത്സ്യവും വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊടുത്ത ലോകചരിത്രത്തിലേ ആ ആദ്യ

സംഭവം നടന്നപ്പോൾ ഈ യുവാവും അടുത്തുണ്ടായിരിക്കണം. യുവാക്കൾ വീരാരാധകരാണല്ലോ. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഗാമികളുടെ സംഖ്യ ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഈ മഹാവീരന്റെ ശിഷ്യനായാൽ ഉയർച്ചയുള്ള സാധ്യതകൾ അയാൾ സ്വപ്നംകണ്ടു. അയാളുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഭൗതികമഹത്ത്വത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഇക്കൂട്ടരെ ശിഷ്യഗണത്തിലുൾപ്പെടുത്തുവാൻ ക്രിസ്തുനാഥനുണ്ടോ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു?

കേവലം ലൗകികസുഖത്തിനും ഭൗതികോൽക്കർഷത്തിനുംവേണ്ടി പൗരോഹിത്യത്തിലേക്ക് ഓടിക്കൂടുന്ന ഇക്കൂട്ടരോടു ദിവ്യഗുരു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു: "കുറുനരികൾക്കു മാളങ്ങളും, ആകാശപ്പറവകൾക്കു കൂടുകളുമുണ്ട്. എന്നാൽ, മനുഷ്യപുത്രനു തലചായിക്കുവാൻ സ്ഥലമില്ല" (ലൂക്കാ 9: 58). രാജാധിരാജന്റെ നിസ്സഹായത! നേരായ നിയോഗമില്ലാത്ത ഓരോ അർത്ഥിയോടും ക്രിസ്തുവിനു പറയുവാനുള്ളതു ഇത്രമാത്രമാണ്. നമ്മുടെ യുവാവിന്റെ അനന്തരകഥയെപ്പറ്റി സുവിശേഷം മൗനം ദീക്ഷിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുനാഥൻ വേറൊരുവനെ തന്റെ ഹിതം നേരിട്ടറിയിക്കുന്നു. "പിന്നെ ഈശോ വേറൊരുവനോടു എന്റെ പിന്നാലെ വരിക എന്നരുൾചെയ്തു. അവൻ ഉത്തരമായി ഈശോയോടു: കർത്താവേ, ഞാൻ ആദ്യം പോയി എന്റെ അപ്പനെ സംസ്കരിക്കുവാൻ എനിക്കനുവാദം തരണമേ" (ലൂക്കാ 9: 54) എന്നഭ്യർത്ഥിച്ചു. നാഥന്റെ ക്ഷണം തിരസ്കരിക്കുവാൻ അയാൾ എടുത്ത

ഒരടവായിരിക്കണം അതു്. 'എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടുകൂടി സസുഖം ജീവിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ കുരിശു ലളിതവും ഭാരം കുറഞ്ഞതും മധുരവുമാണെന്നു് അങ്ങു പറയുന്നെങ്കിലും കയ്പു നിറഞ്ഞതും ഭാരമേറിയതുമായി എനിക്കു തോന്നുന്നു. പെരുവഴി തുറന്നു കിടക്കുമ്പോൾ എന്തിനു ഞാൻ ഇടുങ്ങിയതും പ്രയാസകരവുമായ വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കണം? വൈവാഹികജീവിതം ആനന്ദകരവും സുഖഭ്രയിഷ്ടവുമാണു്. പിന്നെയെന്തിനു പ്രായശ്ചിത്തത്തിന്റേയും, പ്രാർത്ഥനയുടേയും ഫലമായ പൗരോഹിത്യപദവിയിൽ പ്രവേശിച്ചു ത്യാഗത്തിന്റെ ബലിവേദിയിൽ എന്റെ ജീവിതം ആഹുതി ചെയ്യണം? . . . ' ഇവയായിരിക്കാം അയാളുടെ മനോഗതം.

ക്രിസ്തുനാഥൻ അല്പനേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം അവനോടു കല്പിക്കുകയാണു്: "മരിച്ചവർ തങ്ങളുടെ മരിച്ചവരെ സംസ്കരിക്കട്ടെ." നിത്യജീവനിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ടവനായ നീ എന്തിനു വിഷമിക്കുന്നു? "നീ പോയി ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുക" (ലൂക്കാ 9: 60). ആ പ്രേഷിതൻ ദൈവരാജ്യം പ്രസംഗിക്കുവാൻ ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിച്ചുവോ, മരിച്ചവരെ സംസ്കരിക്കുവാൻ സഹോദരത്തിലേക്കു പിന്തിരിഞ്ഞുവോ എന്നു സുവിശേഷം പറയുന്നില്ല. അതിനാൽ, അയാളെ മിശിഹായെ പിഞ്ചെന്നില്ലെന്നു വേണം അനുമാനിക്കുവാൻ. ദൈവാഹ്വാനത്തിനു ചെവികൊടുക്കാത്ത നിർഭാഗ്യരായ യുവാക്കളുടെ മാതൃകയായി ഇയാളെ പരിഗണിക്കാം.

മൂന്നാമത്തെ പ്രേഷിതനെക്കുറിച്ചു വി. ലൂക്കാ പ്ര

സ്ഥാവിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്. "വേറൊരുത്തൻ ക്രിസ്തുവിനോടു ചോദിച്ചു: കർത്താവെ, ഞാൻ നിന്റെ പിന്നാലെ വരാം. എന്നാൽ, ഞാൻ ആദ്യമെ പോയി എന്റെ വീട്ടുകാരോടു സ്വസ്തിപറഞ്ഞു പോരുവാൻ എനിക്കനുവാദം തരണമേ" എന്നു് (ലൂക്കാ 9: 61). ദൈവവിളിയുണ്ടെന്ന ഉത്തമബോധത്തോടെ സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ചില യുവാക്കൾക്കു സദൃശനാണു് ഈ വ്യക്തി. ഇത്തരക്കാർ മനോവിഹായസ്സിൽ അഭികാമ്യമായ ചില സൗധങ്ങൾ പടുത്തുയർത്തുന്നു. അവയുടെ അടിസ്ഥാനം ചൊരിമണലിലാകയാൽ ശക്തിയായ പ്രത്യാഘാതത്തെ സുധീരം ചെറുത്തുനില്ക്കുവാൻ കെല്പില്ലാതെ നിലംപതിക്കുന്നു. സുവിശേഷകൻ പറയുന്നതുപോലെ "അതിന്റെ വീഴ്ച ഭയങ്കരമാകുന്നു." സെമ്മിനാരികളിൽനിന്നും മിഷൻപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും കന്യകാലയങ്ങളിൽനിന്നും തിരിച്ചുവരുന്ന ഇത്തരക്കാരാണു, ബിഷപ്പു ഷീനിന്റെ ഭാഷയിൽ, ലോകത്തെ നന്മയിലേക്കും തിന്മയിലേക്കും നയിക്കുന്നവരുടെ നായകന്മാർ. തങ്ങളുടെ ദൈവവിളിയിൽ സുസ്ഥിരം നിലനില്ക്കാത്ത ഇക്കൂട്ടരോടു ദിവ്യഗുരു ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: "കലപ്പയിന്മേൽ കൈപിടിച്ചശേഷം പിന്നിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്ന ഒരുവനും ദൈവരാജ്യത്തിനു യോഗ്യനല്ല" (ലൂക്കാ 9: 62). സാത്താന്റെ സന്തതികൾ ആനന്ദംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ നാം നന്നായി ചിന്തിക്കണം. കലപ്പയെ നന്നായി നിയന്ത്രിക്കുവാൻ മനസ്സില്ലാതെ എന്തിനു് അതിന്മേൽ കൈവയ്ക്കുന്നു; പിന്നിലേയ്ക്കു നോക്കി നെടുവീർപ്പിടുന്നു?

ഇന്നും ആവർത്തിക്കപ്പെടുകയാണ് ഈ 'മൂന്നു തരക്കാർ'. ക്രിസ്തുവിന്റെ മഞ്ജുളമായ ആമന്ത്രണം ദൂരെ ത്യജിച്ചു മുകജീവിതം നയിക്കുന്ന യുവാക്കളെ നാം ധാരാളം കണ്ടുമുട്ടുന്നുണ്ട് ജീവിതത്തിന്റെ നടപ്പാതകളിൽ. അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ മധ്യത്തിലും നാഥനുവേണ്ടി സമ്മതം മൂളുവാൻ മടിക്കുന്ന പതിനായിരങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഗ്രഹം പൊലിയുകയാണ്. 'വരൂ, എന്നെ അനുഗമിക്കൂ' എന്നു ഗലീലായിലേ മുക്കുവരോടു ക്രിസ്തു ആഹ്വാനം ചെയ്തതുപോലെ പ്രസരിപ്പു തികഞ്ഞ യുവത്വത്തിന്റെ ശ്രീകോവിലിൽ കടന്നുചെന്നു നാഥൻ കേഴുകയാണ്. മിഴിവുറ്റ സൈനികനിരയിലേക്കു കടന്നുവരൂ എന്നു ധിഷണാശാലികളേയും, പ്രഗത്ഭമതികളേയും നന്മനസ്സുള്ള ഏവരേയും ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാലും, ജീവിതത്തിന്റെ ഭംഗുരമായ സുഖയാസപദ്ധിച്ചു ജീവിക്കാൻ എന്നെ വിട്ടു എന്ന പ്രതിവചനമാണധികം മുഴങ്ങുക. നാഥന്റെ മധുരക്ഷണത്തിനു ചെവികൊടുത്തു് അവിടുത്തേയ്ക്കു നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ സ്ഥാനം നല്കാൻ ഇനിയും നാം മടിക്കരുതു്. നമ്മുടെ കുഞ്ഞിക്കാലുകൾ വേച്ചുപോകാതെ, സ്നേഹമതിയായ ക്രിസ്തുനാഥൻ നമ്മെ കാത്തുകൊള്ളും.

2. പര്യാപ്തത

ദൈവവിളിയുടെ രണ്ടാമത്തെ ലക്ഷണം ശാരീരികവും മാനസികവും സാന്മാർഗ്ഗികവും ആത്മീയവുമായ പര്യാപ്തതയാണ്. ഒരുവൻ പൗരോഹിത്യകടമകൾ

തൽസ്ഥാനത്തിനു യോജ്യവും ഫലസംഭായകവുമായ നിലയിൽ നിറവേറുവാൻ അപര്യാപ്തനെങ്കിൽ അയാൾക്ക് ഉന്നതമായ പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിനുള്ള ദൈവവിളിയില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. അല്പസ്വല്പകുറവുകളും കുറഞ്ഞുള്ളും ഏതൊരുവനിലും കണ്ടേക്കാം. അതിൽനിന്നു ആരുംതന്നെ വിമുക്തനായിരിക്കുകയില്ല. ആദിമശതകത്തിലേ ശിഷ്യന്മാർതന്നേയും കുറവുകളുള്ളവരായിരുന്നു. ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടുള്ള സഹകരണത്താൽ നമുക്ക് ഇവയിൽനിന്നു വിമുക്തിനേടാം. വി. അപ്പസ്തോലൻ പറയുന്നു: "നിങ്ങളും പ്രസംഗത്താലും, സ്വഭാവത്താലും, സ്നേഹത്താലും, വിശ്വാസത്താലും, ശുദ്ധതാപരിപാലനത്താലും വിശ്വാസികൾക്കു മാതൃകയായിരിക്കുവിൻ!"

i) ശാരീരികപര്യാപ്തത

വൈദികകടമകൾ നിർവ്വിഘ്നം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുവാൻ അനിവാര്യമായ ആരോഗ്യം, ഇതാണു സഭാമാതാവ് വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയിൽനിന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആരോഗ്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം.

അവശ്യം വേണ്ട ആരോഗ്യവും, ദൈവശുശ്രൂഷയിലും ആത്മരക്ഷയിലുമുള്ള ഉജ്ജ്വലമായ തീക്ഷ്ണതയുമാണു പൗരോഹിത്യഗുണങ്ങളിൽ തലയെടുപ്പുള്ളവ. ഇവയിൽ ആരോഗ്യത്തിനു നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. മറ്റേതൊരു ജീവിതനിലയിലുമെന്നപോലെ, തന്റെ കടമകൾ നിർവ്വിഘ്നം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു വേണ്ട ശക്തിയും തന്റേടവും സന്മനസ്സും പ്രദാ

നം ചെയ്യത്തക്ക ആരോഗ്യം ഒരു വൈദികനുണ്ടായേതീരൂ. "അരോഗദൃഢഗാത്രത്തിൽ ആരോഗ്യമുള്ളൊരാത്മാവു"" എന്നുണ്ടല്ലോ. പ്രവർത്തനനിരതമാണു വൈദികന്റെ ജീവിതം. അദ്ദേഹം ഏതു സമയത്തും, സ്ഥലത്തും വിശ്വാസികളുടെ ആവശ്യങ്ങൾം സോത്സാഹം നടത്തിക്കൊടുക്കണം. മറ്റുള്ളവർ വിശ്രമിക്കുന്ന ഞായറാഴ്ചകളിലും, കടമുള്ള ദിവസങ്ങളിലുമാണു വൈദികനു ജോലിത്തിരക്കു വളരെയുള്ളതു്. മറ്റുദിവസങ്ങളിലെ കാര്യം പറയേണ്ടതുമില്ല. ആയിരങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടികൾം വൈദികനിൽ ഉറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃത്യാ, രോഗിയായ ഒരുവന്റെ ശ്രദ്ധ അവന്റെ ആരോഗ്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ആരോഗ്യവാനാകട്ടെ തന്നിലുള്ള കഴിവുകൾം വിനിയോഗിക്കുവാൻ വഴി ആരായുകയാണു്.

വൈദികൻ തനിക്കുവേണ്ടിയല്ല, പ്രത്യുത മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയാണു്. അദ്ദേഹം ഇതരരുടെ ആത്മീയവും ചിലപ്പോൾ ലൗകികവുമായ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾം അപഗ്രഥനം ചെയ്തു നിവാരണമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇടവകസംബന്ധവും, ജനതയുടെ പുരോഗതിക്കും അഭിവൃദ്ധിക്കും ആവശ്യവുമായ എല്ലാ ജോലികളും ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കണം. ഇവയ്ക്കെല്ലാം ആരോഗ്യം അനിവാര്യം തന്നെ.

വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആരോഗ്യം നിഷ്കൃഷ്ടമായ നിലയിൽ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉയർത്തുന്നതിനും വേണ്ട സകല സംവിധാനങ്ങളും സെമ്മിനാരികളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പഠനം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവ

യോടൊപ്പം കായികാഭ്യാസത്തിനും വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട്. അനുദിനം ഒരുമണിക്കൂറെങ്കിലും വ്യായാമത്തിനുപകരിക്കുന്ന കളികളിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കണമെന്നാണു നിയമം. സെമ്മിനാരിവിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആരോഗ്യപരിപാലനത്തിലും, സഭ വളരെ കരുതലോടുകൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ്, മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും രുചിപ്രദമായ കർമ്മപരിപാടികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. സെമ്മിനാരിയിലെ സുദീർഘമായ കാലയളവിൽ ഒരുവന്റെ നഷ്ടപ്പെട്ട ആരോഗ്യം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു സാധിക്കും.

മെഡിക്കൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്

വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയിൽ നല്ല ആരോഗ്യം തെളിഞ്ഞു കാണണം. ശാരീരികവും, ആരോഗ്യപരവുമായ പര്യാപ്തത ഒരു നല്ല ഡോക്ടരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്. വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ 'മെഡിക്കൽ സർട്ടിഫിക്കറ്റ്' ഹാജരാക്കുന്നതു ഉചിതവും ഗുണപ്രദവുമാണ്. സഭയുടേയും സമുദായത്തിന്റേയും സുസ്ഥിതിക്ക് ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു നല്ല നടപടിയാണിതെന്നതു തർക്കമറ്റ സംഗതിതന്നെ. നല്ല ആരോഗ്യമെന്നു പറയുമ്പോൾ, സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരെല്ലാം ശക്തന്മാരും, ശരീരപുഷ്ടിയുള്ളവരും ആയേ തീരൂ എന്നു വിവക്ഷയില്ല. രോഗത്തിൽനിന്നു വിമുക്തമായിരിക്കുന്ന മിതമായ ആരോഗ്യമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം. പകർച്ചവ്യാധികളാൽ ഗ്രസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വൈ

ദികവിദ്യാത്ഥി തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നു മാറുക ഉത്തമമാണ്. മാതാപിതാക്കളുടെ രോഗം പരമ്പരയാ സന്താനങ്ങളിലേക്കു പകരുന്നതിനാൽ ഇപ്പ്രിധം രോഗമുള്ള മാതാപിതാക്കളുടെ സന്താനങ്ങൾ വൈദികരാകുവാനാഗ്രഹിക്കേണ്ടതില്ല.

ചിത്തഭ്രമം, പകർച്ചവ്യാധി, അംഗവൈകല്യം, ബധിരത മുതലായവ അത്ഥിയുടെ ദൈവവിളിക്കു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നവയാണ്.

ii) ബുദ്ധിപരം

ആധുനികയുഗത്തിൽ ഒരു വൈദികനു് അപരിത്യാജ്യമായ വിജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ മാനസികകഴിവാണു് വിവക്ഷ. നൂറുനൂറു പ്രശ്നങ്ങൾ ഇടവകവൈദികനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഇവയ്ക്കെല്ലാം ശരിയായ പ്രതിവിധി നിർദ്ദേശിച്ചു് അവരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണം. അനുദിനം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളുമായി എപ്പോഴും സമ്പർക്കം പുലർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രബുദ്ധമായ ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നിരീശ്വരപരമായ ശാസ്ത്രീയ ഗവേഷണങ്ങൾക്കു ശരിയായ വിധിവാചകം ഉച്ചരിക്കണം. മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്തിനൊത്തു പുരോഗമിക്കുവാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന പുരോഗമനോത്സുക്കളായ യുവജനങ്ങളെ കടിഞ്ഞാണിട്ടു നിയന്ത്രിക്കണം. ഇവയെല്ലാം വൈദികന്റെ കടമയുമാണു്. വിജ്ഞാനതൃഷ്ണയില്ലാത്ത ഒരുവനു് ഇവയിൽ പരാജയമാണനുഭവപ്പെടുക.

അസാധാരണമായ കഴിവ് ഇല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും, പഠിക്കുന്നതിനും ഉയരുന്നതിനുമുള്ള പര്യാപ്തതയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കണം.

"നിങ്ങളാണ് ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമാകുന്നു" എന്നാണ് ദിവ്യനാഥൻ വൈദികരെ സംബോധന ചെയ്യുന്നത്. വൈദികന്മാർ ലോകത്തിന്റെ പ്രകാശമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം രക്ഷയുടെ മഹനീയസന്ദേശം അവർ ലോകത്തെ അറിയിക്കുകയും, നീതിയുടെ ഈരടിപ്പാതയിലൂടെ സ്വർഗ്ഗീയഗേഹത്തിലേക്ക് ലോകത്തെ നയിക്കുകയും വേണം. പൗരോഹിത്യത്തിലേക്ക് കാല് വയ്ക്കുന്ന ഒരുവൻ സ്വസംരക്ഷണയിൽ ഏല്പിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് ക്രിസ്തുവിന്റെ പക്കലേക്ക് നയിക്കുന്ന രാജവീഥി കാണിച്ചുകൊടുക്കണം. ഇതിനാവശ്യമായ വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനുള്ള കഴിവും നന്മനസ്സും അയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം.

"വൈദികന്റെ നാവു വിജ്ഞാനത്തിന്റെ കാവൽക്കാരനായിരിക്കട്ടെ. മറ്റുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരങ്ങളിൽനിന്നു വിജ്ഞാനം സ്വീകരിക്കുന്നു" (മലാക്കി 2: 7). മറ്റുള്ളവക്ക് വിജ്ഞാനം പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവന് ഈ മഹനീയസ്ഥാനത്തിന് അർഹതയുണ്ടോ? അറിവില്ലാത്ത വൈദ്യൻ സുഖക്കേടു ഭേദപ്പെടുത്തുന്നില്ല; മാത്രമോ അയാൾ അനേകരുടെ മരണത്തിനു സാക്ഷി നില്ക്കേണ്ടിവരും. അറിവുള്ള ഭിഷഗ്വരനാകട്ടെ, അനേകരുടെ ജീവസംരക്ഷകനുമായിരിക്കും. "അന്ധൻ അന്ധനെ നയിക്കുന്നെങ്കിൽ രണ്ടുപേരും കുഴിയിൽ നിപതിക്കും" (മത്താ. 15: 14) എന്നു

ദിവ്യരക്ഷകന്റെ വാക്കുകളും ഇവിടെ സ്മരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

തത്വശാസ്ത്രം, ദൈവശാസ്ത്രം മുതലായി ഒരു വൈദികനു് അപരിത്യാജ്യമായ പല ഗഹനവിഷയങ്ങളും വൈദികവിദ്യാർത്ഥിക്കു പഠിക്കുവാനുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു ലത്തീൻ, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ പാശ്ചാത്യ ഭാഷകളിലാണു്. തന്മൂലം ഏതൽഭാഷകളിൽ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വ്യൽപത്തിയുണ്ടാകണം. ഇതിനും പുറമെ സുറിയാനി, സംസ്കൃതം, മലയാളം, ഹിന്ദി മുതലായ ഭാഷകളും പഠിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമുക്കു രുചിക്കാത്ത നവീനഭാഷ പഠിക്കുമ്പോൾ വളരെ വിഷമങ്ങളെ തരണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഹൃദിസ്ഥമാക്കേണ്ട ആദ്യപാഠങ്ങൾ നമ്മെ മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്നു. അതുകൂടാതെ ഭാഷവശമാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. പുതിയൊരു ഭാഷ പഠിക്കുവാൻ നല്ല ഓർമ്മശക്തിയും ബുദ്ധിയും അവശ്യാവശ്യകമാണു്.

വിവേകവും വിജ്ഞാനവും

വിവേകം വിജ്ഞാനത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണു്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ അമൂല്യദാനമാണതു്. വിവേകപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കേണ്ട അവസരങ്ങൾ ഒരു വൈദികനു് അനവധിയുണ്ടാകും, അദ്ദേഹം, വസ്തുതകളെ അപഗ്രഥനം ചെയ്തു ശരിയായ തീരുമാനമെടുക്കണം. വൈദികൻ അജഗണങ്ങളുടെ പാലകനാകയാൽ, അവരുടെ ഉയർച്ചയ്ക്കും വീഴ്ചയ്ക്കും ഉത്തരവാദിയാണു്. പുരോഗമനത്തിന്റെ കൊടിക്കൂറ പാറിപ്പറത്തി മുന്നോട്ടു കുതിക്കുന്ന ഇന്നത്തെയുഗത്തിൽ ഒരു വൈദികന്റെ നിലപാടു വ

ലുതന്നെ. അദ്ദേഹം ഇടവകജനങ്ങളുടെ ആത്മീയപിതാവും, ആശ്വാസദായകനുമാണ്. രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവും മതപരവുമായ നിരവധി കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക വിദഗ്ധമായ നിലയിൽ പ്രതിവിധി കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മതത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ട ഏതു പ്രശ്നങ്ങളും തീരുമാനിക്കേണ്ടതു മതാധികാരികളാണ്. വൈദികന്റെ തീരുമാനം ഇടവകജനങ്ങളുടെ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളുടെ അന്ത്യമായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഇവിടെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിവേകവും വിജ്ഞാനവും അളന്നു കുറിക്കുന്നതു്. തന്മൂലമത്രേ അതതുകാലത്തെ നിലയും വിലയുമുള്ള അഭ്യസ്തവിദ്യക്കൊപ്പം പുരോഹിതൻ അറിവും സംസ്കാരവും ഉള്ളവനായിരിക്കണം എന്നു പരി. പിതാക്കന്മാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

വി. മരിയ വിയാനിയെപ്പറ്റി നാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇടവകവൈദികരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട വിശുദ്ധനായ വൈദികനാണിദ്ദേഹം. അദ്ധ്യയനകാലത്തു 'ശുദ്ധ മണ്ടനാ'യി വിയാനിയെ സഹപാഠികളും അധികാരികളും പരിഗണിച്ചു. പഠിക്കുന്നതിനും, മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം വളരെ പിന്നോക്കമായിരുന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെമ്മിനാരിജീവിതം വളരെ അരോചകമായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൽ അനിതരസാധാരണമായ വിവേകം വിളങ്ങിയിരുന്നു. അതു വിശുദ്ധന്റെ ജീവിതത്തെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചു. അവസാനം അദ്ദേഹം വൈദികനായി, വിശുദ്ധനായി. ദൈവവിളിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളിൽ വിവേകപൂർവ്വകമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക നല്ലൊരു നിലയുണ്ട്. വിവേകമില്ലാത്ത ഒരു

വന്ന ദൈവവിളിയുണ്ടോഎന്ന സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

iii) മാനസികപര്യാപ്തത

സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതോടുകൂടി വിദ്യാർത്ഥി കൗമാരത്തിൽനിന്നു യൗവനത്തിലേയ്ക്കു കാല് വയ്ക്കുകയാണ്. നാളതുവരെ തഴുകി വളർത്തിപ്പോന്ന കൗമാരലീലകൾ എന്നേയ്ക്കുമായി അയാളോട് യാത്ര പറയുന്നു. ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പരിവർത്തനങ്ങൾ അയാളിൽ മുളയെടുക്കുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതിക്കൊത്തു വ്യത്യാസപ്പെടുന്നൊരു പ്രകൃതിയാണിത്. വ്യക്തിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ജീവൻ പകരുന്ന 'ഈഗോ'യുടെ വളർച്ച അവനു അനുഭവപ്പെടുന്നു. പരി. പിതാവു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസു പറയുന്നതുപോലെ, 'വിദ്യാർത്ഥികളിൽ പ്രബുദ്ധമായ ചുമതലാബോധം കരുപ്പിടിപ്പിക്കത്തക്കവിധം അധികതർ, അദ്ധ്യയനവർഷങ്ങളിൽ ഇളം തലമുറയുടെമേലുള്ള തങ്ങളുടെ അചഞ്ചലമായ കർമ്മപരിപാടിക്കു കറച്ചു് അയവുവരുത്തുക ഗുണപ്രദമാണ്. യുവവിദ്യാർത്ഥികൾ തങ്ങളിലേക്കുതന്നെ തിരിച്ചുവന്നു് ഉറച്ച ചുമതലാബോധം അനുഭവപ്പെടുന്നതിനും, കർത്തവ്യനിരതമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു ചാലു കീറുന്നതിനും അതു് ഇടയാക്കും. യുവവിദ്യാർത്ഥി നവവൈദികനായി പുറത്തുവരുമ്പോൾ, നിലവിലിരിക്കുന്ന ജീവിതരീതികളോട് ക്രിയാത്മകമായി പുരോഗമിക്കുന്നതിനും, വിഭിന്നങ്ങളായ സ്വഭാവഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ ഇടവകജനങ്ങളുമായി യോജിച്ചു വിവേകപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും,

അവർ വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കുമ്പോൾ ലഭിക്കുന്ന പരിശീലനം മാർഗ്ഗദർശകമായിരിക്കും (Adhortatio ad Clerum). പരിശുദ്ധ പിതാവു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന പരിശീലന സമയം ഇപ്പോഴാണ്. മാനസികമായ പരിവർത്തനത്തോടനുബന്ധിച്ചാണ് മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിനു രൂപം നല്കപ്പെടുന്നത്. യുവത്വത്തിൽ നാം സ്വീകരിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വം ജീവിതത്തിലുടനീളം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും.

കൗമാരത്തിന്റെ ചപലതകളും മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലാത്ത ഭാവഭേദങ്ങളും പൊന്തിനില്ക്കുന്ന സംസാരം, നടപടികൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ മുതലായവമൂലം ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഈ സമയം ഇതരസഹപാഠികളുടെ മുമ്പിൽ പരിഹാസിതനായേക്കാം. ഇവ അയാളിൽ നല്ല ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനു പകരം തിന്മയ്ക്കു കാരണമാകുന്നെങ്കിൽ, സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും കോപിക്കുക, സഹോദരന്മാരെ വെറുക്കുക, വിദ്വേഷമനഃസ്ഥിതി പുലർത്തുക തുടങ്ങിയ ഉരന്തഫലങ്ങളാണുണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ വൈദികജീവിതത്തിനു യോജിക്കാത്ത ചില അപാകത അയാളിലുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. അസംതൃപ്തർ, കലഹപ്രിയർ, വഴക്കമില്ലാത്ത ഉർബുദ്ധികൾ, പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിന് അപര്യാപ്തമായ സ്വഭാവം, ആംഗ്യം, നടത്ത, വസ്ത്രധാരണം മുതലായവ പ്രകടമായിട്ടുള്ളവർ, ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ പുരോഗതിയില്ലാത്ത മടിയന്മാർ, അസാന്മാർഗ്ഗികവും, അനനുകരണീയവുമായ ജീവിതരീതികളിൽ ആസക്തരായവർ എന്നിവരെ സെമ്മിനാരിയിൽ കാല് കുത്തുന്ന

തിനുപോലും അനുവദിച്ചുകൂടാ. (കാ. നി. 1371). സ്വാഭാവികമായി ഈ സ്വഭാവദൂഷ്യങ്ങൾ വേരുന്നിയിട്ടുള്ള വ്യക്തിയെങ്കിൽ, വളരെക്കാലത്തെ പരിശീലനശേഷവും അവയിൽനിന്നു വിമുക്തിനേടുക വിഷമകരമെന്നു പരിചയം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

സാമൂഹികജീവിതത്തിന് അപര്യാപ്തമായ മാനസികനിലപാട് സുവ്യക്തം കാണപ്പെടുന്ന വ്യക്തിക്കു വൈദികജീവിതത്തിൽ വിജയം വരിക്കുക പ്രയാസം. അഭിപ്രായത്തിൽ സ്ഥിരതയില്ലായ്മ, കാര്യകാരണവിവേചനാശക്തിയുടെ അഭാവം മുതലായവ പരമ്പരാഗതമായി മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു മക്കളിലേയ്ക്കു കടക്കാമെന്നു പറയുന്നു. കുടുംബത്തിലെ അനുകൂലമൊ വിപരീതമോ ആയ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്ക് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മാനസികമണ്ഡലത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ വിരൽപ്പാടുകൾ പതിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. അനാവശ്യമായ ശിക്ഷണക്രമം, അത്യാവശ്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കാത്ത പരിതഃസ്ഥിതികൾ, സ്നേഹപൂർവ്വം വർത്തിക്കാത്ത ബന്ധുമിത്രങ്ങൾ, ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ ഒട്ടും തന്നെ ഉയർന്നനിലയിൽ നിറവേറുവാൻ അനുവദിക്കാത്ത കുടുംബനില എന്നിവയാണ് ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ കഴിഞ്ഞ ജീവിതത്തിൽ നിഴലിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അയാളുടെ മനസ്സിന്റെ അധോമണ്ഡലത്തിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട വികാരങ്ങളുടെ നീണ്ട മോഷയാത്ര നമുക്കു ദർശിക്കാം. കാലക്രമേണ അതു് അയാളുടെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാകുന്നു. ജീവിതത്തെ ശോഭനമാക്കുവാൻ ഒട്ടും പര്യാപ്തമല്ലിതു്. നേരേമറിച്ചു്, മിതമായ

വാത്സല്യത്തോടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുംകൂടി പാവനമായ ക്രൈസ്തവാന്തരീക്ഷത്തിൽ വളരുന്ന ബാലനിൽ സാധാരണ, മനസ്സാന്നിധ്യവും ഹൃദയാനന്ദവും കാണാം. അതു് അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ശോഭനമായ ഭാവിയിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യും. സമസ്യഷ്ടങ്ങളോടുള്ള പ്രവർത്തനത്തിൽ വ്യക്തിവിദ്വേഷവും ദോഷൈകദൃക്ഷണവും വളരുവാൻ ആദ്യത്തെ പരിതോവസ്ഥകൾ വഴികാട്ടുന്നുണ്ടു്. സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെയുള്ളവർ വിജയം വരിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാനസികമായ ക്ഷതം പറ്റിയ വ്യക്തിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മികപുരോഗതിപോലും സംശയാസ്പദമാണു്.

മേജർസെമ്മിനാരി വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നതോടെ അർത്ഥിയിൽ മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ വൈകല്യങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ വ്യക്തമാകുന്നു. ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനു് അനിവാര്യമായ ആരോഗ്യത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ വിദ്യാർത്ഥി പരിക്ഷീണിതനാകുമ്പോൾ അതു മനസ്സിനെ ബാധിക്കുകയും, മാനസികവിപ്ലവത്തിനിടവരുത്തുകയും ചെയ്യും. അനിയതമായ ഭാവഭേദങ്ങൾ, അപരിചിതമായ പെരുമാറ്റങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചു മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സ്വഭാവഭേദങ്ങൾ മുതലായവ ദൃശ്യമാകുമ്പോൾ, മാനസികമായി എന്തോ കുഴപ്പമുണ്ടെന്നനുമാനിക്കാം. ഇതു താൽക്കാലികമാണെങ്കിൽ, കാര്യമാക്കേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ വളരെനാളുത്തെ പരിചരണശേഷവും ഇവയ്ക്കു വ്യതിയാനമൊന്നുമുണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിൽ, അർത്ഥിയെപ്പറ്റി ഗൗരവപൂർവ്വം അധികാരികൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സാധാരണ

മായി പെട്ടെന്നു കോപിക്കുകയും, ക്ലാനവദനത്തോടെ വ്യാപരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്കു ഭാവിയിൽ ഉന്മാദമോ അപസ്മാരമോ ഉണ്ടാകാമെന്നു പറയുന്നു. സാമൂഹികജീവിതത്തിനു് ഇതു തീരെ അപര്യാപ്തമാണു്. ഈ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ പൂർവ്വജീവിതവും, കുടുംബസാഹചര്യങ്ങളും ഇതിനു് ഉപോൽബലകമെങ്കിൽ, അയാളുടെ ഭാവി ആശങ്കാജനകമാണു്.

തത്വശാസ്ത്രം, ദൈവശാസ്ത്രം, സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം മുതലായ ഈടുറ്റ തത്വങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ യുവവിദ്യാർത്ഥിയുടെ മാനസിക നിലവാരം വളരെ വ്യത്യാസപ്പെടാവുന്നതാണു്. സത്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാനും അതിൽ സംതൃപ്തിയടയുവാനും വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന ബുദ്ധി തത്വശകലങ്ങളുടെ ഈടുറ്റ കലവറയിലേക്കു കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും, ജീവിതത്തെ ഒന്നടങ്കം നവീകരിക്കുവാൻ അതു പര്യാപ്തമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു, കേവലം ക്ഷണികമായ കീർത്തിസ്പൃഹയേയും മാനുഷികാഭിലാഷങ്ങളേയും തുടച്ചുമാറ്റുന്നു. വിശുദ്ധലിഖിതങ്ങൾ, സഭാചരിത്രം മുതലായവയുടെ പഠനം വിദ്യാർത്ഥിയുടെ സാമൂഹികവും വ്യക്തിപരവുമായ വീക്ഷണവലയത്തെ വികസിതമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണു്.

iv) സാന്മാർഗ്ഗികനിലവാരം

സൽസ്വഭാവിയല്ലാത്ത ഒരുവനു മനുഷ്യരെ പാപത്തിൽനിന്നു പുണ്യത്തിന്റെ ഉന്നതിയിലേക്കു് ഉയർത്തുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. വൈദികൻ 'ഭ്രമിയുടെ ഉപ്പാണു്,

മറ്റുള്ളവർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുന്ന ഉപ്പ് ഉറകെട്ടുവാൻ പാടില്ല. ആധ്യാത്മികവും, ലൗകികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇതരരുടെ ആശ്രയവും ആദർശവുമായ വൈദികനു് ഉയർന്ന സാന്മാർഗ്ഗികനിലവാരമുണ്ടായിരിക്കണം. ഇവയായിരിക്കണം വൈദിക വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം ആര്യചരിതനായിരിക്കണം. സത്യത്തെ ബഹുമാനിക്കുവാനും, നീതിയെ പൂജിക്കുവാനും, പരസ്നേഹത്തെ ജീവിതാദർശമാക്കുവാനുമുള്ള ഹൃദയം ഉണ്ടാകണം. അന്യരുടെ അവകാശാധികാരങ്ങൾക്കു വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്ന മുരടിച്ച സ്വഭാവം തീരെ വർജ്ജ്യമത്രേ. മറ്റുള്ളവരുടെ വിഷമതകളിലും സങ്കടങ്ങളിലും, അവരോടൊപ്പം ചുടുകണ്ണീർ ചൊരിയുവാൻ, നന്മനസ്സുള്ള മൃദുലഹൃദയനായിരിക്കണം. ലാസറിന്റെ കബറിടത്തിങ്കൽവച്ചു വിമ്മിക്കരഞ്ഞ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ യഥാർത്ഥപിൻഗാമിയായിരിക്കട്ടെ അയാൾ. സഹോദരീസഹോദരന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ മുറിപ്പെടുത്തുന്ന 'കൊള്ളിവാക്ക്' പറയാത്തവനും, അതേസമയം ഇതരരിൽനിന്ന് അവസരസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുവാൻ മടിയില്ലാത്തവനും ആയിരിക്കണം. വിനയവും ശാന്തതയുമില്ലാത്തവനു മറ്റുള്ളവരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ചലിപ്പിക്കുക സാധ്യമല്ല. ഒരു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയുടെ വിനയവും ശാലീനതയും കണ്ടു് അയാളുടെ സുഹൃത്തുക്കൾ ആനന്ദതുന്ദിലരാകട്ടെ; മറ്റുള്ളവർക്ക് അതു പ്രചോദനത്തിനും, ആകർഷണത്തിനും കാരണമാകട്ടെ. സെമ്മിനാരിയിലെ സംഘാതജീവിതത്തിന് ഇതു വളരെയേറെ ഉപകാരപ്രദമാണ്. ആദർശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പാഞ്ഞുനടക്കുന്ന യുവാക്കൾ

ക്ക് ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സഹവാസം ചേതോഹരം തന്നേ.

തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ജോലികളുടെ സ്തുത്യർഹമായ നിർവ്വഹണം, നിയമപാലനം, കർത്തവ്യബോധം മുതലായവയിലൂടെ വൈദികവിദ്യാർത്ഥി തന്റെ യോഗ്യതകൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വി. അൽഫോൻസു ലിഗോരി പറയുന്നു: "വൈദികനാകാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരുവൻ നിർമ്മലജീവിതം നയിക്കുന്നവനായിരിക്കണം. അയാൾ ഗൗരവാവഹമായ കുറ്റങ്ങളിൽനിന്നും കുറവുകളിൽനിന്നും വിമുക്തനും, നാളതുവരെ ചാവുദോഷം ചെയ്യാത്തവനും ആയിരിക്കണം." ഇതിപ്പോൾ അപ്പടിയേ സഭയിൽ നിലവിലില്ലെങ്കിലും, ചാവുദോഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവൻ പട്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതിനണയുവാൻ പാടില്ല. ചാവുദോഷം ചെയ്തവൻ മനസ്സാക്ഷിയെ നിർമ്മലമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അൾത്താരാശ്രൂശകൻ പാപത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായിരുന്നാൽമാത്രം പോരാ, പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെ സുവർണ്ണപാതയിലൂടെ പുരോഗമിക്കുകകൂടി വേണം. മറ്റുള്ളവരാൽ അനുകരിക്കപ്പെടേണ്ട വൈദികൻ ആദർശപരമായ ജീവിതം നയിക്കണം. വൈദികനിൽ കുറ്റമാരോപിക്കുവാൻ ശത്രുക്കളെന്നു കരുതുന്നവർക്കുപോലും സാധിക്കരുതു്; അതിനു് ഇടംകൊടുക്കുകയുമരുതു്. "നിങ്ങളിൽ ആർക്കെങ്കിലും എന്നിൽ കുറ്റമാരോപിക്കാമോ?" എന്നു നിസ്സങ്കോചം ചോദിച്ച ഈശോയുടെ ശിഷ്യന്മാരാണു വൈദികരെന്നോർക്കണം.

"ഉമ്മാതുകകാണിച്ചും, പ. ക്രൂശകളുടെ സ്വീകരണത്തിനു് അമാന്തം കാണിച്ചും ജീവിച്ചിരുന്ന വൈദികവി

ട്യാത്ഥിക്ക്", അല്ലെങ്കിൽ അത്ഥിക്ക നല്ല സട്ടിഫിക്കറു എഴുതിക്കൊടുത്തു സെമ്മിനാരിയിലേക്കയയ്ക്കുന്ന ഇടവകവികാരി ദൈവതിരുമുമ്പിൽ വലിയ കുറക്കാരനാണ്". ആ വൈദികവിദ്യാർത്ഥി വൈദികനായശേഷം വരുത്തിക്കൂട്ടുന്ന എല്ലാക്കുഴപ്പങ്ങൾക്കും ഉത്തരവാദി ആ ഇടവകവികാരിതന്നെ . . . " എന്നിങ്ങനെ വി. അൽഫോൻസു ലിഗോരി ഹൃദയഭേദകമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആത്മീയമായ ഉന്നമനത്തെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയാൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഇടവകവികാരിക്കും മറുഡികാരികൾക്കും ശരിയായ കടമയും ഉത്തരവാദിത്വവുമുണ്ട്.

ശരിയായ ആത്മശോധനവഴി ഒരുവനു സ്വന്തനിലപാടു സുസ്പഷ്ടം ഗ്രഹിക്കാം. "എന്റെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു? എന്താണിപ്പോൾ? ഇനി എന്തുചെയ്യണം?" ഇങ്ങനെ ആത്മാത്ഥമായി പരിശോധിച്ചാൽ യഥാത്ഥനില വ്യക്തമാകും. പിന്നീട് ആത്മപിതാവിനു് ആത്മീയകാര്യങ്ങൾ ഹൃദയംതുറന്നു വ്യക്തമാക്കുക. ആത്മസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വിധിക്കുന്നതിനുള്ള അവസാനത്തെ അധികാരവും കഴിവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. കുമ്പസാരം നിർമ്മലവും, നേരായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയതുമായിരിക്കട്ടെ. ദുർഘടങ്ങളായ എല്ലാ സംശയങ്ങളും മാനസികവിഷമതകളും വ്യക്തമായി അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു മനശ്ശാന്തി കൈവരുത്തുക. നാമെന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു? പാപവിമോചനം നടത്തുന്ന വൈദികൻ ക്രിസ്തുവാണു്. നാം കടന്ന പാതകം കടന്ന ഒരു മനുഷ്യനുമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശവും അഭിപ്രായവും നിസ്സം

ങ്കോചം സ്വീകരിക്കുക. ആത്മീയാഭിവൃദ്ധി, കുമ്പസാരിക്കുന്ന അനുതാപിയേയും കുമ്പസാരം കേൾക്കുന്ന വൈദികനേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ, ഒരുവന്റെ ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ച് ആത്മപിതാവിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു വളരെ വിലയുണ്ട്.

വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആത്മീയോന്നതിക്കു വേണ്ടി സെമ്മിനാരികളിൽ പൊതുവായൊരു ആത്മഗുരുവിനെ നിയമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ആണ്ടിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യമെങ്കിലും ഓരോ വിദ്യാർത്ഥിയേയും അടുത്തു വിളിച്ച് ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്ക് ഉതകുന്ന ഉപദേശങ്ങളും നല്കുന്നു. പൊതുവായ ഈ ആത്മഗുരുവിനെക്കൂടാതെ ഒരു പ്രത്യേകമായ ആത്മപിതാവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് ആർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. കുമ്പസാരക്കാരനും ആത്മഗുരുവും ഒരാൾതന്നെയായിരിക്കുക ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്കു വളരെ ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. അതുപോലെ, ഒരേ കുമ്പസാരക്കാരനെത്തന്നെ സെമ്മിനാരിജീവിതം മുഴുവനും ഒരു വിദ്യാർത്ഥി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു വളരെ ആദരണീയംതന്നെ. കുമ്പസാരക്കാരനെ പലപ്പോഴും മാറുന്നതു ഗുണപ്രദമല്ല. നല്ലപിതാവിനെപ്പോലെയോ, സ്നേഹമതിയായ സുഹൃത്തിനെപ്പോലെയോ അദ്ദേഹത്തോടു നമ്മുടെ വിഷമപ്രശ്നങ്ങളും തുറന്നു പറയാം. നമ്മുടെ ഭാവിജീവിതത്തിന് അദ്ദേഹം വിലങ്ങുതടിച്ചു നില്ക്കുകയില്ല, പ്രത്യുത നമ്മെ നേരേ നയിക്കുന്നതിനു പ്രഗത്ഭനായ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണു സെമ്മിനാരി റെക്ടർ ഒരിക്കലും തന്റെ കീഴിലുള്ള സെമ്മിനാരിവിദ്യാർത്ഥികളുടെ കുമ്പസാര

ക്കാരനാകരുതെന്ന സഭ നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. സെമ്മിനാരിയിലെ സുദീർഘമായ കാലയളവിൽ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയുടെ ആത്മസ്ഥിതി നന്നായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ആത്മപിതാവിനു സാധിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു വിലയിരുത്തുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആത്മകാര്യം ശ്രേയസ്കരമായി ഭവിക്കും.

യഥാർത്ഥഭക്തി

ഒരുവന്റെ ദൈവവിളിക്കു മാറ്റു കൂട്ടുന്ന ഒന്നാണു യഥാർത്ഥഭക്തി. യഥാർത്ഥഭക്തി മനസ്സിന്റേതല്ല, ഹൃദയത്തിന്റേതാണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധത്തിൽ നിന്നു സ്രഷ്ടാവിന്റെ സവിധത്തിലേക്കുയരുന്ന സ്നേഹസ്പന്ദനങ്ങൾ ഭക്തിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്. പ്രബലമായ മതബോധം, ഉറച്ച വിശ്വാസം, പ്രാർത്ഥനയിലുള്ള സ്ഥിരത, സംയുക്തി, വിശ്വാസം, ശരണം ഇവയാണു ഭക്തികൊണ്ടു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. വിശ്വാസത്തിനെതിരായ പ്രബലമായ സംശയങ്ങൾ, ആത്മീയകാര്യങ്ങളിൽ അനാകർഷണം, മതപരമായ ചടങ്ങുകളിൽ സജീവമായി പങ്കുകൊള്ളുവാൻ ആഗ്രഹമില്ലായ്ക, മടി ഇവയൊക്കെ ഭക്തിയുടെ അഭാവത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥകത്തോലിക്കനിൽ പ്രത്യേകിച്ചു്, വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയിൽ ഈ അടയാളങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കരുതു്.

യഥാർത്ഥഭക്തി എളിമയിൽ അടിയുറച്ചിരിക്കുന്നു. എളിമയില്ലാത്ത ഭക്തിയിൽ കേവലം കപടഭക്തിയാണു പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതു്. എളിമയുള്ളവൻ കറ

ങ്ങളേയും കുറവുകളേയും സന്മനസ്സോടുകൂടി തിരുത്തി പരിപൂർണ്ണനാകുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. സ്വന്തകുറവുകളെ തിരുത്തുന്നതിൽ ഉദാരമനസ്കരല്ലാത്ത സ്വാർത്ഥപ്രിയരായ ആത്മാക്കളെ ഈശോ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. യഥാർത്ഥമായ എളിമയില്ലാത്തവനു ദൈവതിരുമുമ്പിൽ സ്ഥാനമില്ല. ഇതിനു് ഉദാഹരണമായി ദിവ്യഗുരു പ്രീശന്റേയും ചുങ്കക്കാരന്റേയും പ്രാർത്ഥന ധ്യാനിക്കാണിക്കുന്നു.

ഒരു കൂട്ടരുണ്ടു്. ക്രിസ്തീയ പരിപൂർണ്ണതയെ വളരെ ദൂരെ നിന്നു നോക്കിക്കാണുകയാണവർ. പരിപൂർണ്ണതയുടെ ആദ്യപടവികൾ ചവുട്ടിക്കയറിയശേഷം അവർ പറയുന്നു: 'മതി, ഇതുയുംമതി, ഇനി മുമ്പോട്ടില്ല. എന്തിനു ശ്രമസാധ്യമായ ഉന്നതപടവികളിലേക്കു പോകുന്നു? അവശ്യാവശ്യമായ ഈ താഴത്തെ പടിവരെമാത്രം മതി.' ഇങ്ങനെയുള്ള മടിയന്മാർക്കു പരിപൂർണ്ണതയിലേക്കു ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമില്ല. അവർ കപടഭക്തരും, അപഭ്രഷ്ടരും ആയിരിക്കും. അവർക്കു ലഭിച്ച ദൈവാഹ്വാനം പാറയിൽ പതിച്ച വിത്തുപോലെ വരണ്ടു ഉണങ്ങിപ്പോകുവാൻ സ്വയം കാരണക്കാരായിത്തീരുന്നു. ഫാ. ഡൊണ്ണെല്ലി എസ്. ജെ. ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ദൈവത്തെ ഓർത്തു നീ ഒരു വൈദികനോ, സന്ന്യാസിയോ ആകരുതു്. മിശിഹായുടെ സമ്പത്തു നീ നശിപ്പിക്കും. അതിനാൽ, നിന്റെ ആദർശത്തിനു് അശേഷം യോജിക്കാത്ത ആ അന്തസ്സിൽ നീ പ്രവേശിക്കരുതു്. സർവ്വപ്രകാരേണ നിനക്കതീതമായ ഒരന്തസ്സിൽ ആജീവനാന്തം നീ നിർഭാഗ്യവാ

നായിരിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. അല്ല, അരോചകമായ ഫലം നിനക്കായി നീ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യും."

ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യം വളരെ ഗൗരവാവഹമായ ജീവിതാവസ്ഥയാണ്. ഉദാരമായ ഹൃദയം, ദൈവസ്നേഹത്താൽ ജ്വലിക്കുന്ന ആത്മാവ്, സേവനസന്നദ്ധമായ മനസ്സ്, ഭക്തിചൈതന്യം സ്ഫുരിക്കുന്ന ജീവിതം ഇവയില്ലെങ്കിൽ വിചാരഗതിയെ അന്യത്ര തിരിച്ചുവേറെ ഏതെങ്കിലും അന്തസ്സ് അന്വേഷിക്കുകയാണു നല്ലത്.

സംഘാതജീവിതത്തിന് അനുഗുണമായ സ്വഭാവം വൈദികാർത്ഥിക്കുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. ഒൻപതിൽപരം വർഷങ്ങളിലെ ക്ലൃപ്തജീവിതത്തിൽവച്ച് അയാളുടെ സ്വഭാവം രൂപീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇടവകവൈദികൻ മറ്റുള്ളവരോടു വളരെ അടുത്തു പെരുമാറേണ്ടവനാണ്. കുടുംബജീവിതത്തിൽത്തന്നെയും, മനുഷ്യപ്പറ്റില്ലാത്ത പെരുമാറ്റം വളരെ ഉപദ്രവകരമാണെങ്കിൽ വൈദികനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് എത്രത്തോളം വെറുക്കേണ്ട ഒന്നാണ്? ക്ഷിപ്രകോപിയും, അഹംഭാവിയും, മർക്കടമുഷ്ടിയും, സ്വാർത്ഥതൽപരനും, കലഹപ്രിയനുമാണൊരുവനെങ്കിൽ, സംഘാതജീവിതത്തിൽ അയാൾക്കു വലിയ വിജയമൊന്നും വരാൻപോകുന്നില്ല. ഭരണകർതൃത്വം വഹിക്കാനും, അയാളെക്കൊണ്ടാവില്ല. മറ്റുള്ളവരുടെ കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളുംമാത്രം കാണുകയും, സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദോഷൈകദൃക്കുകൾ വൈദി

കരായാൽ സഭയുടെ വിജയമല്ല പരാജയമാണ് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതു്. എങ്കിലും, ഭയത്തിനവകാശമില്ല. ദൈവം നമ്മെ വിളിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന സംശയം ആരായുക. ഉണ്ടെങ്കിൽ സർവ്വശക്തിയോടുകൂടി വിളിയെ അനുധാവനം ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനാവുക. വിനീതമായി പ്രാർത്ഥിക്കുക. യഥാർത്ഥമായ എളിമയും, ഭക്തിചൈതന്യവുമുണ്ടെങ്കിൽ ദിവ്യനാഥൻ നമ്മെ പുണ്യസോപാനത്തിലേക്കു കൈപിടിച്ചുയർത്തും. അവിടത്തെ നിതാന്തസുന്ദരമായ ശാന്തതയും ശാലീനതയും നമ്മെ അണിയിക്കും. ഇഹശോയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ തന്നെത്തന്നേ നിയന്ത്രിച്ചു നല്ല സ്വഭാവം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിവതു പരിശ്രമിക്കുക. ബാക്കി അവിടത്തേതാണ്. "അവൻ ശക്തന്മാരെ സിംഹാസനങ്ങളിൽനിന്നു തട്ടി, വിനയമുള്ളവരെ ഉയർത്തി" എന്നാണല്ലോ ദിവ്യാംബിക ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ, അനിതരസാധാരണമായ ഗൗരവവും സ്ഥാനമാഹാത്മ്യവും വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു് ഒരുവൻ സ്വയം തയാറാവുക. കാലികമായ കുറങ്ങളുടേയും കുറവുകളുടേയും പരിധിയെ അതിജീവിച്ചു നന്നായി ജീവിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുക.

ഒരുവനിൽ, പ്രകൃതിസാധാരണമായ വികാരതീവ്രത നിമിത്തം പ്രകടമാകുന്ന ക്ഷിപ്രകോപവും മറവും ക്ഷന്തവ്യങ്ങളാണ്. അവ കാലക്രമത്തിൽ പരിഹരിക്കാം. എന്നാൽ, ഉപരിപ്ലവവും ചഞ്ചലവുമായ ഭക്തിയും വിനയവും മറു ചില ഭാവങ്ങളും യഥാർത്ഥദൈവവിളിയുടെ അഭാവത്തെയാണു കാണിക്കുന്നതു്.

തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രാർത്ഥിക്കുക

ഉന്നതത്തിൽനിന്നു ദിവ്യപ്രകാശം നിഴലിക്കുന്നതിനും, പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദിവ്യാഹ്വാനം ശ്രവിക്കുന്നതിനും തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കുക. പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ആത്മാവു ദൈവവുമായി വേഴ്ചയിലേർപ്പെടുന്നു. ദൈവം ആ സമയങ്ങളിൽ തന്റെ പ്രേയസിയുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾ സാധിച്ചുതരാതിരിക്കുകയില്ല. ശരിയായ ജീവിതപഥത്തേയും ഭാവിജീവിതത്തേയും ദിവ്യമണാളൻ തന്റെ പ്രിയയ്ക്കു കാണിച്ചുകൊടുക്കും. എത്രയെത്ര യുവതീയുവാക്കൾ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ തങ്ങളുടെ ജീവിതാനന്ദസ്സു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്! "മകനേ, നിന്റെ ഹൃദയം എനിക്കു തരിക" എന്ന സ്നേഹരാജനായ ഈശോ നമ്മോടോരോരുത്തരോടും യാചിക്കുമ്പോൾ നാം അവിടുത്തേക്കു സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്ന ഹൃദയത്തെ സ്വീകരിക്കാതിരിക്കുമോ? ദൈവവിളിയെ ശ്രവിക്കുന്നതിനും, അനുഗമിക്കുന്നതിനും, പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു നല്ല നിലപാടുണ്ട്.

3. മെത്രാന്റെ വിളി

ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യദൈവവിളിയുടെ കാതലായ മാനദണ്ഡം എന്താണ്? അതു നിർണ്ണായകമായി എവിടെ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു? അവശ്യാവശ്യമെന്നു കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഉദ്ഘോഷിച്ചിരുന്ന, പരിശുദ്ധാത്മപിയുടെ ആന്തരികപ്രചോദനത്തിലോ, അ-

ത്ഥിയുടെ നല്ല നിലപാടിലോ, സന്മാർഗ്ഗപരവും ബുദ്ധിപരവുമായ ഉയർന്ന പര്യാപ്തതയിലോ മാത്രമല്ല നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. ഈവക ഗുണങ്ങൾ, പൗരോഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു നേരായ ആകർഷണമോ ശ്രദ്ധാനിയോഗമോ ഇല്ലാത്ത വ്യക്തിയിലും കാണപ്പെടാവുന്നതാണ്. ദൈവവിളിയുടെ നിർദ്ദിഷ്ടമായ മാനദണ്ഡം സഭയുടെ ബാഹ്യമായ വിളിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങളേയും മകുടംചൂട്ടുകയാണ് ഇതു ചെയ്യുക.

സഭയുടെ പരമ്പരാഗതമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കോ, ആചാരങ്ങൾക്കോ ഒട്ടും എതിരല്ല ഇതു്. അഹറോന്റെ ദൈവവിളിയിൽ എന്താണു നാം കാണുക? തന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു പുരോഹിതന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ദൈവം ജനപ്രമാണികളെ നിയോഗിക്കുന്നു. അഹറോൻ ഇസ്രായേലിന്റെ നായകനായ മൂശവഴി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു. "അഹറോനും അവന്റെ സന്തതികളും എനിക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുവാൻ, നീ അവരെ പൂശുകയും പവിത്രീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക" (നാളാഗമം 30: 30) എന്നു ദൈവം അരുൾചെയ്തു.

"നിങ്ങൾ എന്നെ അനുധാവനം ചെയ്യുവിൻ" എന്നു കടലിൽ മത്സ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അപ്പസ്തോലന്മാരോടു ക്രിസ്തു ഉദ്ഘോഷണം ചെയ്തു. അപ്പസ്തോലന്മാർക്കു ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കുവാൻ ആന്തരികപ്രചോദനമൊന്നുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു് അനുമാനിക്കാം. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ, അപ്പസ്തോലന്മാരും ഇതുതന്നേയാണു് ആവർത്തിക്കുന്നതു്. "നിങ്ങൾ പവിത്രാത്മാവും വിജ്ഞാന

വും നിറഞ്ഞ ഏഴുപേരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവിൻ" (നടപ ടി 6: 3) എന്ന് അപ്പസ്തോലന്മാർ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ തിമോത്തിയെ തിരഞ്ഞെടു ക്കുന്നു ലിസ്ത്രായിൽ വെച്ച് (നടപടി 16: 1-3). പി ന്നീട്, വൈദികരേയും മെത്രാന്മാരേയും നിയമിക്കുന്നതി നുള്ള അധികാരം തിമോത്തിക്കു നല്കുന്നു (2 തിമോ. 2: 2). ഇതേ അധികാരംതന്നെ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായ മെത്രാന്മാർ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു വി. പത്താംപീ യൂസ് നിയോഗിച്ച കമ്മീഷൻ ദൈവവിളിയുടെ അവ ശ്യ ലക്ഷണങ്ങളിൽ 'മെത്രാന്റെ സ്വതന്ത്രസ്വീകര ണം'കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിയതു്. മെത്രാന്റെ വിളിയെന്നു പറയുമ്പോൾ സഭയുടെ ഔദ്യോഗികമായ തിരഞ്ഞെടു പ്പാണു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. ദൈവത്തിന്റെ ആന്തരി കമായ പ്രേരണപോലെതന്നെ സഭയുടെ ബാഹ്യമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൂടി ദൈവവിളിയുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്ക് അ നപേക്ഷണീയമാകുന്നു.

ദൈവപരിപാലനയുടെ ചാലുകീറുന്ന ദൈവിക പ്രചോദനവും, ആത്മന്ത്രണവും, പൗരോഹിത്യദൈവവി ളിയിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നെന്ന് ഒരുവൻ വിശ്വ സിക്കുന്നെങ്കിൽത്തന്നെയും, സഭ ഔദ്യോഗികമായി അ യാളെ സ്വീകരിക്കുന്നതുവരെ സ്വദൈവവിളിയിൽ സം ശയാലുവാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. "നിങ്ങളെ കേൾക്കുന്ന വൻ എന്നെ കേൾക്കുന്നു" (ലൂക്കാ 10: 16) എന്നു ദി വ്യഗുരു ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

പൗരോഹിത്യവും ഇതരക്രൈസ്തവരും തമ്മിൽ

വലിയ വ്യത്യാസമുണ്ട്. മറ്റു് ആറു ക്രമാശകളും ആർ അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നുവോ അവന്റെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനാണു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, പട്ടംകൊണ്ടു് ഒന്നാമതായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു മറ്റുള്ളവരുടെ വിശുദ്ധീകരണമാണു്. പൗരോഹിത്യം പൊതുനന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണു്. തന്നിമിത്തം, സഭയുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ചാണു പട്ടമേൽക്കാനുള്ളവരുടെ എണ്ണവും യോഗ്യതയും ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. ആചാര്യപദം എനിക്കു ന്യായമായി ലഭിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ആർക്കും അവകാശപ്പെടുവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ, മറ്റു ക്രമാശകളുടെ സ്ഥിതി അങ്ങനെയല്ല. ശരിയായ ഒരുക്കമുള്ള (Disposition) ഏതൊരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കും അതു സ്വീകരിപ്പാൻ അർഹതയുണ്ടു്. അനന്തരം തോട്ടുകൂടി കൂമ്പസാരിക്കുന്ന ഒരുവൻ പാപവിമോചനം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവനു് അതു നല്കുകതന്നെ വേണം. ഇവ്വിധം അവകാശവാദം ചെയ്യുവാൻ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഒരുത്തർക്കും പാടില്ല. പട്ടത്തിന്റെ അവകാശവും അർഹതയും നിണ്ണയിക്കേണ്ടതു ബാഹ്യമായ ഒരധികാരമാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. ഈ അധികാരവിനിയോഗമാണു മെത്രാന്റെ വിളിയിൽ നാം കാണുന്നതു്.

സഭയിലെ അധികാരികൾവഴി വിളിക്കപ്പെടുന്നവർ ദൈവത്താൽ വിളിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു 'ടെന്റ്സൂനഹദോസിന്റെ വേദോപദേശിക' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. സഭ വിളിക്കാതെ ദൈവവിളിയില്ല. എന്നാൽ, സഭയുടെ വിളി ദൈവവിളിയെ നിർമ്മിക്കുന്നി

ല്ലതാനും. ദൈവികമായ ആന്തരികപ്രചോദനവും, ബാഹ്യമായ സഭയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ദൈവവിളിക്ക് അപരിത്യാജ്യമാണ്. സഭ ഔദ്യോഗികമായി ഒരുവനെ ക്ഷണിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥദൈവവിളി അവനില്ലതന്നെ. ആരംഭം മുതൽ ദൈവപരിപാലന ഒരുവനെ പ്രത്യേകവിധം തയ്യാറാക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സഭയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനാൽമാത്രം അവനു ദൈവവിളി ഉണ്ടാകുന്നുമില്ല എന്നു ഡാ. മഹോണി പറയുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവും ദൈവവുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിൽ, ആന്തരികമായ പ്രസാദവരം, ബാഹ്യമായ നിയമം ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണുള്ളതെന്നു വി. തോമസ് അക്വിനാസ് പറയുന്നു. ഹൃദയപൂർവ്വകമല്ലാത്ത ദൈവവിളി ശ്രുഷ്കവും, യാന്ത്രികവും, സുവിശേഷചൈതന്യത്തിനു യോജ്യമല്ലാത്തതുമാണ്. എന്നാൽ, പുറമേയുള്ള അധികാരത്തെ വിഗണിച്ചു് ഉള്ളേയുള്ള പ്രബോധനത്തെമാത്രം ആധാരമാക്കിയുള്ള അനുവർത്തനത്തിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു മതത്തപ്പറ്റമാണു കുഴയ്ക്കുന്നതു്. അകമേയുള്ള പ്രസാദവരവും പുറമേയുള്ള വിളിയും ആവശ്യമാകുന്നു.

പൗരോഹിത്യത്തിനണയുന്ന വ്യക്തിയുടെ നല്ല നിയോഗവും സ്വഭാവശുദ്ധിയും കഴിവുകളുമെല്ലാം അന്വേഷണം ചെയ്തശേഷമാണു മെത്രാൻ അയാളെ അൾത്താരയിലേക്കു സ്വീകരിക്കുക. അർത്ഥിയുടെ ചുമതലപ്പെട്ട അധികാരികൾ ഔദ്യോഗികമായി നല്കുന്ന സാക്ഷിപത്രമോ ശുപാർശയോ അനുസരിച്ചേ മെത്രാൻ അവസാനതീരുമാനം എടുക്കൂ. വൈദികവിദ്യാർത്ഥി സ്വമനസ്സാ സ്വീകരിച്ച ദൈവവിളിയെ കാല

ക്രമേണ സൂക്ഷ്മക്കുറവുകൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെട്ടുത്തുവാൻ പാടുണ്ടു്. ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടു് അയാൾ ആത്മാർത്ഥമായി സഹകരിക്കുന്നില്ലെന്നാണു് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുക. മറിച്ചു്, സെമ്മിനാരിയിലേ സുദീർഘമായ കാലയളവിൽ നിരന്തരമായി ലഭിക്കുന്ന വരപ്രസാദത്തെ അനുപതുമേനിയും നൂറുമേനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ അയാൾക്കു സാധിക്കുന്നതുമാണു്. വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയോടു വളരെക്കാലം അടുത്തു പെരുമാറുന്ന സെമ്മിനാരിയധികൃതർക്കും സുഹൃത്തുക്കൾക്കും അയാളുടെ നിലപാടു് എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാം. ഇങ്ങനെ, അധികാരികൾ രൂപീകരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മെത്രാൻ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയെ തിരുപ്പട്ടം നല്കാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു. വിളിക്കപ്പെട്ടവൻ സസന്തോഷം വിളിയെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതുമാണു്.

ആകയാൽ, സുദീർഘവും ക്ലേശകരവുമായ പര്യാലോചനയ്ക്കുശേഷം നിയോഗശുദ്ധി, ജീവിതനൈർമ്മല്യം, അറിവിന്റെ തോതു്, പൗരോഹിത്യകടമകൾ നിർവ്വിഘ്നം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള പര്യാപ്തത ഇവ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന അർത്ഥിയെ മെത്രാൻ മറ്റു യാതൊരു വിഘ്നവുമില്ലെങ്കിൽ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾക്കു യഥാർത്ഥദൈവവിളിയുള്ളതായി കരുതണമെന്നു ലാഹിറേറാൻ, മഹോണി മുതലായ ആദ്ധ്യാത്മിക നിയന്താക്കളുടെ അഭിപ്രായം ആദരണീയമാണു്.

—o—

നാല്

ഭൂമിയിലേ മാലാഖാ

"…. ഇന്നു നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെമേൽത്തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ പോകുന്ന ഈ ഭാരത്തെപ്പറ്റി വീണ്ടും വീണ്ടും ചിന്തിക്കുവിൻ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഇതുവരെ നിങ്ങൾ സ്വതന്ത്രരായിരുന്നു; ആഗ്രഹിക്കുന്ന പക്ഷം ലോകത്തിലേക്കു പിന്തിരിയുവാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഈ പട്ടം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ ഇഷ്ടാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്ക് അനുവദിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. പ്രത്യുത, മരണംവരെയും അവിഭക്തമായ ദൈവസേവനത്തിനു നിങ്ങൾ നിർബ്ബന്ധരായിത്തീരും. അവിടുത്തേ സേവിക്കുകയെന്നതു ഭരിക്കുകതന്നെയാണ്. അവിടുത്തേ പ്രസാദവരത്തിന്റെ സഹായത്താൽ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കുവാനും അവിടുത്തേ വിശുദ്ധ സഭയിൽ എന്നും ശ്രേഷ്ഠകന്മാരായിരിക്കുവാനും നിങ്ങൾക്കു കടമയുണ്ടായിരിക്കും. സമയം ഇനിയും അല്പംകൂടിയുണ്ട്. അതിനാൽ ഒന്നുകൂടി ആലോചിക്കുവിൻ…… മനസ്സിന്റെ പരിശുദ്ധമായ നിശ്ചയത്തിൽ ദൃഢമായി നില്ക്കുന്നതിനു നിങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ മുമ്പോട്ടു വരു

വിൻ" എന്ന തിരുപ്പട്ടാഭിഷേകത്തിൽ വന്ദ്യ മെത്രാൻ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയെ പൗരോഹിത്യബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയും ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും, അവിഭക്തമായ ദൈവസേവനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയേയും പറഞ്ഞ് ഗൗരവപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കുന്നു. അഞ്ചാംപട്ടം സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറെടുത്തു നില്ക്കുന്ന ധീരഭടന്മാർ മുമ്പോട്ടു കാല് വയ്ക്കുന്നു. പാവനമായ ബ്രഹ്മചര്യം അഭംഗം പരിരക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് അവർ സത്യം ചെയ്യുന്നു. അതോടുകൂടി ആ വൈദികവിദ്യാർത്ഥി ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധനാണ്.

പിടികിട്ടാത്ത പ്രശ്നം

മരണംവരേയും വൈദികൻ നിത്യബ്രഹ്മചാരി ആയിരിക്കണമെന്ന സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കസഭയ്ക്കു പുറത്തു ക്രൈസ്തവാക്രൈസ്തവജനതയെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണു കത്തോലിക്കസഭയിലേ വൈദികരുടെ ബ്രഹ്മചര്യപാലനം. എത്രതന്നെ തലകൊട്ടുത്തു ചിന്തിച്ചിട്ടും പിടികിട്ടാതെ ഇന്നും അവശേഷിക്കുകയാണ് ഈ പ്രശ്നം. മാനുഷികബലഹീനതകളുടെ നടുമധ്യത്തിലും മനുഷ്യപ്രകൃതിക്കു വിരുദ്ധമായ ബ്രഹ്മചര്യപാലനം വിജയകരമായി അവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം എന്താണ്? കാൽവരിഗിരിയിലെ ദിവ്യയജ്ഞത്താൽ ക്രിസ്തുനാഥൻ സമ്പാദിച്ച അനർഘസുകൃതങ്ങളും, ദൈവേഷ്ടപ്രസാദവുമാണു കത്തോലിക്കവൈദികനു പരിപാവനമായ ബ്രഹ്മചര്യം അഭംഗം പരിരക്ഷിക്കുവാൻ ശക്തി നല്കുന്നതു്.

ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ കാതൽ

ദൈവവിളിയുടെ ആരോഗ്യരക്ഷാവിധിയാണു ബ്രഹ്മചര്യമെന്നു ഷീൻ സമർത്ഥിക്കുന്നു. മനഷ്യനിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ഏറ്റവും വിനാശകരമായ ആഭ്യന്തരസമരമാണു ശരീരവും ആത്മാവും തമ്മിലുള്ളതു്. ദൈവസ്വരത്തെ നിശ്ശബ്ദമാക്കുന്ന ജഡികവികാരങ്ങളുടെ കൊട്ടുകാറിൽ ദൈവവിളികൾ പലപ്പോഴും നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ദൈവവിളിയെ അഭംഗം പരിരക്ഷിക്കുന്ന കാവൽക്കാരനാണു ബ്രഹ്മചര്യപാലനം. അതു് ഒരു നിഗ്രഹപരമാത്മത്തോടുള്ള ആദരമാണു്. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം പ്രസ്താവിക്കുന്നതുപോലെ, "ശരീരം കർത്താവിനുള്ളതാകുന്നു." അവിടുന്നാവശ്യപ്പെടുന്ന വിധത്തിലേ അതുപയോഗിക്കാവൂ. ഇതാണു നിഗ്രഹപരമാർത്ഥം. പരിപൂർണ്ണസേവനത്തിനായി ദൈവം ആത്മാവിനെ ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ, ശരീരം ഒരു അടിമയെന്നപോലെ പുറകേ വരണം. അവിടെ ശരീരത്തിന്റെ മൃഗീയവികാരങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമില്ല. ശരീരത്തെ ജയിക്കുക ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി. ഇതു വലിയ സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളമാണു്. നലമറ്റ ദൈവസ്നേഹത്താൽ പ്രേരിതനായി സ്വയം ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുക. ഇവിടെയാണു ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ കാതൽ. കത്തോലിക്കസഭയിലേ ലക്ഷോപലക്ഷം വൈദികർ ഇന്നും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് ഇതുതന്നെയാണു്. വൈദികനാകാനാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ ബ്രഹ്മചര്യത്തെപ്പറ്റി സംക്ഷിപ്തമായെങ്കിലും അറിഞ്ഞിരിക്കണം.

വരം ലഭിച്ചവൻ

അപ്പസ്തോലികകാലംമുതൽ, പലരും വിരക്തജീവിതം നയിച്ചിരുന്നു എന്നു വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥവും പാരമ്പര്യവും തെളിവു തരുന്നു. സഭാസ്ഥാപകനായ ക്രിസ്തുനാഥനും, അപ്പസ്തോലന്മാരും അവർക്കു ആദർശമായിരുന്നു. വി. പത്രോസൊഴികെ മറ്റു അപ്പസ്തോലന്മാർ അവിവാഹിതരായിരുന്നെന്നു വിശുദ്ധ ലിഖിതത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. 'എല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചു" (മത്താ. 19: 27) ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കുകയാൽ, വി. പത്രോസു പിന്നീടു വിരക്തജീവിതം നയിച്ചു എന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു വിരക്തജീവിതത്തെ വളരെ വിലമതിക്കുന്നു. അവിടുത്തേ മാതാവു കന്യകയാണു്. പിതാവു വിരക്തനും. അവിടുത്തേ മുന്നോടിയായ യോഹന്നാൻ വിരക്തനായിരുന്നു. തന്റെ അതിരറ്റ സ്നേഹത്തിനു ഭാഗധേയം സിദ്ധിച്ചതു വി. യോഹന്നാൻശ്ലീഹായ്ക്കാണു്. ശുദ്ധതാനൈർമ്മല്യം ആ യുവകോമളനിൽ വിളങ്ങി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു.

ക്രിസ്തു തന്റെ പരസ്യജീവിതകാലത്തു പലപ്പോഴും വിരക്തജീവിതത്തെ പ്രശംസിച്ചു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ക്രിസ്തു ഗലീലയിൽനിന്നു യോർദ്ദനാന്റെ മറുകരയിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. പച്ചപ്പുല്ലു വിരിച്ച യൂദയായുടെ ശ്യാമളമൈതാനിയിൽ ആ യുവപ്രാസംഗികന്റെ മധുരവചസ്സുകൾ തരംഗങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു. ചില പ്രീശപ്രമാണികളുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം നല്കുകയാണു ക്രിസ്തു. വിവാഹത്തെപ്പറ്റിയാണു് അവർക്കു ചോദിക്കു

വാനമല്ലതു്. ക്രിസ്തീയവിവാഹത്തിന്റെ അദ്വൈതയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും പറഞ്ഞു ക്രിസ്തു സമൃക്കായി വിവരിച്ചു. ഇത്രമാത്രമൊന്നും അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല! ഇവ ശ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശിഷ്യന്മാക്കൊരു സംശയം. "ഹരോ, എങ്കിൽ വിവാഹം ചെയ്യുക നല്ലതല്ലല്ലോ?....." (മത്താ. 19: 10). അവിടുന്നു് അരുൾചെയ്തു: "വരം ലഭിച്ചവനല്ലാതെ എല്ലാവരും ഇക്കാര്യത്തിനു ശക്തരല്ല. മാതാവിന്റെ ഉദരത്തിൽനിന്നു ഷണ്ഡന്മാരായിത്തന്നെ ജനിക്കുകയാൽ അങ്ങനെ ഉള്ളവരുണ്ടു്; മനുഷ്യർമൂലം ഷണ്ഡന്മാരായവരുണ്ടു്; സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തെക്കുറിച്ചു തങ്ങളെത്തന്നെ ഷണ്ഡന്മാരാക്കിയവരുമുണ്ടു്. സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നവൻ സ്വീകരിക്കട്ടെ. (മത്താ. 19: 11-12) ദൈവപരിപാലനയുടെ അലംഘ്യനിയമത്തേയും, ആത്മസംയമനത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തേയുമാണു ക്രിസ്തു ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ദൈവസഹായത്തിൽ ആശ്രയിച്ചു്, സുധീരം വിരക്തജീവിതം നയിക്കുന്നവരെ ക്രിസ്തു സസ്നേഹം ആശ്ലേഷിക്കുന്നു. വിരക്തജീവിതം നയിച്ച പവിത്രാത്മാക്കളുടെ നീണ്ട ഘോഷയാത്ര സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദർശിച്ചതായി വി. യോഹന്നാൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. "..... സ്ത്രീകളോടുകൂടി മലിനപ്പെടാത്തവരാകുന്നു ഇവർ. ഇവർ വിഷയവിരക്തരാകുന്നു; കുഞ്ഞാടിനെ എപ്പോഴും അനുഗമിക്കുന്നവരാണു് ഇവർ. ഇവർ ദൈവത്തിനും കുഞ്ഞാടിനുമായി ഇഹശോയാൽ മനുഷ്യരിൽനിന്നു വിലയ്ക്കു വാങ്ങപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു" (വെളി. 14: 1-4).

എന്നെപ്പോലെ ആയിരിക്കുക

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശാനുസരണം വി. പൗലോസ് അപ്പസ്തോലൻ, പല ലേഖനങ്ങളിലും വിരക്തജീവിതത്തിന്റെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും പൗരോഹിത്യബ്രഹ്മചര്യത്തേയും പറ്റി ശക്തിയേറിയ ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. "സ്ത്രീയെ സമീപിക്കാതിരിക്കുക പുരുഷനു നല്ലതാണു" (1 കൊറി. 7: 1) എന്നു കൊറീന്ത്യരെ അപ്പസ്തോലൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. അവിഭക്തമായ ഹൃദയത്തോടെ ദൈവത്തെ സേവിക്കുക എന്ന തത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, അപ്പസ്തോലൻ കാരണം വിശദമാക്കുന്നു: "ഭാര്യ ഇല്ലാത്തവൻ തന്റെ കർത്താവിനെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. ഭാര്യയുള്ളവൻ തന്റെ ഭാര്യയെ പ്രസാദിപ്പിക്കുവാൻ ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ ദത്തശ്രദ്ധനാകുന്നു" (1 കൊറി. 7: 32–34). വിവാഹം വിശുദ്ധവും ഉൽകൃഷ്ടവുമാണു. അതു പ്രകൃതിനിയമത്തിനു ഒട്ടും എതിരല്ല. എന്നാൽ, വിരക്തിയുടെ ബലിവേദിയിൽ ആത്മബലി അർപ്പിക്കുക ശ്രേഷ്ഠമാണു. "എന്നാൽ, അവിവാഹിതരോടും, വിധവകളോടും ഞാൻ പറയുന്നു: എന്നെപ്പോലെ ആയിരിക്കുക അവർക്കു നല്ലതു" (1 കൊറി. 7: 8). വി. പൗലോസ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ തീത്തൂസിനു എഴുതുന്നു വൈദികബ്രഹ്മചര്യത്തെപ്പറ്റി: "..... അയാൾ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹമുള്ളവനും, നീതിമാനും, പരിശുദ്ധനുമായിരിക്കണം. ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവനായിരിക്കണം....." (തീത്തൂസ് 1: 8). വിശുദ്ധൻ ഉപ

പ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വൈദികലോകത്തെക്കുറിച്ചു കൊറീന്ത്യരെ വ്യക്തമായ ഭാഷയിൽ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു: "..... ഞങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകരാകുന്നു എന്നു ക്ഷമയാലും..... ഉപവാസത്താലും, ശുദ്ധതയാലും..... സൗമ്യതയാലും, പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലും, സത്യദൈവത്തിന്റെ വചനത്താലും..... ഞങ്ങളെത്തന്നെ സകലത്തിലും പ്രദർശിപ്പിക്കട്ടെ" (2 കൊറി. 6: 4–8).

വി. പൗലോസ് ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റേയും വിരക്തജീവിതത്തിന്റേയും, അത്ഥവും ആവശ്യകതയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയാണ് ഈ വാക്യങ്ങളിലൂടെ. അഭൗതികമായൊരു ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി അവിഭക്തമായ സേവനം ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കുവാൻ വൈവാഹിജീവിതാനന്ദവും, കുടുംബസുഖാസ്വാദനവും ത്യജിക്കുക. പൗരോഹിത്യബ്രഹ്മചര്യംകൊണ്ട് ഇതാണു നാം സാധിക്കുന്നതു്. അവിഭക്തവും പരിപൂർണ്ണവുമായ രീതിയിൽ ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കുക വൈദികനുമാത്രമേ സാധ്യമാകൂ. അദ്ദേഹം ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും, ദൈവത്തിനുംവേണ്ടി വ്യഗ്രചിത്തനായിത്തീരുന്നില്ല. പൗരോഹിത്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്തോറും ഈ തത്വം ഉപര്യുപരി വ്യക്തവും ദൃഢവുമായി നമുക്കനുഭവേദ്യമാകും. ഇതുകൊണ്ടാണു, വൈദികർ ബ്രഹ്മചര്യം അഭംഗം പാലിക്കണമെന്നു സഭ എക്കാലത്തും ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്.

യഹൂദാചാരം

യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിലും, പൗരാണിക പെയ്ഗൻ ജനതയുടെ ഇടയിലും, വൈദികബ്രഹ്മചര്യത്തിനു നല്ലൊരു നിലപാടുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നുദിവസമെങ്കിലും വിരക്തജീവിതം നയിച്ചിരുന്നെന്നു സധൈര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതുവരെ ദാവീദിനും അനുയായികൾക്കും വാഗ്ദത്തപ്പെട്ട അപ്പം നല്കുവാൻ ആചാര്യൻ സമ്മതിച്ചില്ല എന്നു രാജാക്കളുടെ പുസ്തകത്തിൽ നാം വായിക്കുന്നു (1 രാജാ. 21: 4-6). ദൈവം മൂശയോട് ശക്തിയേറിയ ഭാഷയിൽ അരുൾചെയ്തു: "കർത്താവിനു് ഇസ്രായേൽജനങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ചതും വാഗ്ദത്തപ്പെട്ടതുമായ ബലിവസ്തുക്കളെ സമീപിക്കുന്ന നിന്റെ വംശത്തിലുള്ള ഓരോരുത്തനും, നിർമ്മലനല്ലെങ്കിൽ കർത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ മരിച്ചുവീഴും. ഞാൻ കർത്താവാകുന്നു."— പഴയനിയമത്തിലെ പുരോഹിതരെക്കുറിച്ചും, അവരുടെ കടമകളെക്കുറിച്ചും വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ലേവായക്കാരുടെ 20, 21 എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്.

റോമിലെ 'വെസ്താ'

പൗരാണിക യവന റോമൻ സംസ്കാരത്തിൽ, വിഗ്രഹത്തിനു ബലി അർപ്പിക്കുന്ന പുരോഹിതന്മാർ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമായിരുന്നെന്നു പ്ലൂട്ടാർക്ക് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ആതൻസിലെ പെയ്ഗൻ പുരോഹിതന്മാർ ചാരിത്രസംരക്ഷണാർത്ഥം ഇത

രജനങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നുജീവിക്കണമെന്ന നിയമം അനുശാസിച്ചിരുന്നെന്ന പ്ലേറോ പറയുന്നു. പെയ്ഗൻ സംസ്കാരത്തെ അതിന്റെ തനിനിറത്തിൽ റോമിൽ നാം കാണുന്നു. 'വെസ്റ്റാ' എന്ന കന്യകാദേവതയുടെ, നഗരത്തിലേ കന്യകകളായ പുരോഹിതമാർ ബലി അർപ്പിച്ചിരുന്നു. ശുദ്ധതയുടെ വിരുദ്ധമായ യാതൊരുപ്രവൃത്തിയും അവർക്ക് അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല എന്നു ടാസിറ്റസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

സഭയുടെ നിയമം

വൈദികൻ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കണമെന്നതു വൈദികനിയമമോ, പ്രകൃതിനിയമമോ അല്ല. സഭയുടെ നിയമമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റേയും, അവിടുത്തേ അപ്പസ്തോലന്മാരുടേയും ഉപദേശാനുസരണം നാലാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ഇതു പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. അപ്പസ്തോലികനിയമങ്ങളും പ. സിംഹാസനത്തിന്റെ അനുശാസനങ്ങളും ഇതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എൽവിരാ (305), ആർലെസ്സിൽ (314) എന്നീ സൂനഹദോസുകളുടെ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും ഇതിനു നിറംകൊടുത്തു. 325 ആയപ്പോഴേക്കും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെയിടയിൽ വൈദികർ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതു് അനിവാര്യമാണെന്ന അഭിപ്രായത്തിനു മാറ്റു വല്ലിച്ചു. നിഖ്യാസൂനഹദോസു വിളിച്ചുകൂട്ടപ്പെട്ടു, പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങളും ചർച്ചചെയ്യുവാൻ. വൈദികബ്രഹ്മചര്യാനുഷ്ഠാനമെന്ന വിഷയം അവതരിക്കപ്പെട്ടു. അംഗങ്ങളുടെയിടയിൽ ചില 'കുശുകുശുക്ക'ലുകൾ അലതല്ലി. അന്ത

രീക്ഷം പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇപ്പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഇതു ബുദ്ധിപൂർവ്വകമാണോ എന്നു പലരും സംശയിച്ചു. മണിക്കൂറുകൾക്കുശേഷം സഭസ്സ് പ്രശാന്തമായി. പ്രതീക്ഷാഭരിതമായ ഈ അന്തരീക്ഷത്തിൽ സഭയുടെ ആഗ്രഹം പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു: "വൈദികവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന കാരണത്താൽത്തന്നെ, വൈദികൻ ശരീരത്തേയും ഹൃദയത്തേയും നൈർമ്മല്യത്തോടെ സൂക്ഷിക്കുവാനും സംയമനം ചെയ്യുവാനും നിർബ്ബന്ധമായ നിയമത്താൽ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു....".

നിഖ്യാസൂനഹദോസിനുശേഷവും പരിപൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മചര്യാനുഷ്ഠാനം നാം കാണുന്നില്ല. പ. മാർപ്പാപ്പാമാർ ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി ക്ലേശകരമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒന്നാം ലാറ്ററൻസൂനഹദോസിലും (1123) തീവ്രവാദം നടന്നു. 1139-ൽ രണ്ടാം ലാറ്ററൻസൂനഹദോസിൽവെച്ച്, ലാറ്റിൻ സഭയിൽ അഞ്ചാംപത്തി സ്വീകരിക്കുന്നതോടൊപ്പം വൈദികർ വിവാഹംചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നും, പരിപൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെന്നും തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീടും മധ്യയുഗത്തിലെ ജർമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, മുതലായ കത്തോലിക്കരാജ്യങ്ങളിൽ ചില വൈദികർ തങ്ങളുടെ പരിപാവനമായ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കു വിരുദ്ധമായ ജീവിതമവലംബിച്ചിരുന്നെന്നു ചരിത്രം തെളിവു തരുന്നു. ഇവയ്ക്കെതിരായി മഹാനായ ഗ്രിഗരി ഏഴാമൻ സമരമുയർത്തി. വൈദികർ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കുന്നില്ലെന്ന കാരണത്താൽ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നു പലരേയും തരംതാഴ്ത്തുന്നതിനുപോലും ആ കർമ്മധീരൻ മടിച്ചില്ല.

ബ്രഹ്മചര്യത്തിന്റെ നായകനായി സഭ അദ്ദേഹത്തെ ഇന്നു വണ്ടിക്കുന്നു. അവസാനമായി, സഭാചരിത്രത്തിൽ നവീനാദ്ധ്യായം എഴുതിച്ചേർത്ത ടെന്റ്സൂനഹദോസിൽ വച്ചു പൗരോഹിത്യബ്രഹ്മചര്യം ഔദ്യോഗികമായി സഭ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ആറാംപട്ടം സ്വീകരിച്ച വിദ്യാർത്ഥി പരിപൂർണ്ണ ശ്രുതാ പാലിക്കണമെന്നു കാനൻനിയമം 132, 1072, 2388 പറയുന്നു. അതുപോലെ, അഞ്ചും ആറും പട്ടങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച വൈദികവിദ്യാർത്ഥിക്കു വിവാഹം അസാധുവായിരിക്കുമെന്നു കാനൻനിയമം 132, 188, എന്നിവയും പറയുന്നു.

പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ

പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ പാശ്ചാത്യസഭകളെ അപേക്ഷിച്ചു ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസഭകളിൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തെക്കുറിച്ചു നിഷ്കൃഷ്ടമായ നിയമങ്ങളുണ്ട്. പൗരസ്ത്യസഭകളിലും ആരംഭകാലത്തു് ഈ നിയമം പ്രാബല്യത്തിലിരുന്നു. വി. എപ്പിഫാനിയൂസിന്റെ കാലത്തു പൗരസ്ത്യസഭയിൽ മെത്രാന്മാരും വൈദികരും ഡീക്കന്മാരും ബ്രഹ്മചര്യം പാലിച്ചിരുന്നെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കൂപ്രസിലുമായ പൗരസ്ത്യശീശ്മയോടുകൂടി വൈദികർ വിവാഹം ചെയ്യുകയെന്നതു സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നു. ട്രൂളോ (692) സൂനഹദോസിൽവച്ചു പൗരസ്ത്യസഭയിൽ വൈദികർ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കണമെന്ന നിയമത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ശീശ്മയുടെ ആരംഭമായിരുന്നതിനാൽ

അതിന് എന്തുമാത്രം സ്ഥാനംകല്പിച്ചുവെന്നതു ചിന്ത്യമാണ്.

റോമാസഭയോടു പുനരൈക്യപ്പെട്ട ഇതരസഭകൾ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കുന്നുണ്ട്. പ. സിംഹാസനം പാശ്ചാത്യസഭകളുടെ നിയമം ഇവരുടെമേൽ ആരോപിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും, ലാറ്റിൻ സഭകളിലെന്നപോലെ ഡീക്കനായശേഷം അത്മിക്കു വിവാഹം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. പട്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അത്മി വിവാഹിതനാണെങ്കിൽ അതിൽ തുടരുവാൻ സഭ അനുവദിക്കുന്നു. എന്നാൽ, വൈദികനായശേഷം വിവാഹംചെയ്യുക അനുവദനീയമല്ല. മെത്രാൻ അവിവാഹിതനും പരിപൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കുന്നവനുമായിരിക്കണമെന്ന നിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി നമ്മുടെ യാക്കോബായ സഹോദരർ. വിവാഹിതനായ ഒരു യാക്കോബായ വൈദികൻ സഭയോടു പുനരൈക്യപ്പെട്ടുന്നെങ്കിൽ, അതു തുടരുന്നതു പ്രതിബന്ധമല്ല. പുനരൈക്യപ്പെട്ട എല്ലാ സഭകളും പൗരോഹിത്യബ്രഹ്മചര്യം അഭംഗം പാലിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

പുത്തൻപ്രവണതകൾ

ബ്രഹ്മചര്യത്തിനെതിരായ ചില പുത്തൻ പ്രവണതകളും നവീനാശയങ്ങളും ജനതാമധ്യത്തിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു് അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വിരക്തജീവിതം നയിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സ്വീകാര്യം വൈവാഹികജീവിതമല്ലേ? പ്രകൃതിയുടെ നൈസ

ക്ലിക്കവാസനകൾക്ക വിലങ്ങടിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമൂലം ഒരുവൻ തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മാറ്റു കുറയ്ക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുക? ഇവയാണ് അവരുടെ ആശയങ്ങൾ. വിവാഹബന്ധരായി കുടുംബരംഗത്തു പ്രവേശിക്കുന്നവർ ധാരാളം സാമൂഹികനന്മകൾ ചെയ്യുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു യുവജനങ്ങളെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുന്നവരെ പ. പിതാവു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് ശക്തമായി ശപിക്കുന്നു. പരിപൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മചര്യത്തിനു പ്രതിജ്ഞിതരായവർ, ലൗകികസ്നേഹത്തെ വർജ്ജിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഇതു് അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന് ഒരിക്കലും ബാധകമല്ല. പരി. പിതാവു തുടരുന്നു: "... കന്യാത്വത്തെ എതിർക്കുന്നവർ മനുഷ്യഘടനയുടെ മുഖ്യവും പ്രബലവുമായ ആകർഷണം തങ്ങളുടെ ലൈംഗികപ്രവണതയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതിനെ അമർത്തുക മനുഷ്യഘടനയ്ക്ക് ഉപദ്രവം വരുത്താതെ സാധ്യമല്ലെന്ന് അവർ ശഠിക്കുന്നു. എന്നാൽ, തോമസ് അക്വിനാസ് പറയുന്നതുപോലെ മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ പ്രധാനമായ പ്രവണത സ്വീയസംരക്ഷണത്തിനുള്ളതാണ്. ലൈംഗികാസക്തിക്ക ദ്വിതീയസ്ഥാനമേയുള്ളൂ."

പൗരോഹിത്യദൈവവിളി ശ്രുതാസംരക്ഷണവുമായി അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കളങ്കമറ്റ ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കുവാൻ വൈദികനെ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രുതയാണ്. ക്രിസ്തീയപൗരോഹിത്യത്തിൽ, ഭക്തിയെപ്പോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന മറെറാരു പുണ്യമാണ ശ്രുത. അഞ്ചും ആറും പട്ടങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്ന ലാററിൻ റീത്തിലെ വൈദികവി

ഭ്യാർത്ഥി ശ്രുതി സംരക്ഷിക്കുവാൻ പ്രത്യേകവിധം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അയാൾ ശ്രുതിയ്ക്കെതിരായി പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവദോഷം സ്വയം സ്വീകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുക. ഈ നിയമം എല്ലാ പൗരസ്ത്യസഭകളേയും ബാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, വൈദികർ ബഹുമാനാർത്ഥം ശ്രുതി സംരക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട് എന്നു പ. പിതാവു പതിനൊന്നാം പീയൂസ് പറയുന്നു.

പലർക്കും വിഷമകരമായ ഒന്നുതന്നെ ശ്രുതി സംരക്ഷണം "സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവൻ സ്വീകരിക്കട്ടെ" എന്നാണു ദിവ്യഗുരു അരുൾചെയ്യുന്നതു്. എട്ടോ ഒൻപതോ വർഷം സെമ്മിനാരിയിൽ അപ്രതിരോധകമായ പരീക്ഷകളൊന്നും ക്ലേശം കൂടാതെ അഭംഗം ശ്രുതി പാലിച്ചുശേഷവും പുറത്തിറങ്ങുമ്പോൾ, മറ്റൊരിക്കലും അനുഭവപ്പെടാത്തവിധം ചിലർ പരീക്ഷകൾക്കു് അടിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി സംഭവങ്ങളുണ്ടു്. ഇതിനോടെതിർത്തു വിശ്വസ്തരായിരിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവു സെമ്മിനാരിജീവിതകാലത്തോ, അതിനു മുമ്പോ അവരിലുണ്ടാകണം. ദൈവവരപ്രസാദത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തമായ സഹകരണംവഴിയാണു് ഇതു സാധിക്കുക.

മൂന്നുതരം പരിത്യാഗം

മൂന്നുതരം പരിത്യാഗം വിരക്തജീവിതത്തെ വിജയപ്രദമാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നു. ഒന്നു്: ശാരീരികപ്രവണത. മനുഷ്യപ്രകൃതിയോടു ഒട്ടിച്ചേർന്നുപോകുന്ന ഒന്നാണു ലൈംഗികാസക്തി. പലരും ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന

തുപോലെ, ലൈംഗികാസക്തി അനുപേക്ഷണീയമല്ല. അതിനെ കീഴടക്കി ഉർബ്ബലപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ഇവിടെ അടിച്ചമർത്തലെന്നോ, നിർമ്മൂലനമെന്നോ വിവക്ഷയില്ല. ലൈംഗികപ്രവണതകൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലാണ് വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഉപരിനന്മയ്ക്കു വേണ്ടി ലൈംഗികസുഖം പരിത്യജിക്കുക. നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വവുമായി ബന്ധിതമായ ഈ ലൈംഗികവാസനകളെ നിയന്ത്രിക്കുമ്പോൾ നാം വ്യക്തിത്വത്തിനു ക്ഷതം കൊടുക്കുകയാണു ചെയ്യുക സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ പരിത്യജിക്കുക; ഇതാണു രണ്ടാമത്തേതു്. ആത്മസഖിക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യസ്നേഹം ദാഹിക്കുന്നു. ഭൗതികപ്രേമത്തെക്കാൾ വിലപ്പിടിപ്പു് ആധ്യാത്മികസ്നേഹത്തിനുണ്ടു്. വൈവാഹികജീവിതത്തോടുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടു വിരക്തജീവിതം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു ശരിയായ നിഗമനമല്ല. ഇതിൽ അടിയുറച്ച ദൈവവിളി പരാജയപ്പെടുമെന്നു പറയാം. മാംസത്തോടുള്ള വെറുപ്പുകൊണ്ടു വിരക്തജീവിതം നയിക്കുന്നതിലല്ല, പ്രത്യുത ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ശാരീരികസുഖം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലാണു ശ്രേഷ്ഠത സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. മൂന്നു്: പിതൃത്വം. പിതൃത്വം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ പരിത്യാഗം വേദനാജനകമായ ഒന്നുതന്നേ. ദൈവം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ തന്റെ ഛായയിൻ സൃഷ്ടിച്ചു തന്റെ പിതൃത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതോടുകൂടി പിതൃത്വം ആരംഭിക്കുകയായി. 'കുഞ്ഞിക്കാലു' കാണുന്നതും 'അപ്പച്ചാ'എന്ന വിളികേൾക്കുന്നതുമെല്ലാം സ്നേഹധനിയായ പിതാവിനെ പുളകം ചാർത്തുന്നു. ഇതാണു ബ്രഹ്മചര്യം പാലി

ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നമുക്ക് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.

പ്രസരിപ്പു തികഞ്ഞ യുവത്വം

പ്രസരിപ്പുതികഞ്ഞ യുവത്വത്തിലാണ് ഒരുവൻ സെമ്മിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുക. യുവത്വത്തിന്റെ പ്രവണതകളിൽനിന്നും, പുഴുക്കുത്തുകളിൽനിന്നും അവൻ വിമുക്തനല്ല. പുത്തൻ ജീവിതാഭിലാഷങ്ങളും, പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ആശകളുമുതലായവ അയാളിൽ മുളയെടുക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ശക്തിയേറിയ പ്രലോഭനങ്ങളും അയാളെ അലട്ടുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എങ്കിലും തളരാതെ മുന്നോട്ടു കുതിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനാവണം. തങ്ങളുടെ ശ്രുതയെ സ്നേഹിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ ഓരോ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയും വളരെ ജാഗരൂകനാകണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും നിലനില്പും സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് ഈ പുണ്യത്തിന്റെ സമ്പാദനത്തിലാണ്. അപകടകരമായ പരിത:സ്ഥിതികളിൽപ്പോലും ശ്രുത സധൈര്യം പരിരക്ഷിച്ചു വിജയപൂർവ്വം മുന്നേറണം. ഓരോ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയും പൗരോഹിത്യ ബ്രഹ്മചര്യത്തേയും ശ്രുതാസംരക്ഷണത്തേയും അതിനു തനിക്കുള്ള കടമയേയും പറ്റി നന്നായി പഠിക്കട്ടെ (കാ. നി. 132). പിന്നീട് അവർക്കു നേരിടുവാനിരിക്കുന്ന വിവിധങ്ങളായ അപകടങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ. കുട്ടിക്കാലംമുതൽ, ക്രൈസ്തവതത്വസംഹിത നല്കുന്ന

മാർഗ്ഗരം സ്വീകരിച്ച്, ശക്തിയേറിയ പ്രലോഭനങ്ങളെ വിജയകരമായി നേരിടുവാനും, ഭാവിയിൽ വരുവാനിരിക്കുന്ന അപകടങ്ങളെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാനും ശക്തരാകട്ടെ" (Menti Nostræ).

പ്രലോഭനങ്ങളും മാനുഷികമാണ്. പ്രബലമായ പ്രലോഭനങ്ങളും, ശക്തമായ ലൈംഗികാസക്തിയും ഒരുപക്ഷേ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം. ഇവ ശ്രേഷ്ഠതയുടെ വിരോധമാണെന്നോ, അഥവാ വളരെയധികം പ്രലോഭനങ്ങളുള്ള വ്യക്തിക്ക് ദൈവവിളിയില്ലെന്നോ വിധിക്കാവതല്ല. പ്രലോഭനങ്ങളെ വിജയപൂർവ്വം എതിരിടുന്നതിലാണ് ശ്രേഷ്ഠത നിലകൊള്ളുന്നത്. ആത്മീയമായും ശാരീരികമായും ഇവയോടെതിരിടുവാൻ നമുക്ക് കഴിയും. സുദീർഘമായ ഒൻപതു വർഷത്തേ പരിശീലനംകൊണ്ടു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിക്ക് ശാരീരിക ബലഹീനതയോടെതിർത്തു വിജയിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. 'നിർമ്മലമായ ജീവിതം നയിച്ചു ശ്രേഷ്ഠതയെ അഭംഗം പരിരക്ഷിക്കുന്നുവെന്ന ബോധം വരാത്ത വ്യക്തിക്ക് അഞ്ചാം പട്ടവും ആറാം പട്ടവും അനുവദനീയമല്ല. ക്രൂടാതെ, ഇവ സ്വീകരിച്ചവർ നിർമ്മലജീവിതം നയിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അവരെ തൽസ്ഥാനത്തുനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കേണ്ടതുമാണ്" എന്ന് ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ പറയുന്നു. ഇതേ ആശയംതന്നെയാണ് പരി. പിതാവു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് 'പൗരോഹിത്യ വിശ്രുതി' എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ പറയുന്നത്: "....എപ്പോഴെങ്കിലും യുവവൈദികവിദ്യാർത്ഥിയിൽ ശ്രേഷ്ഠതയ്ക്കെതിരായ

ചാപല്യങ്ങൾ കാണപ്പെടുകയും, അവയിൽനിന്നു വിമുക്തി നേടുവാൻ അസാധ്യമെന്നു ബോധപ്പെടുകയും ചെയ്താൽ അയാളെ പട്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പെങ്കിലും പുറംതള്ളേണ്ടതാണ്.” സഭയുടെ നിയമമനുസരിച്ച്, ബ്രഹ്മചര്യസംരക്ഷണത്തിൽ വിജയംവരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്ന ഒരുവനു വൈദികജീവിതത്തിൽ ആശയ്ക്കു വഴിയില്ല.

വൈദികന്റെ ചുമതല

“പലർക്കും നിത്യസംയമനം വിഷമമേറിയ ഭാരം തന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ട്, വൈദികാന്തസ്സിലേക്കോ സന്ന്യാസാവസ്ഥയ്ക്കോ ആഹ്വാനമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്ന യുവാക്കളുടെ ആദ്ധ്യാത്മനിയന്താക്കളായ വൈദികർക്ക് ഗൗരവാവഹമായ ചുമതലയുണ്ട്. തങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിനു വിധേയരായവരുടെ സ്വഭാവഗുണങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി അവർ പഠിക്കണം. ആജീവനാന്തം അന്യനുമായും അപകടം ക്ഷണിച്ചുവരുത്താതെയും വിരക്തിയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സുരക്ഷിതം നടക്കുവാനുള്ള ശക്തി അവർക്കുണ്ടെന്നു തങ്ങൾക്കു ബോധപ്പെടാത്ത ഒരുത്തരേയും മേൽപറഞ്ഞ ജീവിതാവസ്ഥകളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു വൈദികർ ഒരിക്കലും അനുവദിക്കരുത്. ദൈവവിളിയുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കപ്പെടുന്നവരെ വിവേകപൂർവ്വം പരിരക്ഷിക്കുക. ആവശ്യമെന്നു കണ്ടാൽ ഡാക്ടരുടെ അഭിപ്രായവും ആരായേണ്ടതാണ്. എന്നിട്ടും ഇരുതരമായ വല്ലകുറവും, പ്രത്യേകിച്ചു ബ്രഹ്മചര്യജീവിതസാഹചര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അവശേഷിക്കുന്നെങ്കിൽ, അദ്ധ്യാ

ത്മനിയന്ത്രാക്കളായ വൈദികർ ഇടപെട്ട പരിപൂർണ്ണ ബ്രഹ്മചര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ജീവിതസ്ഥിതികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിൽനിന്ന് അവരെ പിന്തിരിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ, തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ നിന്നും, സന്ന്യാസവാശ്രമങ്ങളം ചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും അവരെ തടയേണ്ടതു് അദ്ധ്യാത്മനിയന്ത്രാക്കളായ വൈദികരുടെ ചുമതലയും കടമയുമാണ്. ഈ കടമ ഏറ്റവും ഗൗരവാവഹമാണ്"" (Sacra Virginitas 25-3-1954).

പരിശുദ്ധവും പാവനവുമായ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള യുവാക്കൾ ധാരാളമുണ്ടാകട്ടെ. ഇങ്ങനെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരം ശ്രവിച്ച് അവിടുത്തേ മന്ദിരത്തോപ്പിൽ അദ്ധ്വാനിക്കുവാൻ കഴിവുറ്റ വേലക്കാർ വർദ്ധിക്കട്ടെയെന്ന നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

സഭയുടെ പ്രതീക്ഷ

അഖിലലോകവ്യാപകമായ സഭയുടെ പൊലിയാത്ത പ്രതീക്ഷകളം ഇന്നത്തെ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളിലാണ്. തന്മൂലം പരിപാവനമായ ജീവിതനൈർമ്മല്യത്തോടും ശുദ്ധതാപൂരിതമായൊരാത്മാവോടുംകൂടി അവർ ജീവിതരംഗത്തു കടന്നു വരണമെന്ന പ. പിതാവു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. തിരുമേനി തുടരുന്നു: "..... സഭയുടെ ഈടുറ്റ പ്രതീക്ഷകളം നിങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. പതിനായിരങ്ങളം വഴിക്കണ്ണുമായി നിങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. അഭൗമികമായ വിജ്ഞാനവും ജീവദായകമായ വാഗ്ധോരണിയും നിങ്ങളം

ക്കുണ്ട്. നിത്യജീവനും പ്രകാശവുമായ ക്രിസ്തു നിങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥഭക്തി, ക്രിസ്തീയവിനയം, നലം തികഞ്ഞ എളിമ, നിഷ്കളങ്കമായ ശുദ്ധത ഇവയോടുകൂടി ഈശോയുടെ ദിവ്യഹൃദയത്തിനനുരൂപരായ വൈദികരായി രംഗത്തു പ്രവേശിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുക. പരിപൂർണ്ണമായ അറിവിനേറെയും അവികലമായ വിശ്വാസിയുടേയും പരിണതഫലമാണു പൗരോഹിത്യം. ഇതിലേയ്ക്കു ലക്ഷ്യംവെയ്ക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ യാതൊരു പ്രവർത്തനപരിപാടിയും ഫലശൂന്യമാവില്ല. നിങ്ങളുടെ അപ്പസ്തോലികജീവിതം ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നു. സഭ ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ അഭൗമികവിജ്ഞാനത്താൽ പ്രശോഭിതരും ജീവിതനൈർമ്മല്യത്താൽ പ്രകാശിതരും വരപ്രസാദധോരണിയിലാമഗ്നരും ആയിത്തീരട്ടെ നിങ്ങൾ ഓരോരുത്തരും പൗരോഹിത്യപദസ്ഥീകരണദിനം. ഇങ്ങനെ, ജനതയ്ക്കു പ്രചോദനം പകരുന്ന നിങ്ങളുടെ വചനത്താലും പ്രവൃത്തിയാലും ദൈവനത്തിനു നിങ്ങൾ രൂപം കൊടുക്കുവിൻ."

ആഞ്ഞ്

ആശകൾ അലരണിയുന്ന

മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ വിരൽപ്പാടുകൾ പതിക്കുന്നതിനു കഴിവു ജീവിതപരിതോവസ്ഥകൾക്കുണ്ട്. ഭാവിയിൽ മുളച്ചു വളർന്നു വികസിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ദൈവവിളിയുടെ ബീജം ഓരോ വ്യക്തിയിലും സുഷുപ്തിയിൽ നിർലീനമാണ്. അതു വ്യക്തിയുടെ വളർച്ചയോടൊപ്പം ജീവിതവുമായി ചുറ്റിപ്പിണഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദൈവവിളി വിളഞ്ഞു പുഷ്പിക്കുന്നതിനോ, ഉണങ്ങി നശിക്കുന്നതിനോ കൈമുതലിറക്കുവാൻ ശക്തമാണു പരിതോവസ്ഥകൾ. യുവത്വത്തിന്റെ നടപ്പാതയിലൂടെ മുന്നേറുന്ന വ്യക്തിക്ക് ഏറ്റവുമടുത്തുണ്ടുന്ന പരിത:സ്ഥിതികൾ മൂന്നാണ്. ഭവനം, വിദ്യാലയം, ഇടവക. അവന്റെ ദൈവവിളിക്ക് ഇവയോട് അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ട്.

1. കുടുംബത്തിൽ

യുവജനങ്ങളുടെ ദൈവവിളിയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കുടുംബത്തിന് അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനമു

ണ്ട്. ദൈവഭയം, ഉറച്ച വിശ്വാസം, തീക്ഷ്ണത, പര സ്നേഹം, മാതാപിതാക്കന്മാരോടുള്ള ബഹുമാനം, മത ത്തോടും മതപരമായ ചടങ്ങുകളോടുമുള്ള സ്നേഹാദര ങ്ങൾ, ഭക്തി മുതലായവ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ക്രിസ്തീയഭവ നമാണ് ദൈവവിളിയുടെ ഉറവിടം. കുട്ടികൾ ആദ്യ പാഠം കരസ്ഥമാക്കുന്നതു കുടുംബത്തിൽനിന്നാണ്. ഫാ. കെല്ലർ പള്ളിക്കു പഠിക്കാൻപോകുന്നെന്നു കേട്ട മാ താവ് ആനന്ദതുന്ദിലയായി ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു: "ഇതിനല്ലയോ, ഇതിനുതന്നെയല്ലയോ മകനേ ഞാൻ ഇത്രയുംനാൾ പ്രാർത്ഥിച്ചതു്." അതേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവവിളിക്ക് അവൾ ചെറുപ്പത്തിലേ അടിത്തറ പാ കിയിരുന്നു. ദൈവഭക്തരായ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ദൈ വം നല്കുന്ന മഹത്തായ ദാനമാണു മക്കളിൽ ചിലർ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കോ സന്ന്യാസത്തിലേക്കോ വിളി ക്കപ്പെടുക എന്നതു്. ഇന്നു വൈദികരായി ദൈവത്തെ മഹത്പപ്പെടുത്തുന്ന ഏതു വ്യക്തിയോടു ചോദിച്ചാലും മന്ദസ്മിതേന അദ്ദേഹം പറയും, എന്റെ ദൈവവിളി ക്കു വഴിതെളിച്ചതു എന്റെ അപ്പൻ, എന്റെ അമ്മ, കുടുംബത്തിലേ അനുകൂല പരിത:സ്ഥിതികൾ ഇവ ആ ണെന്നു്.

ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ പതിനൊന്നാം പീയൂസ് പറയുന്നു: "മദ്ബഹായിലേക്കു പുഷ്പങ്ങൾ ശേഖരിക്കു ന്നതിനുള്ള തോട്ടങ്ങളാണു യഥാർത്ഥകത്തോലിക്കഭവ നങ്ങൾ. ഉറച്ച വിശ്വാസവും ധീരസുകൃതങ്ങളും അ ഭ്യസിച്ച പിതാവും, വിശുദ്ധിയും സ്നേഹവും ഒത്തിണ ങ്ങിയ മാതാവും, ദൈവസ്നേഹവും പരസ്നേഹവും നിറ

ഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന അംഗങ്ങളും ഉള്ള ലളിതമായ കുടുംബരംഗത്തെയാണു തിരുസ്സഭ ബഹുമാനിക്കുന്ന അനേകം മെത്രാന്മാരും വൈദികന്മാരും തങ്ങളുടെ ദൈവവിളിക്കും ആത്മാക്കളുടെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനും കാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്." "കുടുംബമണ്ണിൽ എത്ര ഗാഢമായി സുകൃതത്തിന്റെ വിത്തുകൾ പാകുകയും, ഉപദേശവും ഉദാഹരണവും കൊണ്ടു കുട്ടികളെ മതതത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർ എത്ര അധികം ശ്രദ്ധയുള്ളവരായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ, അത്ര അധികമായിരിക്കും സമുദായത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുപകരിക്കുന്ന ഫലം പുറപ്പെടുക. അതിനാൽ, ഗാർഹികസമുദായം വിശുദ്ധമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രം പോരാ, അതു വിശുദ്ധമായ നിയമങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെടുകയും വേണമെന്നതു പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണു" എന്നു ലെയോ പതിമ്മൂന്നാമൻ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

വളരുന്ന ബേബിച്ചൻ

യഥാർത്ഥ കത്തോലിക്കഭവനത്തിനു സഭയിൽ നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടു്. സഭയുടെ ഉയർച്ചയ്ക്കും നിലനില്പിനും, ആത്മാക്കളുടെ വിശുദ്ധീകരണത്തിനും ആവശ്യമായ ദൈവവിളിയുടെ വിളനിലമാണവിടം. ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ കുട്ടികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ശിക്ഷണമാണു പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ഉത്തമമായ ദൈവവിളിയെ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുവാൻ അവർക്കു പ്രാപ്തി നല്കുന്നതു്. മാതാപിതാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റങ്ങളും സംസാരവും സൂക്ഷിച്ചു വീക്ഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ 'ബേബിച്ചൻ'

ന്റെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽ അവ നിത്യമായി ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു; ക്രമേണ അവ അവനിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യപാഠങ്ങൾ അവൻ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുന്നതു് അവരിൽ നിന്നാണു്. അതേപ്രായത്തിൽ, തന്റെ വീട്ടിൽ വരുന്ന അതിഥികളെ അവൻ സൂക്ഷിച്ചു വീക്ഷിക്കുന്നു, ആരെ തന്റെ ആദർശമായി സ്വീകരിക്കണമെന്നു ചിന്തിച്ചു്. കത്തോലിക്കവൈദികന്മാരോടും, ശെമ്മാശ്ശന്മാരോടും മറും മാതാപിതാക്കന്മാർ കാണിക്കുന്ന ബഹുമാനവും ഭക്ത്യാദരവുകളുമല്ല പിന്നീടു് അവൻ ഒരു വൈദികനായിത്തീരുവാൻ പ്രേരകമായതെന്നാരറിഞ്ഞു? പക്ഷേ, എത്രയെത്ര ബേബിച്ചന്മാരുണ്ടു് അനനുകരണീയരായ മാതാപിതാക്കളെ ആദർശമായി സ്വീകരിക്കുകയാൽ അമൂല്യമായ ജീവിതം പരാജയത്തിൽ ഹോമിച്ചതായി! ഒരിക്കൽ അറിവുള്ള ഒരമ്മ പറഞ്ഞു: "എന്റെ കുട്ടി അഞ്ചു വയസ്സുവരെ എന്റെകൂടെ ജീവിച്ച ശേഷം എവിടെയെങ്കിലും പോകട്ടെ" എന്നു്. വളരെ പ്രഗത്ഭമായൊരു പ്രസ്താവമാണിതു്. ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമിടുന്ന പ്രായമാണിതു്. ഇവിടെ അവനു ലഭിക്കുന്ന അറിവു മരണംവരെ അവനെ നയിക്കുന്നു. ഇതു ലഭിക്കുന്നതോ, വത്സല മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നും കൂടുംബത്തിൽനിന്നും!

കുട്ടിപ്രായം മുതൽ ദൈവഭയത്തിലും യഥാർത്ഥ ക്രിസ്തീയഭക്തിയിലും തങ്ങളുടെ പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്തുക. ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനോടും, നമ്മുടെ അമ്മയോടും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട പ്രത്യേകഭക്തി അവരിൽ ത

ഴച്ചുവളരുവാൻ അടിസ്ഥാനമിടുക. വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങളോടും ആളുകളോടും, ബഹുമാനവും ആദരവും അവർക്കു കാണിച്ചു കൊടുക്കുക. ഇവവഴി കുട്ടികൾ തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ ഭക്തജീവിതത്തിനേറെയും, ക്രിസ്തീയസ്നേഹത്തിനേറെയും ആദർശത്തെക്കാണുന്നു; അനുകരിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കവൈദികരെക്കുറിച്ചും, സഭാപിതാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചും, പാരമ്പര്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സഭയുടെ പരിശുദ്ധമായ ആചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർ ബഹുമാനപുരസ്സരം സംസാരിക്കുന്നു. നിഷ്കളങ്കജീവിതം നയിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കൾ അനുദിനം ഭക്തിയോടെ ദിവ്യകാരുണ്യം സ്വീകരിക്കുന്നതും, സഭാനിയമങ്ങൾക്കു സസന്തോഷം തലകുനിച്ചു തികഞ്ഞ തീക്ഷ്ണതയോടെ ഉപവാസം, നോമ്പുമുതലായവ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതും മറ്റും കാണുമ്പോൾ ഓമനക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അവ അതേപടി പകർത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. കുടുംബപ്രാർത്ഥനാവേളയിൽ കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കളുടെ ചുറ്റും ഭക്തിനിർഭരം മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥനാസുമങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ദൈവം വളരെയധികം സംപ്രീതനാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള കുടുംബങ്ങളിലേ കുട്ടികൾ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സന്മാതൃകകൾ പകർത്തിയെടുക്കുമ്പോൾ "നിങ്ങൾ എന്നെ അനുഗമിക്കുക; നിങ്ങളെ ഞാൻ മനുഷ്യരെ പിടിക്കുന്നവരാക്കാം" എന്ന ദിവ്യാഹ്വാനം സുസ്പഷ്ടം ശ്രവിക്കുകയും അവിടുത്തെ അനുഗമിക്കുകയും ചെയ്യുകയില്ലെന്നാരറിഞ്ഞു?

കുടുംബം പിള്ളത്തൊട്ടിൽ

നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഒരു ദിവസ്യ മെത്രാപ്പോലീത്താ ഒരു ഇടയലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: "കുടുംബമാണു വൈദികരുടേയും സന്യാസിനികളുടേയും പിള്ളത്തൊട്ടിൽ. കുടുംബങ്ങളിൽ ക്രിസ്തീയചൈതന്യം വളർന്നു വരുന്നതോടൊപ്പം ദൈവവിളിയും വളർന്നുവരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാർ ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കി മക്കളെ ക്രിസ്തീയചൈതന്യത്തിൽ വളർത്തേണ്ടതും ദൈവവിളിയുള്ളവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതുമാണു." അതെ, യഥാർത്ഥകത്തോലിക്കചൈതന്യത്തിന്റെ നിറകുടത്തിൽനിന്നേ നല്ലനല്ല ദൈവവിളി നിരർഗ്ഗളം നിസ്സ്വളിക്കുകയുള്ളൂ.

ഡോക്ടർ മഹോണി പറയുന്നു: "പൗരോഹിത്യവും ചെറുപ്പംമുതൽക്കേ കുട്ടികൾക്കു മൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർ മടിക്കേണ്ടാ. കാലത്തിന്റെ തികവിൽ കുട്ടികളുടെ സ്വഭാവവും ചായ്വുകളും വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളും, വൈദികസ്ഥാനാർത്ഥിയായി മെത്രാനു സമർപ്പിക്കപ്പെടുവാൻ അവർ അർഹരാണോ എന്നു." കുഞ്ഞുമക്കളുടെ സമുന്നതമായ ഭാവിയെപ്പറ്റി നൂറുനൂറു സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്ന മാതാപിതാക്കൾ ലൗകികസ്ഥാനമാനങ്ങളുടെ മനോഹാരിതയെ അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തിക്കാണിച്ചു ബാലമനസ്സുകളെ അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കുന്നതിനു പകരം, പൗരോഹിത്യത്തേയും വിരക്തജീവിതത്തേയും പറ്റി സംസാരിക്കുകയും,

ദൈവപുത്രശ്രേഷ്ഠയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ.

ഭാഗ്യശാലികൾ

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ആശയാഭിലാഷങ്ങൾ മൊട്ടിട്ട വികസിക്കുന്നതാണു വൈദികൻ. മകൻ പൗരോഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടുക, മകൾ ക്രിസ്തുനാഥന്റെ മണവാട്ടിയാകുവാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുക, എന്നിവയിൽക്കവിഞ്ഞു് ഏതൊരു മഹനീയസ്ഥാനമാണു മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു ലഭിക്കുക!

ഓരോ വൈദികനും ദിവസേന ദിവ്യബലിപീഠത്തിൽവച്ചു തന്റെ സ്നേഹംനിറഞ്ഞ മാതാപിതാക്കൾക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു: "കാരുണ്യവാനായ ദൈവമേ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവിനേയും അമ്മയുടേയും ആത്മാക്കളോടു് അങ്ങു ദയാലുവായിരിക്കണമേ. അവരുടെ തെറ്റുകളെ അവിടുന്നോർക്കരുതേ. അവരുടെ സത്പ്രവൃത്തികളെമാത്രം അവിടുന്നോർക്കണമേ. ദൈവമേ, അവിടുത്തെ നിത്യപറുദീസയിൽവച്ചു് അവരെ വീണ്ടും ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള മഹാഭാഗ്യം എനിക്കു കൈവരുത്തണമേ." ഇതെത്ര ആശ്വാസകരമാണു്!

ബാല്യകാലങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു പ്രീതികരവും ആദർശപരമായ നല്ല ജീവിതത്തിനടിത്തറ പാകിയതുമായ വത്സല മാതാപിതാക്കന്മാരെ എങ്ങനെയാണു പിൽക്കാലങ്ങളിൽ സ്നേഹസമ്പന്നനായ വൈദികൻ മറക്കുക? "നല്ല അമ്മയെ എനിക്കു തന്നതിനു ദൈവ

മേ, അങ്ങേയ്ക്ക് നന്ദി പറയുന്നു" എന്നു വി. ഗ്രിഗരി നസ്യാൻസൻ പറയുന്നു. പോളണ്ടിലെ മെത്രാൻ 1927-ൽ കർത്തിനാൾപദത്തിലേക്കാരോഹണം ചെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്റെ അമ്മയ്ക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതി: "പ്രിയപ്പെട്ട അമ്മേ, പരിശുദ്ധപിതാവ് ഇന്നേദിവസം കത്തോലിക്കസഭയിലെ ഒരു രാജകുമാരനായി എന്നെ ഉയർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന് അമ്മയോടാണ് ഞാൻ ക്രൂതൽ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ദൈവപരിപാലന എന്നെ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം അവിട്ടത്തെ മാതൃകരങ്ങൾ എന്നെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു. എനിക്കു ക്രൂതൽ വിശ്വാസവും ഭക്തിയും ജനിക്കുന്നതിനു കാരണം ബാല്യകാലത്ത് അമ്മ എന്നെ പഠിപ്പിച്ച മതതത്വങ്ങളാണ്. സഭയുടെ അധികാരത്തിനു യോജിച്ചവിധം എന്റെ ശ്ലൈഹികാശീർവാദം നല്കുന്നതോടൊപ്പം, ക്ഷീണിച്ചതും അധ്വാനിച്ച് എന്നെ വളർത്തിയതുമായ മാതൃകരങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള വാഴ്വ് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു." ഇതിൽപ്പരം മറെറന്താണ് ഒരു കത്തോലിക്കമാതാവിന് അഭികാമ്യമായിട്ടുള്ളത്?

വി. ഫ്രാൻസിസ് സാലസിനോട് മരണാസന്നയായ പ്രിയമാതാവ് ഇങ്ങനെ അഭ്യർത്ഥിച്ചു: "പ്രിയ മകനേ, അവസാനമായി മകനെന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് ഒരു ചുംബനവും വൈദികനെന്ന നിലയിൽ ഒരു വാഴ്വും തന്ന് എന്നെ നിത്യമായി യാത്ര അയച്ചാലും." ഇതാണവളുടെ അന്തിമാഗ്രഹം. വി. ഡോൺബോസ്കോയുടെ മാതാവു മകനോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു: "മകനേ, ഞാൻ യാതൊന്നും നിന്നിൽനിന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല, ദരിദ്ര

യായി ഞാൻ ജനിച്ചു, ദരിദ്രയായി ജീവിച്ചു; ദരിദ്രയായി മരിക്കുന്നതിനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചാൽമാത്രം മതി." ഏകാഭിലാഷം. വൈദികരുടെ അമ്മമാർക്കു ലഭിക്കുന്ന അസുലഭഭാഗ്യം.

ഇംഗ്ലണ്ടിലേ സുപ്രസിദ്ധനായ കർദ്ദിനാൾ വോണിനെപ്പറ്റി നാം കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ എട്ടു മക്കളിലൊരുവനാണ് അദ്ദേഹം. ദൈവാനുഗ്രഹത്തിന്റെ നിറകുടമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം. അതുകൊണ്ടു ദൈവം വോണിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ കണക്കിലേറെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഒരു മകൻ കർദ്ദിനാൾ, അപരൻ മെത്രാപ്പോലീത്താ, മൂന്നാമതൊരാൾ മെത്രാൻ, മറ്റു മൂന്നു വൈദികർ! പോരേ? ഇതില്പരമെന്തുണ്ട് ആശ്വാസകരമായി?

രണ്ടു മാതാക്കൾ

സ്റ്റെപ്പിനാക്കു തിരുമേനിയെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ ചുരുക്കമാണ്. അദ്ദേഹം തന്റെ അമ്മയുടെ ഏഴാമത്തെ സന്താനമാണ്. തന്റെ പതിനൊന്നു മക്കളിൽ ഒരുവനെയെങ്കിലും ദൈവശുശ്രൂഷയിലേക്കു വിളിക്കണമേയെന്ന് അവർ ദൈവത്തോടു കേണുവീണപ്രാർത്ഥിച്ചു. അവർ തുടർച്ചയായി മൂന്നു ദിവസംവീതം മുപ്പതു വർഷത്തേക്കു തൽകാര്യസാധ്യാർത്ഥം ഉപവസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവളുടെ പ്രാർത്ഥന ഫലസമൃദ്ധമാകത്തക്കവിധം ഇതിനിടയ്ക്കു വേറൊരു സംഭവമുണ്ടായി. മിസ്സിസ് ഫാവ്‌ലക്ക എന്ന അമേരിക്കൻവനിത ഒരു വൈദികവി

ട്യാർത്ഥിയെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ഡോളർ വളരെക്കാലത്തെ പരിശ്രമഫലമായി സമ്പാദിക്കുകയും, റോമിലെ ഹങ്കേറിയൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂറ്റിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഹാവ്‌ലക്ക് മരിച്ചുവെങ്കിലും, മകൾക്ക് ഹങ്കേറിയൻ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂറ്റിൽനിന്ന് ഒരു കത്തു ലഭിച്ചു. അതിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു: "…. താങ്കളുടെ അമ്മ അയച്ചുതന്ന പണം ഒരു വൈദികവിദ്യാർത്ഥിയുടെ പഠനച്ചിലവിനായി വിനിയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹം വൈദികനാകുകയും, പിന്നീടു മെത്രാനാകുകയും ചെയ്തു. 'ഇന്ന്' അദ്ദേഹം കർത്തിനാളാണ്. അദ്ദേഹമാണു കർത്തിനാൾ സ്റ്റെപ്പിനാക്ക്…..". രണ്ടു മാതാക്കൾക്കു ദൈവം നല്കിയ അനർഘനിധിയാണു കർത്തിനാൾ സ്റ്റെപ്പിനാക്ക്.

"വിധവയുടെ കൊച്ചുകാശ്"

കർത്തിനാൾ പീ (Pie) ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി. ഞാനൊരു അനാഥബാലനെ അറിയും. അയാൾക്കു വൈദികനാകണമെന്നാണാഗ്രഹം. ഒരിക്കൽ, അയാൾ കത്തീഡ്രൽദൈവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥനാനിമഗ്നനായിരുന്നപ്പോൾ അശ്രുകലുഷിതനായി. അവൻ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു പാവപ്പെട്ട തൊഴിലാളിസ്ത്രീ അവനെ കണ്ടുമുട്ടുകയും, സാന്ത്വനവും, കരയുന്നതിന്റെ കാരണമന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ തന്റെ ഇംഗിതം അവളെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. "മകനേ, കരയേണ്ട; നിന്റെ ചെലവിനുള്ള പണം ഞാൻ തന്നുകൊള്ളാം. കുഞ്ഞു, സെ

മ്മിനാരിയിൽ ചേരൂ." അവർ അത്യുത്സാഹം ചെയ്തു. കർട്ടിനാർ തുടർന്നു: ആ അനാഥബാലൻ ഒരു വൈദികനാകുകയും, മെത്രാൻ, മെത്രാപ്പോലീത്താ എന്നീ നിലകളിലൂടെ കർട്ടിനാളായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം മറന്നാരുമല്ല; നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കുന്ന ഞാൻ തന്നെ ആ അനാഥബാലൻ.

വൈദികരാകാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന എത്രയെത്ര യുവാക്കൾ നമ്മുടെയിടയിലുണ്ട്. ഇതു പോലുള്ള ചില സാങ്കേതികതടസ്സങ്ങൾ അവരെ നിരാശരാക്കുന്നു. ധനം വെച്ചുസൂക്ഷിക്കുന്ന കത്തോലിക്കർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വലിയനിക്ഷേപം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും ഇവർക്കു പ്രോത്സാഹനം നല്കേണ്ടതല്ലയോ. നല്ല വൈദികൻ, മെത്രാൻ, അഥവാ കർട്ടിനാൾ എന്നീ നിലയിൽ ദൈവസേവനത്തിനും ലോകനന്മയ്ക്കും ഈടുറ്റ കൈമുതലിറക്കുവാൻ പോരുന്ന ദൈവവിളികൾ! ഇവ ക്രയ്യടഞ്ഞുപോകുവാൻ ഉദാരമതികളായ നാം അനുവദിക്കരുത്.

വഴിയടയ്ക്കുകയോ?

ചില മാതാപിതാക്കന്മാരുണ്ട്. സന്ന്യാസത്തിനോ, പൗരോഹിത്യത്തിനോ പോകുവാൻ മകൾ അഥവാ മകൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവശ്യമായ ഗുണങ്ങളവർക്കുണ്ട് എന്നൊക്കെ ഗ്രഹിച്ചിട്ടും ലൗകികമായ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞ് അവർക്കു വിലങ്ങടിച്ചു നില്ക്കുക! തന്നെയോ, ജീവിതാവസ്ഥ തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരമായിരിക്കണമെ

ന്ന ശഠിക്കുകയും കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു! ഇതിനെക്കാൾ കഷ്ടതരം മറ്റെന്താണുള്ളതു്? വി. തോമസ് അക്വിനാസ് തുടങ്ങിയ മഹാ പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായമിതാണു്: മക്കളുടെ ദൈവവിളിയിൽ യഥേഷ്ടം കൈകടത്തി അവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു് ഏതെങ്കിലുമൊരു ജീവിതാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചുകൂടാ.

ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ പതിനൊന്നാം പീയൂസ് 'കത്തോലിക്കാപൗരോഹിത്യം' എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിൽ കുട്ടികളുടെ ദൈവവിളിക്കു വിഘാതമായിനിന്നു് അവരുടെ ദൈവവിളിയെ നശിപ്പിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരെ കഠിനമായി കുറ്റപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. "പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കോ സന്ന്യാസത്തിലേക്കോ തങ്ങളുടെ മക്കൾക്കു ദൈവവിളി ലഭിക്കുമ്പോൾ അതിനോടു സഹകരിക്കുവാൻ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു പലപ്പോഴും സാധിക്കുന്നില്ലെന്നു കാണുന്നതു സങ്കടകരമാണു്. ഏതു പ്രതിബന്ധങ്ങളും വലിച്ചിട്ടു ദൈവവിളിയെ എതിർക്കുന്നതിനു് അങ്ങനെയുള്ള മാതാപിതാക്കൾക്കു യാതൊരു മനസ്സാക്ഷിക്കടിയുമില്ല. കൂടുതൽ പരിപൂർണ്ണമായൊരു ജീവിതാവസ്ഥയിലേക്കുള്ള ദൈവവിളി മാത്രമല്ല, അവർ എന്തെല്ലാം കാര്യമായി സ്നേഹിക്കുന്ന ആ ആത്മാക്കളുടെ മനസ്സാക്ഷിയും നിത്യരക്ഷപോലും അപകടത്തിലാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനും അവർ തയ്യാറാകുന്നു. യഥാർത്ഥകത്തോലിക്കജീവിതം നയിക്കുന്നവരുടേയും, ഉൽകൃഷ്ടവംശത്തിൽപ്പെട്ടവരും ഉയർന്ന സംസ്കാരം ലഭിച്ചവരുമായ ആളുകളുടേയും ഇടയിൽപോലും ഇങ്ങനെയു

ള്ള മാതാപിതാക്കന്മാരെ കാണാവുന്നതാണ്. ഇതു ശോചനീയമായ അവസ്ഥയാകുന്നു..... ഒരുവന്റെ ദൈവവിളിയെ ഒറിക്കൊട്ടുക്കുന്നതു—വാക്കു വളരെ കാഠിന്യമുള്ളതെന്നു കരുതേണ്ടതില്ല—മക്കൾക്കു മാത്രമല്ല അവർക്കു ദുരുപദേശം നല്കിയ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കും പിന്നീടു കണ്ണുനീരിനു കാരണമായിവെച്ചിട്ടുള്ള ദീർഘവും സങ്കടകരവുമായ സംഭവങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ദീർഘമായ ആ കണ്ണുനീർപ്രവാഹം നിത്യമാകാതിരിപ്പാൻ ദൈവം കടാക്ഷിക്കട്ടെ."

മാതാപിതാക്കന്മാർ മക്കളുടെ ദൈവാഹ്വാനത്തിന്റെ സ്ഥിരതയെ പരീക്ഷിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. അവരുടെ ദൈവവിളിക്കു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നെങ്കിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ ചാവുദോഷം പിഴയ്ക്കുന്നുവെന്നു കാനൻ ജെ. കാർട്ടമെൽ എന്ന സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു.

രത്നം പന്നികളുടെ മുമ്പിൽ

മാതാപിതാക്കന്മാർ കുട്ടികളെ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു തള്ളിക്കയറ്റുകയോ, യഥാർത്ഥദൈവവിളിയുള്ളവരെ പിന്തിരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്. മക്കളെ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കു ബലംപ്രയോഗിച്ചു പ്രവേശിപ്പിക്കുകയെന്ന പഴയപതിവു വളരെ ശോചനീയമാണ്. ഇന്നും ചിലർ അതാവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. മക്കളിൽ ഏറ്റവും ഇളയവനെ 'അച്ചനാക്കാൻ' തിരിഞ്ഞു നിത്തുക; മകളെ കന്യകാലയത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുക മുതലായവയുടെ അടിയിൽ തെളിഞ്ഞു കാണു

ന്ന തത്വം മേല്പറഞ്ഞതുതന്നേ. നമ്മുടെ നാട്ടിലേ ഒരു മാന്യൻ സംഭാഷണമദ്ധ്യേ ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി.. "ചില 'കാളനും കുളനു'മൊക്കെ അച്ചനാകുവാൻ പോകുന്നതുകൊണ്ടാണു ഞങ്ങളുടെ കുടുംബത്തിൽനിന്നു് ആരെയും അച്ചനാകാൻ വിടാത്തതു്." 'കാളനും കുളനു'മെന്നു പറഞ്ഞാൽ വലിയ ധനികന്മാരല്ലെന്നർത്ഥം. മക്കളെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു പൗരോഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യമാണു് ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നിസ്സംശയം. എന്നാൽ, കാരണം മറിച്ചാണു്. മറ്റുള്ളവരേക്കാൾ മികച്ചൊരു ധനസ്ഥിതി ഉണ്ടായപ്പോൾ സുഖലോലുപത്തിൽ ആമഗ്നരാവുകയും, ദൈവവിളിയുടെ സ്വരം ശ്രവിക്കുവാൻ അവരുടെ മക്കൾ അപ്രാപ്തരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു!

കാനൻനിയമം 971–ൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "യഥാർത്ഥയോഗ്യതയുള്ളവരെ പൗരോഹിത്യാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതെ തടയുകയോ, ദൈവവിളി ഇല്ലാത്തവരെ തൽസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു നിയമവിരുദ്ധമാണു്." ടെന്റ്സൂനഹദോസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, മേൽപ്പറയപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കളും രക്ഷാകർത്താക്കളും മഹാപരാധികളാണു്. "ഇങ്ങനെയുള്ളവർ മാതാപിതാക്കളേയല്ല, പ്രത്യുത നിർദ്ദയരായ ഘാതകരാണു്" എന്നു വി. ബർണ്ണാർഡിന്റെ അഭിപ്രായം സ്മർത്തവ്യമാണു്. ജീവിതവാസന്തികത്തിൽത്തന്നേ ആ കോമളവല്ലിയുടെ മൂലവിച്ഛേദം ചെയ്യുന്ന ഹൃദയശൂന്യർ! ദൈവതിരുമനസ്സിനു വിരോധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ദൈവദ്രോഹികൾ!

ഇവരെ ഭയപ്പെടണം. കാരണം, ഈശോ പറയുന്നു: "ശരീരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവരെയല്ല, ആത്മാവിനെ നശിപ്പിക്കുന്നവരെ നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടുവിൻ!" എന്ന്.

സന്താനങ്ങളുടെമേൽ അധികാരത്തിന്റെ ചെങ്കോൽ വഹിക്കുന്നവരേ, നിങ്ങൾ മക്കളുടെ ദൈവവിളിയിൽ വിവേകപൂർവ്വം വർത്തിപ്പിൻ. ഏറ്റവും വലിയ ബലി ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കുന്ന ആത്മസമർപ്പണവും, വലിയ സ്ഥാനം പൗരോഹിത്യവും, വലിയ ശുശ്രൂഷ ദൈവശുശ്രൂഷയുമാണ്. ദൈവശുശ്രൂഷയ്ക്കു നിങ്ങളുടെ മക്കളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുവിൻ. ദൈവം അനന്ത ജ്ഞാനിയാണ്. നിങ്ങളുടേയും കുടുംബത്തിന്റേയും മക്കളുടേയും നന്മയ്ക്കായി അവിടുന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ല മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ അശക്തരാണ്. അവിടുത്തെ ഹിതത്തിനു തടസ്സം നിൽക്കുവാൻ നിങ്ങൾ മടിക്കരുത്.

അല്മായ മേധാവിത്വം*

ദൈവവിളിയില്ലാത്ത അത്മായരെ പൗരോഹിത്യം മുതലായ ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് കയറ്റിവിടുന്ന പതിവു മദ്ധ്യയുഗങ്ങളിൽ സാധാരണമായിരുന്നു. മദ്ധ്യശ

(*) കാറോളിംങ്ങർ ചക്രവർത്തിക്കുശേഷം ഇതു പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. സാമ്രാജ്യം ശിഥിലീഭവിച്ചപ്പോൾ ഇടപ്രഭുക്കന്മാർ മെത്രാന്മാരേയും, സന്ന്യാസസഭാശ്രേഷ്ഠന്മാരേയും പിടിയിലൊതുക്കി തങ്ങളുടെ ഇച്ഛാനുവർത്തികളാക്കിത്തീർത്തു. സഭയ്ക്കു രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും നല്ലൊരു നിലപാടു സംജാതമായി. ക്രമേണ രാഷ്ട്രീയാധികാരികൾ സഭാനേതാക്കന്മാരിൽ കൈകടത്തിത്തുടങ്ങി. തലയെടുപ്പുള്ള പല അല്മായരും മെത്രാൻ, കർദ്ദിനാൾ തുടങ്ങിയ നിലകളിലെത്തി

തകങ്ങളിലെ ഉഷിച്ച ഫ്യൂഡലിസ്റ്റുവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഒരു ഉരന്തഫലമാണിതു്. പ്രഭുക്കന്മാർ, രാജാക്കന്മാർ, ചക്രവത്തിമാർ മുതലായ അല്മായനേതാക്കളും സമുദായ മുൻനിരയിൽ വരികയും സഭയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളിൽ യഥേഷ്ടം കൈകടത്തുകയും ചെയ്തു. സഭയിലെ ഉന്നതനിലകളിൽ അല്മായപ്രമുഖരുടെ പിന്തുണയോടേ അയോഗ്യരായ അത്ഥികളെ നിയോഗിക്കുക; ആധ്യാത്മികാധികാരങ്ങളും രാഷ്ട്രീയാധികാരികളും കൈകാര്യംചെയ്യുക തുടങ്ങിയ ഉഷിച്ച നടപടികളും രൂപംകൊണ്ടു. ഇതിനു് Lay investiture (അല്മായ മേധാവിത്വം) എന്നു പറയുന്നു (പേജ് 36 കാണുക). വി. പത്താം പീയൂസ് ഈ ഉഷിച്ച സമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി ഖേദിക്കുന്നുണ്ടു്. യഥാത്ഥദൈവവിളിയില്ലാത്ത വ്യക്തികളെ പൗരോഹിത്യാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും, ദൈവവിളിയില്ലെന്ന ഉത്തമബോധത്തോടേ വൈദികനാകാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുകയും, സ്വന്ത കുടുംബത്തിലെ അയോഗ്യനായ അംഗത്തെ സെമ്മി

ച്ചേർന്നു പ്രതാപത്തിനുവേണ്ടി കൈക്കൂലിയും 'കൈമണി'യും സ്വീകരിക്കുന്നതു സാധാരണമായി. മെത്രാസനം ഒഴിവാകുമ്പോൾ മെത്രാൻ മുടിയും മോതിരവും രാജാവിനെഏല്പിക്കുന്നു. രാജാവു വേറൊരുവനെ മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു് അവരോധിക്കുന്നു. സഭയുടേതായ ഇതിൽപ്പരം അധഃപതിക്കുവാനുള്ളൂ! ഗ്രിഗരി ഏഴാമൻ ഈ നയത്തെ ശക്തിയായി എതിത്തു പലരേയും മഹറോൻ ചൊല്ലി; ഒടുവിലവരെ തരംതാഴ്ത്തി. 1122-ൽ വോംസ് ഉടമ്പടി ക്രൂപവൽകൃതമായി. സഭയും രാഷ്ട്രവും സമ്മേളിച്ചു. സഭയുടെ ആധ്യാത്മികാധികാരത്തിൽ രാഷ്ട്രം അനാവശ്യമായി കൈകടത്തുകില്ലെന്ന ഉടമ്പടി ഒപ്പുവച്ചു. 1123-ലെ ഒന്നാം ലാറ്ററൻ സൂനഹദോസിൽവച്ചു് ഈ ഉഷിച്ച നടപടിക്കു പൂർണ്ണവിരാമമിട്ടു (Cfr. Catholic Dictionary)

നാരിയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ അധികാരികളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുമ്പോൾ നാം മധ്യയുഗങ്ങളിലെ കിരാതത്വത്തിലേക്ക് ഇഴിഞ്ഞിറങ്ങുകയാണു ചെയ്യുക. അവയുടെ പിന്നിൽ അടിഞ്ഞുകൂടുന്ന ക്രമക്കേടുകൾക്കും തിക്തഫലങ്ങൾക്കും നാം കാരണമായിഭവിക്കും. പുരോഗമിക്കുന്നൊരു യുഗത്തിലെ സാംസ്കാരിക മനുഷ്യൻ ഇതിനു കൂട്ടുനില്ക്കുകയോ?

മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനുമതി

ദൈവവിളിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളിലൊന്നു മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനുമതിയാണെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം ചിലപ്പോൾ കുടുംബത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള അഭിവൃദ്ധി, തങ്ങളുടെ അഭിലാഷപൂർത്തി ഇവയിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കും. ഇതിൽ, മക്കളുടെ ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്കോ, ദൈവികാഭിലാഷത്തിനോ സ്ഥാനമില്ല. ഏതദ്വിഷയകമായി, വി. ക്രിസോസ്തോം പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്: "മക്കളുടെ ആത്മീയോന്നമനത്തെ ലാക്കാക്കാതെ, ലൗകികോൽക്കർഷത്തിൽമാത്രം ശ്രദ്ധയുള്ളവരായി വർത്തിക്കുന്നവരാണ് ഇങ്ങനെയുള്ള മാതാപിതാക്കന്മാർ. ഇഹത്തിൽ സൗഭാഗ്യവാന്മാരായിരിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഭാവിജീവിതത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു ചിന്തയുമില്ലവർക്ക്."

പ്രായപൂർത്തിയായ ഒരുവൻ വൈദികാന്തസ്സിൽ പ്രവേശിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നെങ്കിൽ, മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അനുമതി കൂടിയേ തീരൂ എന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാ

സം, കുടുംബഭരണം മുതലായവയിൽ ഒരു യുവാവു മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കണം; എന്നാൽ, ജീവിതാന്തസ്സിനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു നിർബ്ബന്ധമില്ല. മറിച്ചു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന അന്തസ്സിൽ പ്രവേശിച്ചു് അവിടത്തെ തിരുഹിതം അനുവർത്തിക്കുവാൻ ഓരോ യുവാവിനും യുവതിക്കും കടമയുണ്ടു്. വി. തോമസ് അകപിനാസ് പറയുന്നു: "ജീവിതാന്തസ്സു തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ട മഹത്തായ ചുമതലയിൽ ഒരുവൻ മാതാപിതാക്കന്മാരെ അനുസരിക്കേണ്ടതില്ല." മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു് അവരെ നിർബ്ബന്ധിക്കുവാനും പാടില്ല. എന്നാൽ, ശരിയായ ജീവിതാന്തസ്സു തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ മക്കളെ സഹായിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട കടമ മാതാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടു്. ഒരുവൻ സ്വദൈവവിളിയെക്കുറിച്ചു ബന്ധുക്കളോടു് ആലോചിക്കുകപോലുമരുതു്. ഒരുപക്ഷേ, ബന്ധുജനങ്ങൾ അപ്പോൾ ശത്രുക്കളായി അനുഭവപ്പെട്ടേക്കാം.

മകൾ ജീവിതാന്തസ്സു തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോഴാണു മാതാപിതാക്കന്മാർ വിവാഹാന്തസ്സിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ അതിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ എടുത്തു കാണിക്കുക. ഇതുവരെ നിങ്ങൾ മാതൃകയാലും, പരിശീലനത്താലും മക്കളുടെ സ്വഭാവത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രയത്നം ഫലമണിയുന്നതു് ഇപ്പോഴാണു്. നിങ്ങളുടെ മകൻ തുണസഹോദരനോ വൈദികനോ ആകുവാൻ അഭിലഷിക്കുന്നെങ്കിൽ, നിങ്ങളുടെ മകൾ മഠത്തിൽ ചേരുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നെങ്കിൽ ദൈവത്തിനു പ്രതിഷ്ഠിതമായ മറെറാരു ജീവിതത്തിന്റെ ഉൽപാ

ദനത്തിനു നിങ്ങൾ ഉപകരണങ്ങളായല്ലോ എന്നു സന്തോഷം നിങ്ങൾക്കുണ്ട്.

ഒരു നല്ല മാതൃക

വി. ഡോൺബോസ്കോയുടെ മാതാവു പുത്രനു നല്കിയ ഉപദേശം അനുകരണീയമാണ്. ഇതുപോലെ എല്ലാ ക്രിസ്തീയ മാതാക്കൾക്കും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ! "മകനേ, നിൻറെ ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി നന്നായി ചിന്തിച്ചു തീർച്ചചെയ്യുക. നിൻറെ ആത്മരക്ഷയാണു പ്രധാന കാര്യം. എൻറെ ഭാവിയെപ്പറ്റി നീ ആകുലചിത്തനാകേണ്ട. ദരിദ്രയായി ഞാൻ ജനിച്ചു; ദരിദ്രയായി മരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു."

ആ ഭക്തവനിത മകൻറെ വൈദികവസ്ത്രസ്വീകരണം കഴിഞ്ഞ അവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി. "..... പ്രിയ ജോണീ, നീ ഇന്നു വൈദികവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നു. ഈ സംഗതി എൻറെ ഹൃദയത്തെ സന്തോഷത്താലും സമാശ്വാസത്താലും എങ്ങനെയാണു നിറയിക്കുന്നതെന്നു നിനക്കറിയാമല്ലോ നിൻറെ ഈ പുതിയജീവിതാവസ്ഥയ്ക്കു ഭ്രഷണമായിരിക്കേണ്ടതു വസ്ത്രമല്ല, സുകൃതാനുഷ്ഠാനമാണെന്നു നന്നായി ഗ്രഹിക്കുക. നിൻറെ ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി സംശയം ജനിക്കുന്നെങ്കിൽ, ഉടൻതന്നെ ഈ വസ്ത്രം ഉരിക്കളയണമെന്നാണ് എൻറെ അപേക്ഷ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എൻറെ പുത്രൻ സുകൃതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വിമുഖനായ പുരോഹിതനാകുന്നതിനെക്കാൾ, വിനീതനായ കർഷകനാകുന്നതാണ് എൻറെ ഇഷ്ടം. നീ ജനിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ നിന്നെ ഞാൻ

പരി. കന്യകയ്ക്കു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണ്. പഠനമാരംഭിച്ചപ്പോൾ നിന്നെ ഞാൻ വീണ്ടും ഈ പരി. കന്യകയുടെ പൂണ്ണസംരക്ഷണയിൽ ഏല്പിച്ചു. നീ മുഴുവനും അവളുടേതായിത്തീരണമെന്നാണ് ഇപ്പോൾ നിന്നോട് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നത്. നീ വൈദികനായിത്തീരുന്നെങ്കിൽ പരി. കന്യകയോടുള്ള ഭക്തി പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കണം."

ഒരു പിതാവിന്റെ ഉപദേശം

വാഴ്ത്തപ്പെട്ട തെയോഫിൻ വെനാർഡു പാരീസിലേ വിദേശമിഷൻ സൊസൈറ്റിയിൽ ചേരുവാനാഗ്രഹിക്കുന്നതായി കേട്ട പിതാവു സംപ്രീതനായി മകനു് അനുവാദം നല്കുന്നു: "..... ദൈവം നിന്നെ വിളിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് നിനക്കു തോന്നുന്നെങ്കിൽ, ഞാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു, ഒട്ടും മടിക്കാതെ അവിടുത്തെ അനുസരിക്കുക. ഈ ഉൽകൃഷ്ടപഥത്തിൽനിന്നു യാതൊന്നും നിന്നെ പിറകോട്ടു പിടിച്ചു നിറുത്താൻ ഇടയാക്കാതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ആവത്തിച്ചു പറയുന്നു, ആലംബഹീനനായി നീ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്ന ഈ വൃദ്ധനായ പിതാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയോ, നിനക്കൊരിക്കലും അഭേയം നല്കുവാൻ തരപ്പെടാത്ത പിതൃഭവനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകളോ, ഒന്നും ഒന്നും നിന്നെ നിന്റെ സദ്ദ്യമത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിക്കരുതു്. എനിക്കറിയാം, കലപ്പയിൽ പിടിക്കുന്നവൻ പിറകോട്ടു തിരിയരുതെന്നു്; ഈലോകത്തിൽ പിതാവിനേയും മാതാവിനേയും മറന്നും ഉപേക്ഷിച്ചു രക്ഷകനെ അനുഗമിക്കുന്നവനു നിത്യമായ സമ്മാനം ലഭിക്കു

മെന്നു്. ദൈവവിളിക്കെതിരായി ശബ്ദിക്കാതിരിക്കാൻ ഇവ മതിയായ കാരണങ്ങളാണു്....."

കുടുംബമേഖല

കത്തോലിക്കചൈതന്യം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന കുടുംബമാണു ദൈവവിളിയുടെ വിളനിലം. മക്കളിൽ ചിലരെയെങ്കിലും പരിപൂർണ്ണമായി ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കാൻ കഴിയണമെന്നു ഓരോ ദമ്പതിയും ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിക്കട്ടെ. ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല, കർമ്മപരമായ പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്തു പ്രാവർത്തികമാക്കണം. വിവാഹത്തോടെ കുടുംബജീവിതമാരംഭിക്കുന്നു. ഒരു കുഞ്ഞിക്കാലു കാണുന്നതോടുകൂടി അതു പൂവണിയുന്നു. അടുത്ത ചുമതല ആ കുട്ടിയെ പരിരക്ഷിക്കുകയാണു്. പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതം കുടുംബപരിശുദ്ധിയെ കാത്തു പരിരക്ഷിക്കുവാൻ ശക്തമാണു്. വിശ്വാസത്തിലടിയുറച്ച ക്രൈസ്തവകുടുംബങ്ങൾ അനുദിനം കുടുംബപ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നുണ്ടു്. ഇതിനെ കേവലമൊരു ചടങ്ങെന്ന നിലയിലേയ്ക്കു നാം തരംതാഴ്ത്തരുതു്. അന്തിക്കതിരവൻ പശ്ചിമചക്രവാളത്തെ ചെമപ്പണിയിക്കുന്ന സായംകാലത്തു കുടുംബാംഗങ്ങളെല്ലാവരും മാതാപിതാക്കളോടൊത്തു പ്രകൃതിനാഥനെ സ്തുതിച്ചാരാധിക്കുക! ഇതിൽ സ്വർഗ്ഗീയമായൊരാനന്ദം പൂച്ചൂട്ടുന്നില്ലയോ? ഇവിടെയാണു യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവചൈതന്യം ദൃശ്യമാകുക. നിങ്ങൾ ശോഭനമായ ഭാവിക്കുവേണ്ടി കേണുവീണപ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ മക്കളുടെ ദൈവവിളിക്കുവേണ്ടി ഒരു ചെറിയ പ്രാർത്ഥനകൂടി അർപ്പിക്കുക. കുടുംബ

പ്രാർത്ഥനയുടെ ചൈതന്യത്തിൽനിന്നു ജീവൻ പ്രാപിച്ച ദൈവവിളികൾ അനവധിയാണ്.

കുടുംബമേഖലയെ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്ന ഒരലങ്കാരമാണു ഭവനലൈബ്രറി. മനുഷ്യത്വത്തിനു ജീവൻ പകരുന്ന ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങളാൽ പ്രബുദ്ധമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടെ സ്ഥലം പിടിക്കണം. ഭൗതികത്വവും ഭാവനാത്മകത്വവും സൊരുക്കൂട്ടിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യനെ വഴിപിഴപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണ്. അവയ്ക്കു നാം വിലയിരുത്തരുത്. കുട്ടികൾക്കു വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാനുപയുക്തമായ ഗ്രന്ഥതല്ലജങ്ങൾ നാം വരുത്തിവയ്ക്കണം. അവരുടെ ഇരുൾമൂടിയ ഭാവിയിലേയ്ക്കു വെളിച്ചം വീശാൻ കഴിവുറ്റ പുസ്തകങ്ങൾ, മാസികകൾ മുതലായവ കുട്ടികൾക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക. ആത്മാവിന്റെ അഭ്യാസപാടവങ്ങളെ വാക്കുകളിൽ പകർത്തിയ എത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നമുക്കുണ്ട്. അവയ്ക്കു പ്രധാന്യം കൊടുക്കണം.

കുടുംബ സദസ്സുകൾ ആമോദകരങ്ങളാണ്. സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അവിടെ ചർച്ചാവിഷയമാകാം. സമുദായത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ ചടഞ്ഞു കൂടുന്ന അനുദിനസംഭവങ്ങളെപ്പറ്റി എത്ര നേരവും സംസാരിക്കാം. ഇതിനിടയിൽ മതപരവും കടന്നുകൂടാം. വൈദികരേയും സന്ന്യാസികാരികളേയും അവഹേളിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതു പുരോഗമനത്തിന്റെ പ്രവണതയാണെന്നു പലരും ധരിച്ചുവശായിരിക്കുന്നു. പരിപാവനമായ കത്തോലിക്കാഭവനാന്തരീക്ഷത്തിൽ വാസനകലർത്താനാവാത്തൊന്നാണിതു. മക്കളുടെ ഭാവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിലും മതത്തേയും മതാധികാരികളേയും പു

ച്ചിച്ചു സംസാരിക്കരുതു്. വൈദികവിദ്വേഷം പകർന്നു കൊടുക്കുന്ന കുടുംബങ്ങളിൽനിന്നു ദൈവവിളിയെ പ്രതീക്ഷിക്കാവതല്ല. സമുദായത്തിനും സഭയ്ക്കും പ്രസക്തമായ നന്മയ്ക്കു ജീവൻ പകരാൻപോരുന്ന കുടുംബസദസ്സുകൾ നന്നായി വിനിയോഗിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക.

ഭാവിയിൽ നലമററദൈവവിളികൾ ധാരാളം മൊട്ടിട്ടുവികസിക്കുവാൻ അപര്യാപ്തമായ സാഹചര്യങ്ങൾ നമുക്കു ചുറ്റും തലപൊക്കുന്നുണ്ടു്. സെക്കുലറിസം തുടങ്ങിയ നശീകരണാശയങ്ങൾ കുടുംബങ്ങളുടെ പരിപാവനമായ ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യത്തിനു തുരങ്കം വയ്ക്കുവാൻ പോരുന്നവയാണു്. കെട്ടറപ്പില്ലാത്ത ഭോഗാസക്തിയിൽ അവ കയറിപ്പറ്റുന്നെങ്കിൽ അതിന്റെ ഭാവി ആശങ്കാജനകമാണു്. ആധുനികചിന്താഗതിയിൽ നിന്നുയിരെടുത്ത ജീവിതസുഖങ്ങൾ, അമിതമായ ലൗകായതികത്വം മുതലായവയ്ക്കു സ്ഥലമനുവദിക്കാതെ, യഥാർത്ഥക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനും നിയമാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും പ്രാർത്ഥനാപരമായ ജീവിതരീതിക്കും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുക. കത്തോലിക്കത്വം കേവലം ഞായറാഴ്ച്ചചടങ്ങുകളിലൊതുങ്ങി നില്ക്കാതെ, അതു അനുദിനജീവിതത്തിൽ ഉടനീളം ദൃശ്യമാകട്ടെ. ഓരോ കത്തോലിക്കഭവനവും ആന്തരികജീവിതത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുമ്പോൾ, അതു മറെറാരു കത്തോലിക്കസഭയായി രൂപം പ്രാപിക്കുന്നു. സഭയുടെ സ്ഥിരതയെ അതു അഭിവൃദ്ധമാക്കുന്നു. പ്രബുദ്ധമായ ധാരാളം ദൈവവിളികൾ ഉറവെടുക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

2. വിദ്യാലയത്തിൽ

".....യുവജനങ്ങൾക്കു മതബോധം നല്കുന്നതിനും, പ്രാർത്ഥനയിൽ പരിശീലനം കൊടുക്കുന്നതിനും വിദ്യാലയാധികൃതർക്കു തീർച്ചയായും കടമയുണ്ട്..... തിരുസ്സഭയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ കുടുംബത്തിന്റെ വശ്യശക്തിയെ വിദ്യാലയത്തിലേ പ്രബോധനങ്ങൾ ഉത്തേജിപ്പിക്കട്ടെ....." എന്നു പരിശുദ്ധ പിതാവു പന്ത്രണ്ടാംപീയൂസ് വിദ്യാലയങ്ങളുടെ മഹനീയതയെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ബാലികാബാലന്മാരുടേയും യുവജനങ്ങളുടേയും, മാനസികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ഉയർച്ചയ്ക്കും ഉന്നതിക്കും സഹായകമാണു ശരിയായ മതബോധം. അവരെ ഉത്തമപൗരന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു വിദ്യാലയങ്ങൾക്കു ഗണനീയമായ സാധ്യതകളുണ്ട്. അഞ്ചു വയസ്സുമുതൽ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കാതലായ ഭാഗം വിദ്യാലയത്തിൽ ചെലവഴിക്കുന്നു. കുടുംബത്തിൽവെച്ചു മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ശിക്ഷണബോധത്തിന്റെ കുറവുകൾ പരിഹൃതമാകുന്നതു് ഇവിടെയാണു്. അദ്ധ്യാപകൻ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനമാണു നിർവ്വഹിക്കുക. ഒരുവന്റെ ഭാവിയെ കരുപ്പിടിക്കാൻ പോരുന്ന ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും വിദ്യാലയത്തിൽവച്ചു അവൻ സമ്പാദിക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിയിൽ മുളയെടുക്കുന്ന ആശകൾ പൂവണിയുകയാണു ചെയ്യുക വിദ്യാലയാന്തരീക്ഷത്തിൽവച്ചു്. ശാരീരികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ നിലവാരങ്ങളിൽ ഇയ്യാറാ സംഭാവനകളർപ്പിക്കുവാൻ വിദ്യാലയങ്ങൾക്കു കഴിവുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ തലമുറയെ സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി കഴിവുറ്റ ഉത്തമപൗരന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയാണു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മൗലികോദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, യുവാവിന്റെ ജീവിതാന്തസ്സിനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിദ്യാലയത്തിനും അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കുമുള്ള കഴിവ് എത്ര പ്രശംസനീയമല്ല!

അദ്ധ്യാപകനു ചുമതലയുണ്ട്

ക്രിസ്തീയകുടുംബങ്ങളിൽ മുളയെടുക്കുന്ന ദൈവവിളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു വളർത്തേണ്ട ചുമതല ഓരോ അദ്ധ്യാപകനുമുണ്ട്. അദ്ധ്യാപകൻ, ഭാവിജീവിതത്തെയും ആദർശജീവിതത്തെയുംപറ്റി പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ദൈവവിളിയുടെ മഹനീയതയേയും ദൈവാഹ്വാനത്തെ അനുഗമിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയേയുംകുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ മറക്കരുതു്. ലൗകായതികത്വം മുത്തംചവിട്ടുന്ന ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ, വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണക്കമ്മറ്റിയും പുസ്തകക്കമ്മറ്റിയും മറ്റും നിർദ്ദേശിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ഒരുവന്റെ ദൈവവിളിക്കു വലിയ പ്രോത്സാഹനമൊന്നും ചെയ്യുകയില്ല. യഥാർത്ഥകത്തോലിക്കാന്തരീക്ഷം പരിരക്ഷിക്കത്തക്ക വിദ്യാലയങ്ങൾ, പലപ്പോഴും ഉണ്ടായെന്നുവരില്ല. ഇക്കുറവിനെ പരിഹരിക്കേണ്ടതു കത്തോലിക്കവിദ്യാലയങ്ങളും, പക്വതയും പ്രസരിപ്പും മതബോധവും ഒത്തിണങ്ങിയ കത്തോലിക്കാദ്ധ്യാപകന്മാരുമാണു്. അവർ തങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനേൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെമേൽ മതത്തെയും മതതത്വങ്ങളേയും അടിച്ചേൽ

പ്പിക്കുകയോ, നിരീശ്വരത്വം കുത്തിവയ്ക്കുകയോ ചെയ്യാതെ അവരോട് വിവേകപൂർവ്വം സത്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കണം. വിവിധമതവിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ ഒരു മതത്തെ പരാമർശിച്ചു സംസാരിക്കുക തീച്ചയായും എല്ലായ്പോഴും വിളങ്ങുകയില്ല. തന്മൂലം, സമയത്തും സൗകര്യം ലഭിക്കുമ്പോഴും (ഉദാഹരണമായി മതപാഠനക്ലാസ്സുകളിൽ) അവയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുക. ദൈവത്തിനു ജീവൻ ബലി അർപ്പിക്കുവാൻ, അവിടുത്തെ ആഹ്വാനം ശ്രവിച്ചു തന്നെ അനുഗമിക്കുന്ന ഒരു യുവകന്യോലിക്കന്റെ ധീരതയേയും, അയാളുടെ ഉന്നതനിലയേയും പറ്റി ഇപ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ ദൈവികസന്ദേശങ്ങളായി പിൽക്കാലത്തു രൂപം പ്രാപിക്കുകയില്ലെന്നാരറിഞ്ഞു!

ദൈവവിളി ധ്യാനം

ചില സ്കൂളുകളിൽ വാർഷികധ്യാനം നടത്തുക പതിവുണ്ട്. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു നല്ലതുതന്നെ. ഒന്നുകിൽ അതോടനുബന്ധിച്ചോ അഥവാ, വേറെയോ യുവവിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു ദൈവവിളിധ്യാനം നടത്തുന്നതു് ഏറ്റവും നല്ലതാണു്. ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനും, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും, ജീവിതാന്തസ്സിലേക്ക് ഉന്നംവയ്ക്കുന്ന യുവത്വത്തിനു് അതിനേറ്റതായ പ്രവണതയുണ്ട്. പ്രഗത്ഭരും പക്വമതികളുമായ വാഗ്മികളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഉപദേശം നല്കുന്നതിനു മടിക്കരുതു്. വിവിധജീവിതാവസ്ഥകൾ അവർക്കു കാണിച്ചു കൊടുക്കുക. മനുഷ്യ

നോട്ടുള്ള ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ പാരമ്യമാണ് അവനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു നിദാനമെങ്കിൽ, അവൻ തന്റെ ജീവിതം ദൈവത്തിനുവേണ്ടി, അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിനുവേണ്ടി അവിടുന്നു വളരെയധികം സ്നേഹിക്കുന്ന ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ബലികഴിക്കുന്നതിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തെ അവർക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക. "ഇനി എങ്ങോട്ട്?" എന്നു നേപഷിച്ചു ജീവിതത്തിന്റെ നാല്മുവലകളിൽ വന്നുനില്ക്കുന്ന യുവത്തിടമ്പുകൾ ഒരുപക്ഷേ, ദൈവവിളി സുസ്പഷ്ടം ശ്രവിച്ചു് അവിടുത്തെ അനുഗമിക്കുകില്ലെന്നാരറിഞ്ഞു; ഇല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും ആദർശയോഗ്യമായൊരു ക്രൈസ്തവജീവിതം നയിച്ചു ദിവ്യനാഥനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നെങ്കിൽ അതു് എത്ര അഭികാമ്യമല്ല!

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ അനുകരണാത്മകമായൊരു പതിവുണ്ടു്. ദൈവവിളി ഡയറക്ടർ എന്ന ഒരു വൈദികൻ ഓരോ ശ്രുപതയിലുമുണ്ടായിരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ദൈവവിളി സംബന്ധമായ സേവനങ്ങൾ നടത്തപ്പെടുന്നു. ആണ്ടുതോറും അദ്ദേഹമോ, അദ്ദേഹത്താൽ നിയുക്തനായ വൈദികനോ ഓരോ വിദ്യാലയവും സന്ദർശിച്ചു ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി സമ്യക്കായി സംസാരിക്കും. ജീവിതാവസ്ഥകൾ, അവയിൽ ശ്രേഷ്ഠമേതു് എന്നുതുടങ്ങി ഒരുവന്റെ ഭാവിയെ സ്പർശിക്കുന്ന ജീവൽപ്രശ്നങ്ങൾ അദ്ദേഹം അവരുടെ മുമ്പിൽ നിരത്തിവെയ്ക്കും. പുറമെ പ്രതിവിധികളും. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു രുചിപ്രദമായവിധം ദൈവവിളിയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലഘുലേഖകൾ അവിടെ

വിതരണം ചെയ്യുന്നു. ദൈവവിളിയെ സ്പർശിക്കുന്ന 'ഫിലിം ഷോ'യോടുകൂടി പരിപാടികളവസാനിക്കുന്നു. പിന്നീട് ഓരോ കാർഡു വിതരണം ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ അതു പൂരിപ്പിച്ച് ഇടവകവികാരിയെ ഏല്പിക്കുന്നു. ഇതോടുകൂടി അവരുടെ ഭാവി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തു കഴിഞ്ഞു. വിദേശങ്ങളിൽ ദൈവവിളി ഡയറക്ടർ ചെയ്യുന്ന സേവനങ്ങൾ നമ്മുടെ കത്തോലിക്കവിദ്യാലയങ്ങൾക്കു മാതൃകയായിരിക്കട്ടെ.

വായനശാലകൾ

വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വായനശാലയും ലൈബ്രറിയും സർവ്വസാധാരണമാണ്. ഇവയെല്ലാം ഒരുവന്റെ മാനസികവും സാംസ്കാരികവുമായ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുപദ്രവംചെയ്യുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പകരം മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വരുത്തിവെയ്ക്കുക. ഒരുവന്റെ ശോഭനമായ ഭാവിയെ കരുപ്പിടിക്കാൻതക്കുന്ന ഗ്രന്ഥതല്ലജങ്ങൾ അവ വായിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയിൽ വലിയ വ്യതിയാനം വരുത്തും. ജീവിതലക്ഷ്യത്തേയും, നല്ല ജീവിതാന്തസ്സിനേയുംപറ്റി നാം കേൾക്കുന്ന പ്രസംഗത്തെക്കാൾ വളരെയധികം ഗുണം ചെയ്യും അവയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഉത്തമഗ്രന്ഥം. അതു വായിക്കുകയും, അതെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും, അതു പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരുവൻ താൻ വായിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടന്നതുപോലെ പ്രായോഗികജീവിതം നയിക്കാനൊരുമ്പെടുന്നു. ആകയാൽ, ദൈവവിളിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ

വിദ്യാലയത്തിലെ നല്ല ലൈബ്രറിക്കും, വായനശാലയ്ക്കും കഴിവുണ്ട്.

പഠനക്കളരികൾ

പ്രവർത്തനോന്മുഖമായ കർമ്മശക്തി ചിറകെട്ടി നില്ക്കുകയാണു വിദ്യാസദനങ്ങളിൽ. ആത്മബോധത്തിന്റേയും കർത്തവ്യനിരതയുടേയും ആദർശമൂല്യങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിപരമായ കർമ്മമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു കുതിച്ചിറങ്ങുവാൻപോരുന്ന ജീവശക്തി ഇവിടെ ആവഹിപ്പിക്കണം. സുശക്തമായൊരു ഭാവിയുടെ നിർമ്മാണത്തിന് അവിരതം ചലിക്കേണ്ട കരങ്ങൾ ഇവിടെയാണ്. അവസരസേവ പ്രമാണമാക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രക്ഷുത്തുകൾക്കു മുട്ടുമടക്കാനാവാത്ത സച്ഛമായ അന്തരീക്ഷം വിദ്യാലയത്തിനുണ്ടാവണം. ആദ്ധ്യാത്മികമൂല്യങ്ങളുടെ നിറപ്പകിട്ടിൽ പ്രശോഭിതരായി ലോകത്തിലേയ്ക്കിറങ്ങേണ്ട ലക്ഷോപലക്ഷം യുവധർമ്മഭടന്മാരുടെ സങ്കേതമാവണം വിദ്യാലയം. രാഷ്ട്രീയമുച്ചീട്ടുകളിക്കോ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപിത്തലാട്ടങ്ങൾക്കോ ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല. ഇവയ്ക്കെതിരായി സാമൂഹികവും സംസ്കാരികവുമായ നീതിബോധം അവരിൽ ഉളവാക്കാൻ പര്യാപ്തമായ സംഘടനകൾക്കു രൂപംകൊടുക്കണം.

ആശാവഹമായ ഒന്നാണു, നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ എം. സി. എസ്. എൽ തുടങ്ങിയ അദ്ധ്യയനക്കളരികൾ പ്രവർത്തിച്ചു വരുന്നുവെന്നതു്. നാല്പതിൽപ്പരം വർഷത്തെ സേവനപാരമ്പര്യം ഇതിനുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നും ഇതിന്റെ പേരുപോലും കേൾക്കാത്ത വിദ്യാല

യങ്ങളില്ലേ? അദ്ധ്യയനക്കളരികൾക്കു യുവവിദ്യാർത്ഥികളിൽ നിർണ്ണായകമായ വിരൽപ്പാടുകൾ പതിക്കുവാൻ സാധിക്കും. നിതാന്തശാലീനവും ലോകോത്തരസുന്ദരവുമായ ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്തു പഠിച്ചു്, അവ പ്രായോഗികമാക്കട്ടെ. ഇതോടെ പുതിയൊരു ജീവിതം ആരംഭിക്കുകയായി. ജീവിതാവസ്ഥകൾ, ദൈവവിളി മുതലായ വിഷയങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുക. അവ ജീവൽസ്പർശിയായ പ്രശ്നങ്ങളാണു്. ആണ്ടിൽ ഒരിക്കലെങ്കിലും യുവവിദ്യാർത്ഥികൾ ജീവിതാന്തസ്സിനെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുന്നതു ശോഭനമായ ഭാവിക്കു നിദാനമാണു്. വിദഗ്ദ്ധനായൊരദ്ധ്യാപകന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ഈ വിഷയം സമ്മേളനമായി പ്രതിപാദിക്കട്ടെ. വിവാഹജീവിതത്തേയും പൗരോഹിത്യജീവിതത്തേയും കുറിച്ചു ജനതയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു് ഇതൊരു പ്രതിവിധിയാണു്. അതോടെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പുതിയൊരു കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ജീവിതത്തെ നോക്കിക്കാണുവാനാരംഭിക്കുകയും ചെയ്യും. ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നതിനും ചിന്തിക്കുന്നതിനും ഈ പഠനക്കളരികൾക്കു നല്ലൊരു നിലപാടുണ്ടു്.

വിദ്യാലയാധികൃതർ

വ്യക്തിക്കു ദൈവം നല്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലുതാണു ദൈവവിളിയെന്നു് ഏവരും സമ്മതിക്കും. എങ്കിൽ, ദൈവവിളി ഒരുവനുണ്ടാകുന്നതിനും അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും എന്തുകൊണ്ടു വിദ്യാലയാധികൃതർ ശ്രമിച്ചുകൂടാ? വിദ്യാലയത്തിലേ

സമ്പ്രദായങ്ങൾ ഒരുവന്റെ ദൈവവിളിക്കു കളമൊരുക്കത്തക്കവിധമായിരിക്കാൻ നാം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനുത്തരവാദപ്പെട്ടവർ പ്രഥമത: ചെയ്യേണ്ടതു മതബോധമുള്ള അദ്ധ്യാപകരെ നിയമിക്കുകയാണ്. അദ്ധ്യാപകനെ അനുസരിക്കുവാൻ—കണ്ണുമടച്ചനുകരിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. 'ഇന്നത്തെ പരിത:സ്ഥിതികളിൽ വൈദികനാകുക, മിഷനറിവൈദികനാകുക, കന്യാസ്ത്രീയാകുക മുതലായവ അബദ്ധമാണ്. ഇവയൊക്കെ കഴിഞ്ഞനൂറാണ്ടിനേറതാണ്. പുതുമയുടെ പുതുയുഗത്തിനിതൊന്നും ചേർന്നതല്ല. യുവത്വം ആനന്ദിക്കുവാനുള്ളതാണ്; അതു് ആത്മസംയമനത്തിനോ, സഹനത്തിന്റെ കാൽവരിക്കോ അല്ല.' എന്നൊക്കെ അടിച്ചുവിട്ടാൽ അവ പാവപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികൾ വെട്ടിവിഴുങ്ങും. ഇതു് ആത്മാർത്ഥതയുള്ളൊരു അദ്ധ്യാപകനു നിരക്കാത്തതുതന്നെ. തന്മൂലം, ഉപകാരം ചെയ്തില്ലെങ്കിലും ഉപദ്രവം ചെയ്യാത്ത ഉത്തമാദ്ധ്യാപകർ നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകണം. ആദർശപരമായ അവരുടെ ജീവിതംതന്നെ ഒരുവന്റെ ഭാവിക്കു കല്പിട്ടുന്നില്ലെന്നാരറിഞ്ഞു?

ഒരു കത്തോലിക്കവിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഒറ്റ ദൈവവിളിപോലും മുളയെടുക്കാതിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽതന്നെ വിരളമല്ല. വിദ്യാലയസ്ഥാപനത്തിനുശേഷം ആണ്ടുതോറും പല യുവാക്കളും ദിവ്യാഹ്വാനം ശ്രവിക്കുന്നു; ആത്മാക്കളെതേടി കാടും മേടും കയറുവാൻ സന്നദ്ധരായി മുന്നിട്ടിറങ്ങുന്നു. എന്താണിതിന്റെ കാരണം? അവർ അജ്ഞരായിരുന്നു.

ദൈവം വിളിക്കുന്നുണ്ടെന്നോ, ദൈവവിളിയെ ശ്രവിക്കണമെന്നോ അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കത്തോലിക്കവിദ്യാലയവും സമീപദൈവാലയവും അതിനു ചാലുകീറി. ദൈവാഹ്വാനത്തിന്റെ അമൂല്യശക്തി അവരിൽ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പി. ശക്തിമത്തായ കനകരശ്മി അവരിൽനിന്നു നിർഗ്ഗളിതമായി. അവർ ഇറങ്ങി പുറപ്പെട്ടു, "തോണിയും വലയും ക്ലൂട്ടുകാരെയുമുപേക്ഷിച്ച്".

പരി. പിതാവിന്റെ ആഹ്വാനം

1949-ൽ പരി. പിതാവു് പന്ത്രണ്ടാംപീയൂസ് ഇറലിയിലെ അദ്ധ്യാപകയൂണിയനോടു സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടുന്നു പറഞ്ഞു: "..... നമ്മുടെ കർത്താവിൽ എല്ലാവരേയും ആശ്ലേഷിക്കുന്ന സാർവ്വജനീനസാഹോദര്യത്തിന്റെ അജയ്യമായ വശീകരണശക്തി ഏവരും അനുഭവിക്കുന്നതിനു യുവജനങ്ങളെ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കുവിൻ. അവർ എവിടേയും കത്തോലിക്കചൈതന്യം ശ്വസിക്കുവാൻ കളമൊരുക്കുവിൻ. അവരെ നിങ്ങൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവിൻ. സഭയും സമുദായവും അവരിൽനിന്നു് വൻകാര്യങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ശ്രേഷ്ഠമായ പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും അവരിൽനിന്നു ശ്രുപം കൊള്ളേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വളരെയധികം നല്ലകാര്യങ്ങൾ അവർക്കു ലോകത്തിനും ദൈവത്തിനുംവേണ്ടി ചെയ്യുവാനുണ്ടെന്നു പറയുവിൻ....." പരി. പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹം നല്ലൊരു യുവത്വം കരുപ്പിടിപ്പിക്കപ്പെടണമെന്നാണു്. അതു് അധ്യാപകരെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. അ

വർ ഉണരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പ്രവർത്തനം സഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വലുതുതന്നെ.

സഭയ്ക്ക് അദ്ധ്യാപകരോടുള്ള കടപ്പാടിനെക്കുറിച്ച തിരുമേനി ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി: "ദൈവത്തിന്റെ അനർഘദാനമായ ദൈവവിളിയുടെ ആദ്യലക്ഷണങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുവാൻ, അതു അന്വേഷിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അവനെ സഹായിക്കുവിൻ. പരിശുദ്ധമായ ഔദാര്യത്തോടുകൂടി വിളിക്കു ചെവികൊടുക്കുവാൻ വളർന്നുവരുന്ന ബാലനെ ഒരുക്കുന്നതിനും അദ്ധ്യാപകൻ ഉത്സുകനായിരിക്കണം. അവരോടു സഭയ്ക്കുള്ള കടപ്പാടു വലുതാണ്." പ. പിതാവു് Menti Nostrae എന്ന തന്റെ വിശ്വലേഖനത്തിൽ, വളർന്നുവരുന്ന തലമുറയിൽ കയറിപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള വൈദികവിദ്വേഷം, വൈദികരെക്കുറിച്ചുള്ള ചില അബദ്ധമായ മൻവിധികൾ മുതലായവയെക്കുറിച്ചു വിലപിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതിനു നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം ഉത്തമന്മാരായ അദ്ധ്യാപകരുടെ കൈയിലാണു്. വളരുന്ന തലമുറ അദ്ധ്യാപകരിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥി ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേകതൊഴിലിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെ അദ്ധ്യാപകരുടെ കീഴിൽ തയ്യാറാകുകയാണു്. ആ സമയം അധ്യാപകർ നന്നായി വിനിയോഗിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യേതാക്കളുടെയിടയിൽ കയറിപ്പറ്റിയിട്ടുള്ള മതവിദ്വേഷം മുതലായവ നീക്കി ഒരു നല്ല തലമുറയെ അവർ സൃഷ്ടിക്കണം.

ഇന്നു നാം എന്താണു കാണുക?

ആധുനികരായ ചില മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ചിന്താഗതികൾ നമ്മുടെ യുവജനങ്ങളിൽ വിഷബീജം കലർത്തുകയും അവരെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ചില രാഷ്ട്രധുരന്ധരന്മാരുടെ സാന്മാർഗ്ഗികവിരുദ്ധവും മതത്തിന്റെ അടിത്തറപൊളിക്കത്തക്കവയുമായ ആശയങ്ങൾ യുവലോകത്തെ വളരെയധികം വഷളാക്കുന്നുണ്ട്. പുരോഗമനാത്മകമെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അധഃപതനത്തിന്റെ ചേർക്കുണ്ടിൽ തള്ളിനീക്കത്തക്ക ഓടസാഹിത്യവുമായി പേരെടുത്ത ചില സാഹിത്യകാരന്മാർ യുവജനങ്ങളെ മതത്തിൽനിന്നും മതാധികാരികളിൽനിന്നും തുരത്തുവാൻ കോപ്പുകൂട്ടുന്നു. ഉപരിയായി ആധുനികസിനിമ, നാടകം മുതലായവയും. ഇവ, മുളച്ചുവരുന്ന ദൈവവിളിയെ നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വച്ചുതന്നെ ഉണക്കി ഞെരുക്കിനശിപ്പിക്കുന്നു.

ആദ്ധ്യാത്മികമൂല്യങ്ങൾക്കു വിലയിരുത്താൻ ഇന്നത്തെ തലമുറ മടിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു പുതിയൊരു യുഗത്തിന്റെ നാന്ദി കുറിക്കുമോ? ഈ പരിതോവസ്ഥകളിൽ വളരുന്ന യുവജനങ്ങളിൽ ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉത്തേജനം എങ്ങനെയാണു് ഉണ്ടാവുക? ആദ്ധ്യാത്മികമായ ഉയർച്ച ഉണ്ടാകാതെ ദൈവവിളി മുളച്ചു പടർന്നു വികസിക്കുന്നതു് എങ്ങനെ? ആദ്ധ്യാത്മികമായി വളരെയധികം പിന്നോക്കം നില്ക്കുന്ന യുവജനങ്ങളിൽനിന്നു് ഉയരുന്ന ദൈവവിളികൾ വളരെ സംശയകരമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുമെന്നാണു് ആ

ആധ്യാത്മികപണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നതു്. നമുക്കു കലാലയങ്ങൾ വളരെയുണ്ടു്. അവിടെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നടത്തുന്ന ഉത്തമകത്തോലിക്കയുവാക്കളുടെ എണ്ണവും കുറവല്ല. എങ്കിലും, അവയിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിക്കുന്ന ദൈവവിളികൾ വളരെവളരെ തുച്ഛം! പരിതാപകരമായ അവസ്ഥയാണിതു്. കത്തോലിക്കകലാലയങ്ങളുണ്ടെന്നഭിമാനിച്ചതുകൊണ്ടു ഫലമെന്തു്, യഥാർത്ഥകത്തോലിക്കയുവാക്കന്മാരെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ? അദ്ധ്യസ്തവിദ്യരായ അത്മായരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നതോടൊപ്പം അദ്ധ്യസ്തവിദ്യരായ വൈദികരുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, നമ്മുടെ കോളജുകളുടെയുംമറ്റും പരിതോവസ്ഥകൾ ഇതിനു് അനുകൂലമാണോ? നാം ഉറക്കെച്ചിന്തിക്കേണ്ട പരമാർത്ഥമാണിതു്

3. ഇടവകയിൽ

കത്തോലിക്കന്റെ ജീവിതത്തിൽ അമൂല്യമായ കൈമുതലിറക്കുവാൻ ശക്തമാണു് ഇടവകരംഗം. ഒരുവന്റെ ജീവിതാരംഭം, ജീവിതാവസ്ഥയിലേക്കുള്ള കാല്വെയ്പു്, മരണം ഇവയ്ക്കു് ഇടവകയോടും ഇടവകദൈവാലയത്തോടും അഭേദ്യമായ ബന്ധമുണ്ടു്. കുടുർമ്മയോമൊന്നോരു ഹൃദയത്തോടെയല്ലാതെ ഇടവകയെ സ്മരിക്കാനാവില്ല. ആധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇവിടെ പരിഹൃതമാകുന്നു. സാർവ്വത്രികസഭയുടെ ചെറിയൊരു സെല്ലാണു് ഇടവക. ജീവസ്സുറ്റ ഈ സെല്ലുകളാണു സഭയുടെ ശക്തികേന്ദ്രം. വ്യക്തിയും കുടുംബവും

വിദ്യാനികേതവുമെല്ലാം ജീവൻ പകരുന്നതു് ഇവിടെ നിന്നാണു്. ഇടവക ഒരു കുടുംബമാണു്. ഇടവകവികാരി കുടുംബനാഥൻ, ജനങ്ങൾ അംഗങ്ങളും. അഭൗമികമായൊരു ബന്ധം ഇവിടെ സുസ്പഷ്ടം ദൃശ്യമാണു്. സുഖദുഃഖങ്ങൾ അവർ പരസ്പരം കൈമാറുന്നു.

ഇടവകയുടെ ഹൃദയം

ദൈവാലയം ഇടവകയുടെ ഹൃദയമാണു്. മുഗ്ധമായൊരന്തരീക്ഷത്തിൽ ദിവ്യമായ തരംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് അതു നിലകൊള്ളുന്നു. ഇടവകയിലെ കുടുംബങ്ങളുടെ ആശാകേന്ദ്രമാണു ദൈവാലയം. സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ ഉച്ചനീചത്വത്തിന്റേയും, സാംസ്കാരികവും വൈജ്ഞാനികവുമായ ഉൽക്കർഷാപകർഷത്തിന്റേയും കോളിളക്കത്തെ പിന്നിട്ടുകൊണ്ടു് അതു തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്നു. ഉള്ളിലേക്കു കടന്നു ചെല്ലൂ; അവിടെക്കാണാം ഭൗതികതയിൽ സ്വർഗ്ഗം വിരചിക്കുന്നൊരു തേജഃപുഞ്ജം! ആ ദിവ്യസക്രാരിയിൽ പള്ളികൊള്ളുന്നു ക്രിസ്തുനാഥൻ. ദൈവാലയം ഇടവകയുടെ ഹൃദയമെങ്കിൽ, ദിവ്യസക്രാരിയാണു ജീവധമനി. ഈ പാവനസദനത്തിൽ വൃദ്ധനും യുവാവും ബാലനും, പണ്ഡിതപാമരമുതലാളിതൊഴിലാളി ഭേദമെന്യേ പ്രാർത്ഥനാനിർലീനരായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഹൃദയവും ഹൃദയവും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം. സ്വർഗ്ഗീയമായൊരാനന്ദം. വിപ്ലവം നിണമണിയുമ്പോഴും, സമരഭേരി മുഴങ്ങുമ്പോഴും പതിനായിരങ്ങൾ ആശയും ആശ്വാസവും അന്വേഷിച്ചു് ഓടിക്കൂടുന്നു ദൈവാലയത്തിലേയ്ക്കു്. ജീവിതത്തിനു പു

തിയതരം പ്രതീക്ഷകളും പ്രസരിപ്പുതികഞ്ഞ പ്രചോദനങ്ങളും ദിവ്യസക്രാരിയിൽനിന്നവൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. വ്യക്തിയുടെ ജീവൽപ്രശ്നങ്ങൾക്കു ശക്തമായ പ്രതിവിധി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതു് അവിടെ മാത്രമാണു്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹദ്യോതകമായ ആമന്ത്രണം അവിടെ മുഴങ്ങുന്നു. ദത്തശ്രദ്ധരായ എത്രയെത്ര യുവാക്കൾ അതു ശ്രവിച്ചു പുത്തൻജീവിതനിരയിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെന്നിട്ടില്ല! കുടുംബത്തിൽ മുളച്ചു്, വിദ്യാലയത്തിൽ വളർന്ന ദൈവവിളി ഇവിടെനിന്നു പ്രാണവായു സംഭരിക്കുന്നു. ജീവിതരംഗത്തു വ്യക്തിപരമായ കർമ്മപരിപാടികൾക്കു രൂപംകൊടുക്കേണ്ട കർത്തവ്യബോധവും പ്രേരണാശക്തിയും അവൻ സമ്പാദിക്കുന്നു. അവഗണിക്കാവതല്ലാത്ത സ്ഥാനം ഇടവകയ്ക്കു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അവന്റെ ഭാവിയെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന ദൈവവിളിയിൽ ഇടവകരംഗം മുൻനിരയിൽത്തന്നെ സ്ഥലം പിടിക്കുന്നു. മാതാപിതാക്കളോടൊത്തു് ഇടവകപ്പള്ളിയിൽ പ്രാർത്ഥനാനിർലീനനായിരുന്നപ്പോഴല്ല ഒരുവനു ദൈവവിളി വ്യക്തമായി അനുഭവപ്പെട്ടതെന്നു് ആരറിഞ്ഞു? കത്തോലിക്കന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇടവക ദൈവാലയം നിർണ്ണായകമായ സ്ഥാനമർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധതുറകളിൽവിജയം വരിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ തെളിവുതരുന്നു.

ഇടവകവികാരിക്കു മുമതലയുണ്ടു്

1353–ാം കാനൻനിയമം ഇപ്രകാരമാണു്: "ദൈവവിളിയുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു കാണുന്ന ബാല

ന്മാരെ വൈദികർ പ്രത്യേകിച്ച് ഇടവകവൈദികർ ലോകത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളിൽനിന്നും കെണികളിൽ നിന്നുമകറ്റി മതപരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വളർത്തുകയും ക്രൈസ്തവതത്വസംഹിതയുടെ ആദ്യപാഠങ്ങൾ അവരെ പഠിപ്പിക്കുകയും അവരിൽ മുളയെടുത്ത ദൈവവിളിയെ പരിപുഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്യണം." (Cfr: 1354; 1357). വൈദികന്റെ ജീവിതവിജയം ഇടവകജനങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികോൽക്കർഷത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ നിത്യജീവിതത്തിനു യോഗ്യമായൊരു ജീവിതനിലവാരം പുലർത്തുന്നെന്നു കാണുന്നതിൽപ്പരം ആനന്ദമെന്താണു വൈദികനു്? അവരിൽ ചിലർ ദൈവസേവനത്തിനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുക അഭിമാനകരമായ ഒന്നുതന്നെ. ഇടവകയിൽനിന്നു ദൈവവിളിയുടെ നിരന്തരമായ പ്രവാഹം ഉണ്ടാകുവാൻ ഇടവകവൈദികനു വളരെയേറെ ചെയ്യുവാൻ കഴിയും. ദൈവം തനിക്കു നല്കിയ നിരവധിയായ കൃപാവരങ്ങൾക്കു പ്രതിനന്ദിയായി അവിടുത്തെ മുന്തിരിത്തോപ്പിൽ കരവേലചെയ്യുവാൻ ചില വേലക്കാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തയയ്ക്കുക; ഇതിൽപ്പരം ദൈവത്തിനു പ്രീതികരവും ജനതയ്ക്കു് ഉപകാരപ്രദവുമായ മറെറാരു സേവനമില്ല. ആദർശത്തെ ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്ന യുവജനങ്ങൾക്കു് അനുകരണാത്മകമായ ജീവിതമായിരിക്കണം വൈദികന്റേതു്. യുവജനങ്ങൾ അതു പകർത്തുന്നു സ്വജീവിതത്തിൽ. ഒരു ശ്രദ്ധേയമാണു്: ഇടവകയിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അത്ഥികളുടെ പൂർവ്വകാലജീവിതവും ഇന്നത്തെ നി

ലപാട്ടംവച്ചു നേരായ നിയോഗം അയാൾക്കുണ്ടോ എന്ന വികാരി ക്രലങ്കഷമായി അന്വേഷിക്കണം. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവിപണികളിൽനിന്നു വൈദികനിലയിലേക്കു പലരേയും കടത്തിവിടുന്നുണ്ടെന്ന ആരോപണം ഇന്നു നാം കേൾക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു വാസ്തവമോ അവാസ്തവമോ ആയിക്കൊള്ളട്ടെ ഇടവകവികാരി വളരെ കരുതലോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പരിചയസമ്പന്നരും പക്വമതികളുമായ പല യുവാക്കളേയും ഇടവകവികാരി കണ്ടുമുട്ടും. അവരോടു ജീവിതരംഗത്തു ദൈവത്തിനുവേണ്ടി അത്ഭുതങ്ങൾ വിരചിക്കാനുള്ള ധാർമ്മികശക്തി യുവത്വത്തിലൊളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ടെന്നു പറയുവിൻ. യഥാർത്ഥക്രൈസ്തവചൈതന്യം നാമ്പെടുത്തിട്ടുള്ള യുവഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവവിളിയുടെ അമൂല്യബീജം വാരിവിതറി വളമിട്ടുവളർത്തേണ്ട ചുമതല ഇടവകവികാരിക്കുണ്ട്. ദിവസത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം യുവാക്കളുമായി അധികനേരം സംസാരിക്കാനിഷ്ടപ്പെടുന്നുണ്ട് പല വൈദികരും. ഇതിനിടയിൽ അവരുടെ ഭാവി, ദൈവവിളിയുടെ മാഹാത്മ്യം ഇവയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നവർ വളരെയുണ്ടോ? സംസാരവിഷയത്തിന്റെ ഗുരുലഘുത്വമനുസരിച്ച്, വിജ്ഞാനത്തിനുവേണ്ടി പരക്കംപായുന്ന യുവാവിന്റെ ഭാവനയ്ക്കു കടിഞ്ഞാണിട്ടു കനപ്പിടിപ്പുള്ള ജീവിതമൂല്യങ്ങളിലൂടെ കടത്തിവിടുവാൻ നമുക്കു കഴിയും. ഈ അമൂല്യമായ അവസരങ്ങൾ പാഴാക്കരുത്. കർദ്ദിനാൾ ബിനെതന്റെ വൈദികരെ ഉപദേശിച്ചു: "നിങ്ങൾ ഇടവകകളിൽ ദൈവവിളിയെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുവിൻ. രാഷ്ട്ര

ത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കും സമുദായത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിനും ഇതു ചാലകീവും." ഭക്തസംഘടനകൾ, യുവജനക്ലബ്ബുകൾ, മതാദ്ധ്യയനക്ലാസ്സുകൾ, പ്രസംഗവേദികൾ ഇവയാണു വൈദികന്റെ പ്രവർത്തനസരണികൾ. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി ഉഴിഞ്ഞുവച്ച വൈദികന്റെ ജീവിതം നലമറ്റ ദൈവവിളികളുടെ അവിരതമായ മലവെള്ളപ്പാച്ചിലിനു നിദാനമാകുന്നെങ്കിൽ അതു വിജയം വരിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

യുവത്വത്തിന്റെ കർമ്മശക്തി

സംഘാതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന യുവലോകത്തിന്റെ കർമ്മശക്തി അജയ്യമാണ്. സമുദായത്തിന്റെ ഏതു തുറയിലും വിപ്ലവാത്മകമായ പരിവർത്തനങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുക്കാൻ കഴിവുണ്ടതിനു്. ഇന്നു് ഇടതുപക്ഷം ഈ തത്വത്തിനു് അതർഹിക്കുന്ന വിലയിരുത്തുന്നുണ്ടു്. പ്രവർത്തനനിരതമായ യുവത്വത്തിന്റെ ധാർമ്മികപ്രവണതകൾക്കെട്ടിനില്ക്കുന്ന സംഘടനകൾ അലൗകികമായൊരു ലക്ഷ്യത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നെങ്കിൽ അനർഘമാണതിന്റെ ഫലം. തിരുസ്സഭയിലെ ഭക്തസംഘടനകൾ ഈ ഗണത്തിൽപ്പെടുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി ഇടവകാഭിമുഖ്യത്തിലാണു പല സംഘടനകളും പ്രവർത്തിക്കുക. ദൈവത്തിനും, രാജ്യത്തിനുംവേണ്ടി കരവേല ചെയ്യുന്ന ക്രൈസ്തവധർമ്മഭടന്മാരുടെ ചെറുസംഘങ്ങളാണിവ. ക്രൈസ്തവന്റെ ജനനംമുതൽ മരണംവരെയും അംഗമായിരിക്കാവുന്ന പലപല സംഘടനകളും ഇന്നു സഭയിലുണ്ടു്. ലോ

കത്തിനു നേതൃത്വം നല്കാൻ വ്യക്തികളെ ശുപവൽ കരിക്കയെന്നൊരു മഹത്തായ ലക്ഷ്യവും ഇവിടെ ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ട്. നലംതികഞ്ഞ ദൈവവിളികൾ ഓരോ സംഘടനയിൽനിന്നും ഉയിരെടുക്കുന്നെങ്കിൽ അതു ഭക്തസംഘടനകളുടെ മുതൽക്കൂട്ടാണ്. ഒന്നു നാം ധരിക്കണം ഭക്തസംഘടനകളുടെ വിജയം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒച്ചപ്പാടിലല്ല പ്രത്യുത, ശാലീനമായ ആന്തരികജീവിതത്തിലാണ്. നമ്മുടെ പല സംഘടനകളും ജീവസ്സറ്റു തളർന്നു നിലംപതിക്കുന്നതിന്റെ അടിയിലൊളുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന തത്വമിതാണ്.

അന്തോണീസുബാലസംഘം

ചെറുപ്പത്തിലേ അന്തോണീസുബാലസംഘത്തിലേക്കു നാം കാല്വെയ്ക്കുന്നു. ദിവ്യബലിവേദിയിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യുന്ന ദൈവദൂതന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക്: സ്നേഹത്തോടെ നമ്മെ മാറോടണയ്ക്കുന്ന ദിവ്യനാഥനോടു വളരെയടുത്തു നിലയുറപ്പിക്കുന്നു. അനുദിനം ദിവ്യബലിയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്ന ഈ അവസരങ്ങളിൽ നാഥൻ ശാന്തമായി നമ്മോടു് ആമന്ത്രണം ചെയ്യും. ദൈവവിളിയുടെ ബീജം നമ്മിൽ മുളയെടുക്കുന്നു; സുരക്ഷിതം വളരുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽത്തന്നെ അന്തോണീസുബാലസംഘംവഴി വളർത്തിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ദൈവവിളികൾ വളരെയാണ്. പരിശുദ്ധപിതാവു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസു പറയുന്നു: "സമുദായത്തിന്റെ എല്ലാ നിലകളിൽനിന്നും ശരിയായ മതബോധം ലഭിച്ച സൽസ്വഭാവികളായ

ബാലന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക. അവർ ഉത്സാഹത്തോടും തീക്ഷ്ണതയോടും അൾത്താരശുശ്രൂഷയുടെ സ്വമനസാ മുമ്പോട്ടു വരട്ടെ. അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ—അവർ എത്ര ഉയർന്നനിലയിലുള്ളവരായിരുന്നാലും ശരി—ഈ ജോലി മഹനീയമായി കരുതണം. വൈദികന്റെ മേൽനോട്ടത്തിലും പ്രോത്സാഹനത്തിലും അൾത്താരശുശ്രൂഷയ്ക്ക് അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഈ കുട്ടികളിൽനിന്ന ധാരാളം ദൈവവിളി ലഭിക്കും."

(Mediator Dei)

ദൈവവിളിയുടെ പിള്ളത്തൊട്ടിൽ

തിരുബാലസഖ്യം, മരിയസഖ്യം മുതലായ സംഘടകളുടേയും നിലപാട് ഇതിൽനിന്ന വ്യത്യസ്തമല്ല. മരിയഭക്തരായ കുട്ടികളെ മാതാവ് ഉപേക്ഷിക്കുമോ? ദൈവവിളികളുടെ സംരക്ഷികയാണ മാതാവ്. കേരളത്തിൽ മുളച്ചുവളരുന്ന മറെറാരു സംഘടനയാണ് അഖിലകേരളചെറുപുഷ്പമിഷൻലീഗ്. ലീഗ് ദൈവവിളിയുടെ പിള്ളത്തൊട്ടിലാണ്. സഹ്യനും വിന്ധ്യനും കടന്ന ഹിമാലയതരുനിരകൾവരേയും കേരളപ്രേഷിതരുടെ സമരസേന മുന്നേറുവാൻ അതു മാർഗ്ഗം തെളിച്ചു. ഇടക്കാലത്തു പ്രവർത്തനം മന്ദീഭവിച്ചെങ്കിലും ഇന്ന് അഖിലകേരളാടിസ്ഥാനത്തിൽ അതു തഴച്ചുവളരുകയാണ്. 52000-ൽപ്പരം അംഗങ്ങളുള്ള ലീഗിനു ചെറിയൊരു കാലഘട്ടത്തിനുള്ളിൽ 500-ൽപ്പരം പ്രേഷിതരെ ഭാരതത്തിനു നല്കാൻ കഴിഞ്ഞു. കേരളം പ്രേഷിതപ്രബുദ്ധമായെങ്കിൽ, അതു മിഷൻലീഗിനോടു വളരെയേറെ കടപ്പെ

ട്ടിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവവീരരക്തം തിളച്ചുയരുന്ന ചെറു ബാലസംഘങ്ങൾ ഇടവകയിൽ സുധീരം പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഇടവകവികാരിയുടെ പ്രോത്സാഹനവും നിർദ്ദേശവും മാത്രമേ അവർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. വളരെയധികം ദൈവവിളികൾ വളർത്തിയെടുക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഈ സംഘടന കേരളത്തിലെ ഓരോ ഇടവകയിലും വളർന്നുയരണം. അതോടെ, ദൈവവിളികളുടെ പ്രോത്സാഹനത്തിനും വർദ്ധനത്തിനും വഴിതെളിക്കുകയാണു നാം ചെയ്യുക.

ദൈവവിളിക്കുവേണ്ടി

ദൈവവിളിയുടെ വർദ്ധനത്തിനുവേണ്ടി ക്രൈസ്തവപ്രബുദ്ധമായ പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിൽ പല അല്മായ സംഘടനകളും ഉശിരോടെ പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അമേരിക്കയിൽ അഭിവൃദ്ധികരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സംഘടനയാണു് 'സെറാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻ' ഫാദർ ജൂനിപ്പെറോ സെറാ എന്ന സ്പെയിൻകാരനായ മിഷനറിയാണു സ്ഥാപകൻ 6,000-ത്തിൽപ്പരം യുവത്തിടമ്പുകൾ ഇതിനു കീഴിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നു. ധനപരമായും പ്രാർത്ഥനാപരമായും ഇതു ദൈവവിളികൾക്കു നല്കുന്ന പ്രോത്സാഹനം ചെറുതൊന്നുമല്ല. ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷന്റെ പ്രവത്തനഫലമായി വളരെയധികം വേലക്കാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുന്തിരിത്തോപ്പിൽ തളരാതെ പണിയെടുക്കുന്നുണ്ട്.

'റെജീനാ ക്ലേരി' മറെറാരു അല്മായ സംഘടനയാണ്. വളരെ കാര്യക്ഷമമാണിതിന്റെ പ്രവത്തനം. കേ

ന്ത്രീകൃതവും കെട്ടറപ്പുമുള്ളൊരു മഹൽസ്ഥാപനമാണിതു്. ഇടവകയെ ചെറിയ ഗൃപ്പുകളായി വിഭജിക്കുന്നു. ഏതാനും കുടുംബങ്ങളുൾപ്പെട്ട ഓരോ ഗൃപ്പിനും പ്രൊമോട്ടർ, ഖജാൻജി തുടങ്ങിയ ഭാരവാഹികളുണ്ടായിരിക്കും. പ്രൊമോട്ടർ ഓരോ വീട്ടും സന്ദർശിച്ചു ദൈവവിളിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തേയും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ ഔന്നത്യത്തേയുംകുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ അവരുടെയിടയിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള സംശയങ്ങളും ഊഹാപോഹങ്ങളും ദൂരീകരിക്കുന്നു. ദൈവവിളിയുടെ വർദ്ധനത്തിനുവേണ്ടി പ്രാത്ഥിക്കാമെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതോടെ അവർ സൊസൈറ്റിയുടെ അംഗമാകുന്നു. ദൈവവിളിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ചെറിയൊരു പ്രാർത്ഥന അച്ചടിച്ച കാർഡ് അവരുടെയിടയിൽ വിതരണം ചെയ്യുന്നു. എന്തെങ്കിലും ധനസഹായം ചെയ്യുവാനും അംഗങ്ങൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണു്. പ്രൊമോട്ടർ ഓരോ മാസത്തിലേയും ഇടവകസമ്മേളനത്തിൽ പണം സൊസൈറ്റിയിലടയ്ക്കുകയും, സൊസൈറ്റി ഇടവകയിലേ വൈദികവിദ്യാർത്ഥിക്കുവേണ്ടി ചെലവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉറച്ചൊരു പാരമ്പര്യമുള്ള കിഴക്കിനു്, പടിഞ്ഞാറിന്റെ ഈ പ്രചോദനാത്മകമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ അനുകരണാത്മകമല്ലയോ?

ഇടവക വളരുന്നു

മതബോധനം നല്കുക സഭയുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ കടമയാണു്. ക്രിസ്തീയജീവിതം അവിടെ ആരംഭിക്കുന്നു. അവഗണിക്കാവതല്ലാത്ത നിലപാടാണു് ഇ

തിൽ ഇടവകവികാരിക്കുള്ളതു്. യുവവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മതബോധനത്തിൽ അവർ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിക്കണം. ഈ വിഷയത്തിൽ കാനൻനിയമം 1330, 1331, 1332 എന്നിവ അനുപദം പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ അവർ മടിക്കരുതു്. എല്ലാവരേയും ക്രിസ്തുവിലേക്കു് ആനയിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിന്റെ സനാതനസന്ദേശത്തിൽ ഏവരെയും പങ്കുചേർക്കുന്നതിനു വൈദികൻ പരിശ്രമിക്കണം. പരമ്പരാഗതമായൊരറിവു് എന്നതിലയിൽനിന്നു വിടർത്തി മതതത്വപഠനം വ്യക്തിപരമായ കർത്തവ്യമെന്ന നിലയിലേക്കു നാം ഉയർത്തണം. 'യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവതത്വബോധനംവഴി നലമററ ക്രൈസ്തവജീവിതങ്ങൾ ഇടവകയിൽ ഉയിരെടുക്കട്ടെ' എന്ന പരി. പിതാവു പതിനൊന്നാംപീയൂസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

യഥാർത്ഥക്രൈസ്തവജീവിതത്തിൽനിന്നാണു നലംതികഞ്ഞ ദൈവവിളികൾ ഉടലെടുക്കുക. ഇടവകയിലെ ആദ്ധ്യാത്മികനിലവാരം ഉയർത്തുന്നില്ലെങ്കിൽ യഥാർത്ഥക്രൈസ്തവചൈതന്യം എങ്ങനെയാണുണ്ടാവുക. ഓരോ ഇടവകാംഗവും വ്യക്തിപരമായി കൈകോർത്തു മുന്നേറേണ്ട ഒരു സരണിയാണിതു്. ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തെയും മതതത്വങ്ങളേയും പററി യഥാർത്ഥമായ അറിവുണ്ടാകുമ്പോൾ ഇടവക ക്രൈസ്തവചൈതന്യത്താൽ പ്രബുദ്ധമാകും. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഇടവകവികാരിയുടെ മുമതല ഗൗരവമേറിയതുതന്നെ. വളരുന്ന യുവതലമുറയ്ക്കു കാലാനുസൃതമായ മതതത്വങ്ങൾ മതപഠനക്ലാസ്സുകൾവഴിയും പ്രസംഗവേദികൾ വഴിയും

പകർന്നുകൊടുക്കുക. ശാസ്ത്രീയവും സാമൂഹികവുമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ തോതനുസരിച്ചെങ്കിലും മതപരമായ അറിവിന്റെ നിലവാരം ഉയരേണ്ടതാണ്. ആത്മാവും ശരീരവും ഒരുപോലെ വളരണം. യുവതലമുറയ്ക്ക് ഇന്നത്തെ വേദപാഠക്ലാസ്സുകളോട് വളരെ പുച്ഛമാണ്. അദ്ധ്യയനമാതൃകയും വിഷയാവതരണവും ഒട്ടും തന്നെ സ്വീകാര്യമല്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നു. ഇതിൽ പരമാർത്ഥമില്ലാതില്ല. കാലം പുരോഗമിക്കുന്നതോടെ കാലത്തിന്റെ പ്രവണതകൾക്കൊത്തു മുന്നേറാൻ നാം മനസ്സാകണം. സനാതനമായ ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ ആകർഷകമായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുക. അദ്ധ്യേതാക്കളുടെ പ്രവണതകളെ കണിശമായി നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഉത്തമാദ്ധ്യാപകരെ മതാദ്ധ്യാപനമേല്പിക്കുക. ഹൈസ്കൂൾ, കോളജ് എന്നിവയുടെ സ്റ്റാന്റേർഡിനോടൊപ്പമെങ്കിലും മതപഠനക്ലാസ്സുകൾ പുരോഗമിക്കുവാനുള്ള പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യണം. മതപഠനം വിജയപ്രദമാക്കാൻ സഹായകമായ ഏതു മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കുവാൻ മടിക്കരുത്.

വിദ്യാർത്ഥികളോട് ദൈവവിളിയെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുവാൻ അദ്ധ്യാപകർ മടിക്കരുത്. വിശുദ്ധന്മാരുടേയും മഹാന്മാരുടേയും ജീവചരിത്രം വിവരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ദൈവവിളിയേയും, അതിന്റെ പ്രത്യേക സാഹചര്യങ്ങളേയും എടുത്തുകാണിക്കുക. വീരാരാധകരാണല്ലോ വിദ്യാർത്ഥികൾ. മഹാന്മാരുടെ ജീവിതത്തെ പഠിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ദൈവവിളി

യേയും അനുകരിക്കുവാനും അങ്ങനെ പുതിയൊരു തല മുറയ്ക്കു വഴിതുറക്കുന്നതിനും അവർക്കു കഴിയും. സൺ ഡേസ്കൂളിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ദൈവവിളിപ്രദർശനം, ദൈവവിളിയെ സ്പർശിക്കുന്ന നാടകം മുതലായവ നടത്തുന്നതു പ്രചോദനാത്മകമാണ്. ഇടവകവികാരിയും അദ്ധ്യാപകരും ഒന്നുചേർന്നാൽ സൺഡേസ്കൂൾ വിജയപ്രദമാക്കാം. ആഴ്ചയിലൊരിക്കൽ ലഭിക്കുന്ന ഒരു മണിക്കൂർ വിലയേറിയതാണെന്നബോധം ഉണ്ടാകട്ടെ. കുടുംബത്തിലേയും വിദ്യാലയത്തിലേയും മതാഭ്യസനത്തിന്റെ കുറവു പരിഹരിക്കുന്ന സൺഡേസ്കൂളിന്റെ പാവനാന്തരീക്ഷത്തിൽവെച്ചു നല്ല ദൈവവിളികൾ ധാരാളം പുഷ്പിക്കുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം വിസ്മരിക്കരുതു്. മിഷൻ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു വരുന്ന മിഷനറിമാരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി അവരുടെ ഈടുറ്റ പ്രവർത്തനപരിപാടികളെ സൺഡേസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികളോടു വിവരിപ്പിക്കുന്നതു വളരെ ഫലപ്രദമാണ്. ഇങ്ങനെ സൺഡേസ്കൂൾവഴി ദൈവവിളികളെ വളർത്തിയെടുക്കാൻ സാധിക്കും.

അദ്ധ്യയനമണ്ഡലം

'Confraternity of Christian Doctrine' എന്നൊരു സംഘടന എല്ലാ ഇടവകകളിലും രൂപവൽകരിക്കണമെന്നു കാനൻനിയമം അനുശാസിക്കുന്നു. കാലഗതിക്കൊത്തു വ്യതിചലിക്കുന്ന യുവലോകത്തിനു ക്രൈസ്തവതത്വങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയെന്നതാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം സമർത്ഥമായി പ്രാപിക്കാൻ കേ

രളത്തിൽ തലയെടുത്തുയരുന്നൊരു സംഘടനയാണ് അ
ദ്ധ്യയനമണ്ഡലം. കത്തോലിക്കമതതത്വങ്ങളിലുള്ള അ
ജ്ഞതയാണ് ഇന്നത്തെ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു കാരണമെന്ന്
ആരും പറയും. ഇക്കുറവിനെ പരിഹരിച്ചു പ്രബുദ്ധമാ
യ ക്രൈസ്തവവിജ്ഞാനത്തിൽ സഭയുടെ ബുദ്ധിജീവിക
ളെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവ് അദ്ധ്യയനമണ്ഡ
ലത്തിനുണ്ട്. വേദാദ്ധ്യയനക്ലാസ്സുകളിലെ പഴയ അദ്ധ്യ
യനമാതൃകയോട് പല്ലിളിക്കുന്ന യുവലോകം മധുരിക്കു
ന്ന വ്യത്യയത്തോടെയാണ് അദ്ധ്യയനമണ്ഡലത്തെ സ്വീ
കരിക്കുക. ചങ്ങനാശ്ശേരി കത്തീഡ്രലിൽ ആരംഭിച്ച സം
ഘടന ഇടവകകളുടേയും രൂപതകളുടേയും അതിർത്തിവ
രമ്പുകളെ കവച്ചുവച്ചു പുരോഗമിക്കുന്നതുതന്നെ ഇതി
നു തെളിവാണ്. കേരളത്തിൽ കുറഞ്ഞൊരിടകൊ
ണ്ടു യുവജനസഞ്ചയത്തെ കത്തോലിക്കചൈതന്യത്തിൽ
രൂപവൽകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുള്ളതു് ഈ സംഘട
നയുടെ മഹത്തായ നേട്ടമാണ്. വിജ്ഞാനവും വിശുദ്ധി
യും ഒന്നിച്ചുവളരുവാൻ പര്യാപ്തമായ പരിപാടികളാ
ണ് സംഘടനയ്ക്കുള്ളതു്. വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നും
വേദപാഠക്ലാസ്സുകളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന മതബോധത്തി
ന്റെ കുറവിനെ ഇതു നികത്തുന്നു.

സ്റ്റഡിസർക്കിളും മാതൃകയിൽ ആഴ്ചയിലൊരി
ക്കൽ ഏതെങ്കിലും വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യുന്നു .മതപര
മോ സാമൂഹികമോ ആയിരിക്കും ചർച്ചാവിഷയം. വ്യ
ക്തിപരമായി വിഷയം മുൻകൂട്ടി പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ട്
ഓരോ അംഗത്തിനും സജീവമായി ഭാഗഭാക്കാകാൻ ക
ഴിയുന്നു. ജനതയിൽ മതത്തെപ്പറ്റിയും മതാധികാരിക

ളെപ്പറ്റിയും കടന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ പിഴുതുകളയുവാൻ പര്യാപ്തമാണിത്. അദ്ധ്യയനമണ്ഡലത്തിന്റെ ശീതളച്ഛായയിൽവച്ചു ദൈവികപ്രചോദനം ലഭിച്ചു സെമ്മിനാരികളിൽ പ്രവേശിച്ച കർമ്മധീരരായ യുവത്തിടമ്പുകൾ ഈ സംഘടനയുടെ മുതൽക്കൂട്ടാണു്. മതപരവും സാമൂഹികവുമായ സരണികളിലൂടെ യുവലോകത്തെ പരിശീലിപ്പിക്കാൻ കഴിവുറ്റ അദ്ധ്യയനമണ്ഡലം ഓരോ ഇടവകയിലും സ്ഥാപിച്ചു നടത്തുക സഭയ്ക്കും സമുദായത്തിനും ശ്രദ്ധേയർക്കുമാണു്. യുവജനങ്ങൾ ജീവിതാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു പഠിച്ചു റിഞ്ഞു സുധീരം കടന്നുചെന്നു വിജയംവരിക്കാൻ അദ്ധ്യയനമണ്ഡലത്തിന്റെ പരിപാടികൾ സഹായിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനത്തിലും വിശുദ്ധിയിലും ഇടവകയിലെ യുവതലമുറയെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നെങ്കിൽ അവരിൽ നിന്നു മുളയെടുക്കുന്ന ദൈവവിളികൾ നൂറു ശതമാനവും വിജയപ്രദമായിരിക്കും.

ഉപസംഹാരം

നിങ്ങൾക്കോരോരുത്തർക്കും ജീവിക്കാനൊരു സമയമുണ്ടു്; പ്രവർത്തിക്കാനൊരു കർമ്മമണ്ഡലമുണ്ടു്; നിവ്വഹിക്കാനൊരു ദൗത്യമുണ്ടു്. പതിനായിരങ്ങൾ നിങ്ങ

ളെ പ്രതീക്ഷിച്ചു വഴിക്കണ്ണുമായി ദിനരാത്രങ്ങൾ തള്ളി വിടുന്നു. ഇവർക്കുവേണ്ടി, അടയ്ക്കപ്പെട്ട നിങ്ങളുടെ ഹൃദയകവാടത്തിൽ പ്രേമഗായകനായ ദിവ്യഗുരു മുട്ടിവിളിക്കുന്നു: 'നിങ്ങൾ ഉണരുവിൻ; വഹിക്കുവാനൊരു ദൗത്യമുണ്ടു നിങ്ങൾക്ക്'. ഒച്ചപ്പാടിന്റെ മധ്യത്തിലും, മരുഭൂമിയിലെ പ്രശാന്തതയിലും തീരാവ്യാധിയുടെ വേദനയിലും സ്നേഹദ്യോതകമായ ദൈവവിളിയുടെ മധുരനിസ്വനം നിങ്ങൾ ശ്രവിക്കുന്നു. നിന്ദിതരും പീഡിതരുമായ അവശരുടെ ചെറുക്കുടിലും അലംകൃതവിഭ്രഷിതരായ മുതലാളിമാരുടെ മണിമേടയും ആ അഭൗമികപ്രേമസ്വരൂപൻ കയറിയിറങ്ങും, പരിത്രാണകർമ്മത്തിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കുവാൻ യോഗ്യാക്കളെത്തേടി. ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ മുഖംനോട്ടമില്ല. അനർഘമായ ദൈവവിളി ആർക്കും ഏതു സമയവും നല്കപ്പെടുന്നു. നിങ്ങളുടെ സഹകരണം മാത്രമേ അവിടുന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ഈ ദിവ്യാഹ്വാനത്തിനു ചെവികൊടുക്കുവാൻ നിങ്ങൾ മടിക്കുമോ?

നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട കൊച്ചുകേരളം പ്രേഷിതപ്രബുദ്ധമെന്നു നിങ്ങൾ ഉറക്കെപ്പറയും. കേരളത്തിന്റെ അനേകമനേകം വീരകുമാരന്മാർ ദിവ്യാഹ്വാനത്തിനു ചെവികൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു. പോരാ, ഇനിയും ധാരാളം ദൈവവിളികൾ ഇവിടെനിന്നു നാഥൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. കേരളപ്രേഷിതരുടെ നീണ്ടസമരമുന്നണി വിസ്മൃഹി

മാലയങ്ങൾ കവച്ചുവെച്ചു മുന്നേറണം. ജീവൻ ത്യാഗ വേദിയിൽ ബലിഅർപ്പിക്കാൻ അവർ സന്നദ്ധരാവണം. ഭവന്നവരുന്നൊരു കേരളം നമ്മെ ഭഗ്നാശരാക്കരുതു്. നൂറാണ്ടുകളായി നമുക്കു കൈവന്ന ക്രൈസ്തവചൈതന്യം അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുണ്ടു് ഈ മണ്ണിൽ. രക്തസാക്ഷികളുടെ നിണമണിഞ്ഞ റോമിന്റെ ചരിത്രം നിങ്ങൾക്കു് ഉണർവും ഉത്തേജനവും പകരും. പരിപാവനമായ പൗരോഹിത്യദൈവവിളി ലോകത്തിന്റെ മുഷ്ടിചുരുട്ടലിനു മുന്നിൽ തൂളിപ്പോവില്ല. നിങ്ങൾ ഭയവിഹ്വലരാകരുതു്. ദൈവികാഹ്വാനത്തിനു ചെവികൊടുക്കുവാൻ നാഥൻ നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

ഫ. ഫാ. ഫാ. ഫ്രാ.

FOR FURTHER STUDY

VOCATION

Angrisani Joseph, D.D., *It Is You I Beckon*, New York, Benzigar Brothers, 1957, pp. 337.

Blowick John, *Priestly Vocation*, Dublin, Gill and Son, 1932, pp. 339.

Carlmell Canon, *Priestly Vocation*, London, Catholic Truth Society, 1950, pp. 16.

De Larhove, *The Mystery of My Future*, New York, Society of St. Paul, 1956, pp. 240.

De La Villerald, Mgr., *Sacerdotal Recruitment*,

Dunn T. Edmund, C. SS. R., *Priestly and Religious Formation*, London, Burns and Oates, 1957, pp. 118.

Ferrel Edward, O.P., *Theology of Religious Vocation*, St. Louis, Herder Book, 1952, pp. 228.

Guilbert Abbey, *Fostering of Vocation*,

John H., *Vocations*, London, R & T, 1910, pp. 152.

Leclerq, *Religious Vocation*, 1955, pp. 185.

Marcetheau, S. S., *Major Seminarian*, New Jersey, (U.S.A.), St. Antony's Guide Press, 1948, pp. 492.

Mayer's Rawley, *This is the Seminary*, Milwaukee, The Bruce, 1952, pp. 123.

Morrow, L.L. Dr., *Questions on Vocation*, Patna, Catholic Book Crusade, 1934, pp. 54.

Poage, Godfrey, C.P., *Many are Called*, Montreal, Palm Publication, 1955, pp. 64.

Ravasi, L. C. P., *De Religiosa Vocatione Sacerdotale*, Napoli (Italy), 1957, pp. 272.

Rene Biot of Pierre Galimard, *Medical Guide to Vocation*, London, Burns Oates, 1955, pp. 303.

Stockums, W, Grunder, *Vocation to the Priesthood*,

Von. H., *Vocations*, Chicago Benziger Brothers, 1912, pp. 426.

Vocation (Religious Series), London, Black Frairs, 1952, pp. 116.

Vocation, Instruction, New York, 1938, pp. 60.

THE PRIESTHOOD

Alphonsus Liguory St. *Dignity and duties of Priesthood*, St. Louis, Brooklin Toronto, 1927, pp. 480.

Biskuperk Aloysius, S. V. D., *Priesthood*, London, Herder Book Co., 1946, pp. 398.

Bligh John, *Ordination to the Priesthood*, London, Sheed and Ward, 1955, pp. 188.

Chrysostom, St., *Catholic Priesthood*, Great Britain, Richard clay & Sons, 1907, pp. 171.

Cohausz Otto, *The Priest and St. Paul*, New York, Benziger Bros, 1927, pp. 311.

Cifford Fenton Joseph, *The Concept of dioceson Priesthood*, Maryland Newman press, 1953, pp. 238.

Eudes John, *The Priest*, New York, P. J. Kenedy, 1947, pp. 306.

Gibbons James, *Ambassador of Christ*, Baltimore, John Murphey Co., 1896, pp. 404.

Henry Edward, *The Eternal priesthood*, Chicago, Benziger Bros., 1907, pp. 286.

Kane George L., *Why I became a Priest*, Melwaukee, The Bruce, 1952, pp. 181.

Magner James, A., *The Catholic Priest in the Modern World*, Melwaukee, The Bruice, 1956, pp. 291.

Mahony, Dr., *Secular Priesthood*, London, Burns and Oates, 1930, pp. 244.

Meyer, O. F. M., *On the way to Sanctuary*, London, Burns and Oates, 1950, pp. 264.

O'Brien John, *Priesthood in a changing world*, Maryland, Newmanpress, 1953, pp. 238.

O'Donnel Thomas, C. M., *The Priest of today*, Dublin, Brown and Nolan, 1953, pp. 333.

Plus, S. J., *Towards Eternal Priesthood*, London, Burns and Oates, 1904, pp. 347.

Pierre Veullot Mgr., *The Catholic Priesthood* (Papal documents of the priesthood from St. Pius X-Pius XII) Dublin, Gill and Sons, 1957, pp. 638.

Reginald, Gurriguo Lagrange O. P. *The Priesthood and perfection*, Dublin, Brown and Nolan, 1954, pp. 189.

Trumble and Cart, *To be a priest*, 1935, pp. 131.

Sellmair *The Priest in the World*, Milwaukee, The Bruce, 1956, pp. 291.

Seplin-Roche, *Mystery Man, or Catholic Priest*, London, Sheed and Ward, 1955, pp. 188.

Stockums Wilhelm, *The Priesthood*, London, Heder Book Co., 1947, pp. 241.

Vaughan Herbert Card., *The Young priest*, London, Burns and Oates, 1904, pp. 347.

The Encyclicals on Priesthood.

Leo XIII		
	Aeterni Patris	1879
St. Pius X		
	E Supremi Apostolatus	1903
	Jucunda Sane	1904
	Pascendi	1907
	Haerent Animo	1908
Benedict XV		
	Maximum Illud	1919
	Spiritus Paraclitus	1920
Pius XI		
	Ubi Arcano	1922
	Rerum Ecclesiae	1926
	Mens Nostra	1929
	Ad Catholici Sacerdotii	1935
Pius XII		
	Summi Pontificatus	1939
	Mediator Dei	1947
	Humani Generis	1950
	Menti Nostrae	1950
	Evangelii praecones	1951
	Sacra Virginitas	1954

———o———

YAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. 200 NAD-O Acc. No. 13081

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date
a fine of 20 Ps. per day will be charged

200
NAD-D
13081

നടയ്ക്കൽ ചന്ത്
ദൈവവിധി

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. 200 NAD-D Acc. No. 13081

Author നടുക്കൽ ചെറിയ

Title ദൈവവിധി

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org